

Giới thiệu Mục Tiêu Công Lực: Con Trai Nam Chủ

Editor: Aya Shinta

Hệ thống 006 dưới quyền điều giáo của cô đã có rất nhiều vị kí chủ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.

Nhưng một ngày kia, tất cả các kí chủ đồng loạt quay lại khiếu nại hệ thống 006, làm cho nó phải thay mọi người hoàn thành những nhiệm vụ chết tiệt kia.

006: "Tại sao nhiệm vụ công lực lại chính là con trai của nam chủ???"

Hệ thống: "Nếu cứ tiếp tục oán giận thì dòng điện mười vạn volt sẽ là hình phạt đó"

006: "Người có tin ta sẽ tố cáo người không?"

Hệ thống: "Tin chứ, vì lẽ đó người mới trở thành một kí chủ." (mỉm cười "thân thiện")

Xem hướng dẫn:

1. Nguyên văn, mượn danh nghĩa công lực mà nói chuyện yêu đương, logic gì gì đó miễn bàn đến.

2. Có CP

Tag: Hệ thống, ngọt, xuyên nhanh, xuyên thư

Aya: Lần đầu edit truyện, mình chém nhiều lắm đó T.T. Mong mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lực: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Con trai tổng tài (1)

Edit: Aya Shinta

Giữa một buổi sáng mùa hè, ánh nắng chói chang từng chùm xuyên qua tấm rèm cửa vừa dày vừa nặng làm căn phòng sạch sẽ bớt đi chút tối tăm. Trên giường có một cô gái khuôn mặt thanh lệ, da thịt trắng nõn đang ngồi. Cô khẽ vuốt lại đầu tóc hỗn loạn, mặt mũi buồn bực.

"008! Cho ta một lời giải thích!" Đôi mắt cô tròn to, tay nắm chặt thành quyền.

Tức thì, một giọng nói lạnh lẽo tựa máy móc vang lên trong đầu: "Kí chủ, xin đừng oán giận, nếu không ta cho dòng điện mười vạn Volt giật chết ngài a."

"..."

"Đều là đồng nghiệp, có tin ta khiếu nại người hay không?" Cô khẽ cắn răng, bộ dạng lộn xộn chết không sợ nước sôi.

008: "Kí chủ, xin chú ý thân phận, ngài hiện tại đã là nhiệm vụ giả (người làm nhiệm vụ), không còn là nhân viên của Cục Quản lý Thời không nữa."

Phương Cừu"..."

Xưa nay cô chưa từng tin báo ứng, vậy mà giờ đây cũng được ném mùi rồi.

Không sai, cô từng là nhân viên hệ thống của Cục Quản lý Thời không, số hiệu 006, chuyên trợ giúp Kí chủ làm nhiệm vụ trong các thế giới song song. Nói thật nhé, từ khi làm cái nghề này, mỗi vị Kí chủ đều do cô tỉ mỉ căn cứ "chỉ dạy" mà hoàn thành nhiệm vụ. Khi cô trở thành nhân viên ưu tú, 008 lúc đó còn không biết đang ở phương trời nào.

Lúc trước chẳng biết bị ai đâm một nhát, tất cả các Kí chủ đều khiếu nại cô, cô đã làm sai cái gì cơ chứ? Chỉ là hơi ác một chút xíu, nhưng mỗi lần đe dọa sẽ giật điện thì cũng có làm thật đâu...

Tìm đâu ra cái hệ thống miệng nồm hơi chua ngoa nhưng trái tim lại mềm yếu, nhất định là có người ghen tị cô, nói không chừng chính là 008!

Sau khi bị khiếu nại, cục trưởng trong con tức giận đề cô ném trái cuộc sống của Kí chủ, sau đó...Cô liền trở thành nhiệm vụ giả.

Cái này cũng dễ qua một bên đi, nhưng vì cái quái gì mà nhiệm vụ có độ khó cao nhất, không kịch bản, không hướng dẫn, cái gì cũng không có, còn là loại nhiệm vụ kia...

"Nhiệm vụ chắc người biết rồi, ta cũng không nhắc lại nữa, từng là nhân viên ưu tú, đừng làm phụ kỳ vọng của cục trưởng." Vẫn là cái âm thanh lạnh như băng của hệ thống.

Cô bủi bùi, tiếp tục lăn lộn trên giường: "Thật không tiện, ta bây giờ là nhiệm vụ giả, không phải nhân viên nữa, xin giới thiệu nhiệm vụ a."

008: "..."

"Mỗi cuốn tiểu thuyết đều là một tiểu thế giới, thế nhưng thường sau khi hoàn thành tác phẩm lại phát sinh ra nhiều lỗ hổng mà không được bổ sung, nên cần người lấp đầy những chỗ hổng này, cho sự việc có kết cục hoàn chỉnh, nhằm đảm bảo tính ổn định của không gian song song."

Hệ thống cần rằng tiếp tục giới thiệu: "Lỗ hổng có thể lớn hoặc nhỏ, có thể là yêu cầu người tìm một người, hoặc là giết một người, nhưng những thứ này chỉ là phụ, mà nhiệm vụ chủ chốt là danh chính ngôn thuận kết hôn với con trai của nam chính, làm anh ta hạnh phúc mới chính là kết thúc hoàn chỉnh."

Mặc dù đã biết nội dung nhiệm vụ, nhưng vẫn có chút ức chế đến nghiêng răng nghiêng lợi, đây là cái nhiệm vụ gì chứ, không đi công lược nam chính, mà mục tiêu lại là con trai nam chính. Đây là phiên ngoại hay sao vậy trời!

"Được rồi, hệ thống ta sẽ không quấy nhiễu người làm nhiệm vụ, bây giờ sẽ ngắt liên lạc." Âm thanh máy móc kia vừa nói xong, liền cắt đứt tín hiệu... Nhưng quả tân thủ của cô đâu!!!

Trước đây khi làm hệ thống cô đều cho các Kí chủ quả tân thủ, tại sao cô không có chứ!!!

Nhưng cho dù có gọi thế nào, hệ thống giống như đã bốc hơi, không hề có tin tức gì.

Vuốt lại mái tóc, chỉ có thể coi như xui xẻo mà bắt đầu phân tích nội dung tình tiết, cô là một nhân viên cực kì ưu tú và chuyên nghiệp!

Đây là một quyền tổng tài văn, nam chính là tổng tài của công ty trong top 500 của thế giới, của cái phong phú. Vì những chuyện trải qua hồi nhỏ mà ông chán ghét phụ nữ, mọi người đều cho rằng ông thích nam nhân. Đến khi hai gia đình nam nữ chính kết thông gia, tiểu bạch nữ chính cũng cho rằng ông ta thích đàn ông nên mới kết hôn. Nào có biết lâu ngày sinh tình, nữ chính bị ăn đến không còn xương. Nhưng lúc này nhà nữ chính phá sản, bà cho rằng do nam chính làm, rồi thêm một phen ngược luyến tình thâm, cuối cùng sinh non một đứa bé. Nữ chính nản lòng thoái chí ra nước ngoài, được nam phụ thâm tình bảo vệ. Khi nữ chính sự nghiệp thành công về nước, nam chính lại một phen dây dưa, ngược tới ngược lui rốt cuộc cũng HE, đại kết cục là nữ chính mang thai.

Vậy mà nhiệm vụ chỉ nhánh lại là cho nam phụ thâm tình kia một kết thúc tốt.

Tôi lược con trai của nam chính...

Cảnh Liệt, 28 tuổi, mười tuổi sơ trung, 18 đại học, 22 bắt đầu kế thừa sự nghiệp của gia tộc, cao lãnh ít ham muốn. Thủ đoạn thương trường tàn nhẫn còn hơn ba mình, ngay cả những vị có chức vị cao mà ba anh xếp vào cũng đuổi ra ngoài. Tuy nhiên lại cực kì hiếu thuận, có cảm tưởng rằng anh ta kiếm tiền chỉ để hiếu thuận mẹ.

Mà cô xuyên qua thư ký của anh. Trình độ, học vấn, IQ của cô đều cao tất, làm việc lại cụ thể rõ ràng. Đương nhiên, nguyên chủ thầm thích Cảnh Liệt, chỉ có điều không dám thổ lộ. Cảnh Liệt coi cô giống như nhân viên bình thường khác, chưa bao giờ nói với cô một câu ngoại trừ công việc.

Hiện tại đã là 8 giờ, sắp tới giờ làm. Nguyên chủ có tật cận thị, có mua kính sát trong lại không được thoải mái nên vẫn đeo kính gọng đen, mới hai lần mà nhìn như ba mươi. Vì không muốn đeo kính nên cô đổi thành kính sát trong, mái tóc thường ngày buộc cao giờ thả xuống, trang điểm nhẹ nhàng, mặc trang phục công sở rồi đi làm.

Đi vào đại sảnh công ty, không ít người ra ra vào vào, lúc này là giờ làm việc.

"Thư ký Phương sớm a." Một đồng nghiệp nam qua chào hỏi, không biết nhìn thấy cái gì, còn nhìn cô thêm vài lần.

Phương Cừ gật đầu, tận lực duy trì hình tượng cao lãnh của nguyên chủ.

Nhìn cô đi ngang qua, hai đồng nghiệp nữ bên lễ tân lập tức bắt đầu bàn tán.

"Cô có thấy thư ký Phương bỏ mắt kính ra rất đẹp nha."

"Đúng đó, so với trước đây đẹp hơn nhiều. Trước đây, nhìn cô ấy không phải một sách thì cũng là giáo viên chủ nhiệm a ha ha..."

Tới tầng chín, lúc này Cảnh Liệt còn chưa tới, cô phải đem tư liệu của cuộc họp chuẩn bị kỹ càng. Bởi vì nữ chính vừa đi du lịch ở nước ngoài cùng nam chính cũng sẽ tới tham dự. Nói thật, cô vô cùng hiếu kỳ lão nam chính trông như thế nào.

Chuẩn bị xong tài liệu, cô phát hiện không có báo cáo tiêu thụ của quý trước, mà thời gian còn sớm, đành xuống tầng ba lấy.

Nhấn thang máy, lúc cửa thang máy mở ra, cô liền vọt vào.

"A!"

Không biết đụng vào cái gì, cô kinh ngạc thốt lên một tiếng, va vào cửa thang máy, đầu tới nỗi nổ đom đóm.

Thật vất vả để đứng vững, nhìn thấy người kia thì cô "xoạt" một tiếng đứng thẳng người: "Tổng giám đốc sớm."

Trước mặt là một nam nhân một thân tây trang màu đen, thân hình cao lớn, ngũ quan tuấn lãng. Nguyên chủ đã cao nhưng kém người này cả một cái đầu, khiến người ta cảm thấy ngọt ngọt.

Ra khỏi thang máy, Cảnh Liệt Chỉnh lại cổ tay áo, không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên dừng lại, nói với cô gái trong thang máy: "Cô làm gì vậy?"

Hai năm, Cảnh Liệt lần đầu phát hiện, hóa ra vị thư ký này cũng cao như vậy.

"Tôi...Tôi đi xuống phòng tiêu thụ lấy ít đồ." Phương Cửu nắm chặt lòng bàn tay để lấy lại chút bình tĩnh. Trước đây cô cảm thấy các Kí chủ nhát như cáy, nhìn thấy đối tượng công lược liền căng thẳng. Cmm, hiện tại chỉ cảm thấy bọn họ thật là trâu bò, hoàn thành nhiệm vụ rất nhanh.

Liếc qua khuôn mặt nhỏ nhắn đang căng thẳng kia, Cảnh Liệt thấp giọng: "Tại sao lại không gọi điện thoại?"

Dứt lời, anh quay người đi vào văn phòng.

Phương Cửu: "...". Ặc, tại sao cô không gọi điện thoại nhỉ?

Cảm giác mình thật ngu ngốc, Phương Cửu tự nhủ rằng đây chỉ là một sơ sót nhỏ, rồi gọi điện thoại cho phòng tiêu thụ để họ đem báo cáo lên.

Cuộc họp bắt đầu lúc mười rưỡi, Cảnh Liệt xưa nay đều không tới sớm, thường sẽ tới sát giờ, cho dù ba anh tới thì cũng như vậy.

Mười giờ hai mươi lăm, khi phòng họp đã đầy người, mọi người đều nhìn Phương Cửu mà trêu chọc vài câu.

"Ai da, hôm nay thư ký Phương thật xinh đẹp, có bạn trai rồi à?" Lão đầu trực là trưởng phòng kế hoạch trêu đùa, tính nắm lấy tay cô.

Phương Cửu vội vàng bỏ tài liệu, lùi lại, cười nhạt nói: "Ý của Lưu trưởng phòng là trước đây tôi không để nhìn hay sao?"

Không nghĩ tới người cao lãnh như cô cũng nói đùa, Lưu trưởng phòng cùng vài trưởng phòng khác đều cười ha ha: "Thư ký Phương hôm nay tâm trạng rất tốt, còn có thể đùa giỡn."

Phương Cửu cười cười không nói gì, lúc này cửa phòng họp bị đẩy ra. Khi một bóng dáng cao lớn trầm ổn bước vào, phòng họp trong nháy mắt im lặng như tờ, tất cả đều đồng loạt đứng lên cười lạnh chào hỏi: "Chủ tịch hảo."

Người đàn ông vừa tiến vào trên độ bốn mươi, nhưng càng già lại càng có phong vị. Khuôn mặt anh tuấn kia vô cùng giống Cảnh Liệt, làn da ngăm đen vô cùng cường tráng, đồng hồ nguyên khối bản giới hạn trên cổ tay kia đã cho thấy rõ ràng thân phận của ông.

Trong phòng họp nghiêm túc cùng yên tĩnh, ông dẫn theo một người thanh niên trẻ, ngồi xuống vị trí chủ tịch, ánh mắt quét qua, đột nhiên dừng lại ở trên người Phương Cửu: "Thư ký Phương, tiểu tử kia đâu?"

Ánh mắt nhàn nhạt gây ra một cảm giác ngọt ngọt, Phương Cửu giờ mới biết lão nam chủ bộ dạng như thế này, già với không già khác nhau chỗ nào chứ...

"Thưa chủ tịch, tổng giám đốc...còn chưa tới." Phương Cửu cúi đầu, không biết nên giải thích thế nào, đều do tính cường bách của Cảnh Liệt.

Cảnh Thành nhíu mày, có chút không vui vung tay: "Mau gọi nó tới đây."

Lão tử đã tới, tiểu tử thú kia còn phô trương với ông!

Phương Cửu không dám gọi điện thúc giục, đành quay trở về tìm anh. Ngay tại chỗ rẽ trên hành lang gần phòng họp, cô lại va vào Cảnh Liệt.

Bất quá cô chỉ suýt chút nữa thì va vào, cũng may kịp dừng lại.

"Tổng giám đốc ngại mau tới đi, chủ tịch đang chờ ngài." Cô cung cung kính kính đứng ở một bên, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Được rồi, cô thừa nhận là mình sợ, không biết làm thế nào để quỵên rũ cấp trên của mình a.

Nhìn sợi tóc cô bay bay lộ ra cái cổ trắng như tuyết, Cảnh Liệt mím mím môi, ánh mắt ý tứ sâu xa nhìn cô: "Hóa ra thư ký Phương còn trẻ như vậy."

Tác giả có lời muốn nói: Ha ha ha. Con trai tổng tài vẫn là tổng tài. (￣▽￣)

Vẫn mới u. ($\geq \nabla \leq$)/

Chương 2: Con trai tổng tài (2)

Edit: Aya Shinta

Phuong Cửu: "... Trước kia cô già lắm à?

Nhìn chân anh mang giày da sáng loáng đi ở phía trước, Phuong Cửu lập tức đi theo.

Đẩy cửa phòng họp, vẫn vô cùng yên tĩnh, nhìn thấy người đàn ông ngồi trên kia, Cảnh Liệt chỉ khẽ gật đầu, sau đó ngồi xuống.

"Bắt đầu." Cảnh Thành lạnh lùng liếc anh, âm thanh hùng hồn.

Những người khác dường như đã quen với phương thức ở chung của hai cha con bọn họ, sau đó từng người trình bày báo cáo của phòng mình.

Phuong Cửu cũng chỉ ở bên cạnh làm vài việc vặt. Cô biết nam chính vì quá yêu nữ chính, đặc biệt không thích con trai luôn quán lấy vợ mình, khi còn bé lại hại ông không thể thường xuyên ngủ cùng lão bà của mình. Chờ con trai lớn lên, ông liền nhanh chóng giao lại công ty mang nữ chính ra ngoài du lịch.

Nam chính rất si tình, tuy rằng tuổi đã lớn, nhưng những phụ nữ bám theo ông nhiều không đếm xuể. Tuy rằng ông đều không để bọn họ vào mắt, nhưng nữ chính cũng cực kì không hài lòng, cộng thêm Cảnh Liệt đổ thêm dầu vào lửa, nam chính đều có vài ngày trong tháng bị đuổi ra khỏi phòng. Cuối cùng đều dùng ba ba ba để giải quyết, nhưng nếu được lựa chọn lần nữa, ông tuyệt đối sẽ không chọn sinh ra cái đèn điện chói lóa này.

"Thư ký Phuong, báo cáo của chi nhánh nước ngoài đâu?"

Không biết nói tới nơi nào, Cảnh Liệt đột nhiên đem ánh mắt không hề có độ ấm quét đến Phuong Cửu đang đứng ở một bên.

Mọi người đều biết tổng giám đốc lại bắt đầu rồi, từng người nhất thời nín thở không nói lời nào.

"Chuyện này...Lý tổng chưa đưa cho tôi, tôi cho rằng..."

"Cô cho rằng? Cô cho rằng không cần liên không cần? Cô cho rằng mai sẽ trúng cổ phiếu thì sẽ trúng chắc?" Cảnh liệt một tay đặt trên bàn, tầm mắt lạnh lùng thẳng tắp đặt trên người cô.

Phuong Cửu cắn môi, không nói gì.

"Không cần, lần này bàn về tình hình tiêu thụ các công ty trong nước, nước ngoài để lần sau đi." Cảnh Thành gõ gõ bàn, dường như đang giải vây cho Phuong Cửu.

Những người khác đều nhìn nhau không nói lời nào. Tuy rằng chủ tịch trước đây rất nghiêm cẩn, nhưng phong cách làm việc của Cảnh Liệt đã không thể dùng "nghiêm cẩn" để hình dung. Làm việc bên cạnh anh ta, thực sự một điểm sai sót cũng không thể làm ra, vì thế thư ký bên cạnh anh thay đổi nhiều như vậy. Phuong Cửu đã xem như lâu nhất, có điều bây giờ cũng chỉ tới đó thôi.

"Xin lỗi tổng giám đốc, lần sau tôi nhất định sẽ cân nhắc chu toàn." Phuong Cửu hơi cúi đầu, trong giọng nói mang vẻ áy náy.

Cảnh Liệt nhìn cô, trong mắt lóe ra một tia không vui. Anh tưởng rằng thư ký này là một người thành thật, bây giờ xem ra chỉ đến vậy. Dĩ nhiên lại liên tục nhìn chăm chăm vào lão già kia, không biết một lão già hơn năm mươi thì có gì đáng xem.

"Tiếp tục." anh gõ gõ bàn, ra hiệu bộ phận tiếp theo tổng kết.

Sau khi cuộc họp kết thúc, mọi người đều đỏ mồ hôi lạnh, Phuong Cửu cũng thở phào nhẹ nhõm.

Có điều tên thủ trưởng này sao ác miệng thế, kết hôn được chắc?

Có khi hái sao trên trời còn dễ hơn so với kết hôn với anh ta đi?

Phuong Cửu cùng anh nói một câu cái trán đều đỏ đầy mồ hôi, emn, các Kí chủ của cô trước đây làm sao hoàn thành nhiệm vụ vậy a.

Trở lại trước bàn làm việc, nhìn chồng vẫn kiên trên bàn nhưng tâm tư lại bay đi nơi khác. Nếu nhiệm vụ chính không có tiến triển, không bằng hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh trước.

Bây giờ nam phụ đã là viện trưởng của một bệnh viện. Bởi vì ông vẫn chưa kết hôn, nam chính đối với ông còn đặc biệt đề phòng. Có điều một nam phụ

sì tình như vậy, làm sao có thể tác thành ông ấy cùng người khác được đây?

"Thư ký Phương."

"A?" Phương Cừ đột nhiên lấy lại tinh thần, khi thấy Cảnh Liệt đứng trước bàn làm việc, cô sợ đến lập tức đứng thẳng người, "Tổng giám đốc hảo."

Cảnh Liệt lạnh lùng nhìn cô: "Không nghĩ tới khẩu vị của thư ký Phương lại nặng như vậy, lão già năm mươi, sáu mươi như vậy cũng dễ mất tới."

Nói xong, không để ý tới khuôn mặt đang sùng sờ của Phương Cừ, trực tiếp đi vào phòng làm việc của mình.

Từ nhỏ Cảnh Liệt đã biết lão ba nhà mình không phải người bình thường, sự việc ba mẹ mình năm xưa anh đều biết toàn bộ. Không biết lúc đó đầu mẹ mình bị đập chỗ nào, đã ăn thiệt một lần còn chưa đủ, cuối cùng dĩ nhiên lại cùng lão già đó, còn nhân danh tình yêu chân thành gì gì đó.

Nhìn bóng hình anh rời đi, Phương Cừ trừng mắt buồn bực, cô đã làm gì lại để con trai nam chính hiểu lầm kiểu này?

Buổi tối có tiệc xã giao, là thư ký dĩ nhiên cô phải đi theo. Ngồi trong xe, cô vốn muốn giải thích chuyện ngày hôm nay, vừa quay đầu thì thấy Cảnh Liệt đang nhắm mắt, hình như đang nghỉ ngơi. Nhìn một bên mặt hoàn hảo không tì vết kia, Phương Cừ im lặng, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ tránh đi cảnh đẹp.

Khi xe ngừng lại trước cửa hộp đêm, Phương Cừ mới dám nhẹ giọng gọi: "Tổng giám đốc, đến rồi."

Dứt lời, một hai giây sau Cảnh Liệt mới mở mắt, đẩy cửa xuống xe.

Hộp đêm này có thể nói là hộp đêm xa hoa nhất A thị, bình thường người có tiền sẽ tới đây tiêu khiển, Phương Cừ cũng theo Cảnh Liệt tới nơi này bàn qua mấy cái hợp đồng. Tuy cũng đã gặp không ít người có ý tứ mấy tay chân, nhưng nguyên chủ cũng là kẻ lòi đời, đều dễ như ăn cháo mà tránh đi.

Nữ phục vụ mặc một thân sườn xám xê tả màu đỏ, làm nổi bật lên đường cong duyên dáng của người phụ nữ, một bên chân cũng xê cực cao, khiến suy nghĩ của người khác bay cao bay xa.

"Cảnh tổng, Lưu tổng cùng mọi người đã đến, mời ngài đi theo tôi." Phục vụ nở một nụ cười vô cùng chuyên nghiệp, lắc cái eo thon nhỏ dẫn đường ở phía trước.

Trong hộp đêm ánh sáng kiêu diễm lấp lờ, ra vào đều là người giới thượng lưu, còn có một đám người bụng phệ ôm nữ nhân trêu đùa không ngớt.

Phương Cừ đang đi theo phục vụ viên đi tới phòng khách ở lầu trên thì cửa đột nhiên mở ra. Cô nhìn thấy một người đàn ông cùng người phụ nữ từ bên trong đi ra.

"Ai nha, Cảnh tổng đến thật đúng giờ, vừa vặn là 8 giờ!" Một người đàn ông trung niên mặc âu phục, mang mắt kính nhất thời đứng dậy chỉ chỉ đồng hồ, những người khác cũng phối hợp nở nụ cười.

Cảnh Liệt có tật xấu, bất luận xã giao hay hội họp, xưa nay sẽ không đến sớm hay trễ dù chỉ một phút, dù có chuyện ngoài ý muốn phát sinh cũng sẽ không đến muộn, Phương Cừ cũng đã quen như vậy.

"Không sánh bằng Lưu tổng." Khóe miệng Cảnh Liệt nở nụ cười xã giao, sau đó đến chỗ sô pha ở giữa ngồi xuống, Phương Cừ cũng xách theo túi công văn ngồi bên cạnh anh.

Cô mặc đồng phục, dưới váy ngắn không mang theo tất chân. Mặc dù là ngồi nghiêng, nhưng đôi chân trắng tấp trắng nõn này dưới ánh đèn mờ ảo vẫn đặc biệt câu dẫn người ta phạm tội. Bên kia Lưu tổng lập tức buông cô người mẫu trẻ đẹp, đẩy đẩy mắt kính, cặp mắt liên tục nhìn chăm chăm vào chân Phương Cừ, "Thư ký Phương hôm nay thật xinh đẹp, thực sự càng ngày càng trẻ đẹp."

Người mẫu, minh tinh ông ta chơi đùa không ít, thư ký của Cảnh Liệt chính là vưu vật, đôi chân này, thật là thăng!

"Lưu tổng thật biết nói đùa, như vậy thì trước đây tôi rất già hay sao?" Phương Cừ như đang nói đùa, nhưng trong mắt lóe ra một tia căm ghét, tay kéo váy xuống.

Cảnh Liệt liếc mắt nhìn Lưu tổng háo sắc, lập tức đưa tay ôm eo cô, âm thanh lười biếng: "Phụ nữ mà, thoải mái thì sẽ trẻ ra."

Thân thể Phương Cừ chấn động, con người chuyển liên tục.

"Đúng đúng đúng, vẫn là Cảnh tổng sâu sắc ha ha ha!"

Nhìn thấy hành động của anh, Lưu tổng chỉ biết thu tầm mắt lại mà nuối tiếc, phụ nữ của Cảnh Liệt gã còn không dám chạm tới. Có điều trước đây Phương Cừ chính là bộ dáng đứng đắn, thực tế cũng chỉ bị người thượng, già vờ đoan trang cái gì chứ.

Biết Cảnh Liệt không thích phí lời, vì thế bọn họ chỉ uống mấy chén rồi kêu mấy người khác lui ra để bàn bạc hợp đồng. Các điều khoản hợp đồng đều đã được thỏa thuận, hiện tại chỉ cần ký tên xác nhận là được.

Lưu tổng mỗi lần ký hợp đồng luôn thích lòi lòi kéo kéo, nhưng vật liệu công ty ông ta có giá cả cạnh tranh, vì vậy Cảnh Liệt tốc chiến tốc thắng mới đích

thân tới đây ký hợp đồng với gã. Lần này anh cũng thoải mái, không bao lâu liền ký vào hợp đồng.

"Cảnh tổng hiếm khi nào cất công đi một chuyến, lần này hãy ở lại uống vài chén." Luru tổng nói xong, liền liếc mắt ra hiệu với trợ lý.

Sau một khắc, trợ lý mang vào rất nhiều nữ nhân cao gầy trẻ đẹp, không chỉ người mẫu, còn có tiểu minh tinh. Tuy trong khách phòng còn các lão tổng vốn ăn chơi, nhưng các cô đều hướng về phía Cảnh Liệt mà chen lấn.

Không tới hai lần, Phương Cửu liền bị tách ra, còn bị đẩy đến bên người Luru tổng.

"Trước đây còn tưởng rằng Cảnh tổng không thích phụ nữ, không nghĩ tới thư ký Phương thủ đoạn cao siêu. Nào nào, chúng ta uống một chén." Luru tổng lộ tình quang rớt cho cô một ly rượu.

Phương Cửu liếc mắt nhìn Cảnh Liệt, anh tự hồ đã quen với trường hợp này, chỉ cần những nữ nhân này không quá phận, anh vẫn ngồi yên.

Cô không tiện cự tuyệt, chỉ nâng ly rượu uống một ngụm.

"Thư ký Phương tửu lượng tốt, chúng ta uống thêm một chén!" Luru tổng lại cho cô thêm một ly nữa, cô bé người mẫu bên cạnh hung hăng dựa vào thân thể ông ta, khe ngực cô ta đặc biệt sâu, nhìn Phương Cửu không có thiện cảm, dường như cảm thấy cô đang đoạt chuyện làm ăn của mình, "Luru tổng ~"

"Đừng nghịch đừng nghịch." Luru tổng trực tiếp nhét tờ tiền mặt vào khe ngực cô ta, sau đó lại tự rót thêm chén rượu.

Phương Cửu không muốn uống, nhưng vừa mới ký hợp đồng, cô không cho mặt mũi như vậy thì không được, vì vậy cô cắn răng, nâng ly cùng ông ta cụng một cái.

"Thư ký Phương." Cảnh Liệt ôm eo cô, tầm mắt quét đến khuôn mặt nửa tỉnh nửa say của cô một vòng, "Sao cô lại uống với Luru tổng?"

Tác giả có lời muốn nói: Chương sau bắt đầu trên chộc nữ chủ ~

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Con trai tổng tài (3)

Edit: Aya Shinta

"Tôi..."

"Cảnh tổng đừng tức giận, tôi chỉ uống với thư ký Phương có hai ly mà thôi." Luru tổng cười hai tiếng, cuối cùng vẫn đem thân thể đang nghiêng ngả thu hồi đôi chút.

Phương Cửu thở phào nhẹ nhõm, liền vội vàng đem ly rượu trong tay bỏ xuống.

Cảnh Liệt buông eo cô ra, sau đó lại đi về phía mấy lão già đang luôn miệng đàng kia.

Cũng may sau đó Luru tổng không có quấy rầy cô, Phương Cửu một mình ở đó tè nhạh ăn một chút hoa quả.

Lúc đi ra, luồng gió đêm phả vào mặt, cô xách túi công văn vội vàng đi theo.

Cảnh Liệt mở cửa sổ xe ra, từng luồng gió mát tùy ý thổi vào buồng xe tràn ngập mùi rượu, anh nói lỏng cà vạt giữa cổ, đột nhiên hỏi: "Thư ký Phương tới công ty bao lâu rồi?"

Phương Cửu nháy mắt mấy cái, bắt chéo chân, lộ ra đôi chân nhỏ trắng nõn, "Thưa tổng giám đốc, tôi vào công ty vừa vặn được hai năm."

Nói đến đây, cô không biết nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên nghiêng đầu, gương mặt lộ vẻ cảm kích nói: "Vừa rồi cảm ơn ngài."

"Cảm ơn tôi vì cái gì?" Anh nghiêng đầu đi, nhìn khuôn mặt một năm bốn mùa đều lạnh nhạt kia.

Thư ký của mình, không phải mỗi ngày nên ăn mặc trang điểm lộng lẫy đến câu dẫn mình hay sao?

"Vừa nãy Luru tổng..." Phương Cửu hơi mím môi, tận lực để mình cao lãnh giống như nguyên chủ.

Hai người tính tình đều lạnh nhạt tán gẫu, kết quả là làm cho không khí trong xe trở nên lúng túng, tài xế ngồi phía trước đều cảm thấy không chịu được, thư ký Phương này thật không biết nói chuyện.

Cảnh Liệt xi cười một tiếng không nói gì, lấy notebook trong túi công văn liền bắt đầu xem số liệu, trong xe cũng nhất thời yên tĩnh lại.

Gió đêm không ngừng thổi qua sợi tóc bên tai, Phương Cửu nhìn cảnh đêm không ngừng lướt qua khung cửa, tuy rằng vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng tâm tư sớm không biết bay tới nơi nào.

Cô là một hệ thống chuyên nghiệp, xem qua nhiều thế giới như vậy, sao có thể để nhiệm vụ thứ nhất này làm khó!

Phương Cửu đột nhiên nhớ tới đã từng có Ký chủ cũng gặp tình huống như thế, cuối cùng làm thế nào mà hoàn thành?

Không biết nghĩ đến cái gì, cô bỗng cởi áo khoác, sau đó che đầu lại làm bộ dựa vào ghế mà ngủ, nhưng thực ra tay nhỏ đã trộm mở ra nút thứ hai trên áo sơ mi.

Cảnh đêm A thị kiều diễm nhưng lại mờ ảo, phô diễn đầy đủ sự phồn hoa của chốn thành phố. Gió đêm xua tan không ít mùi rượu trên người anh, Cảnh Liệt đem tầm mắt từ trong máy vi tính dời đi, một bên xoa xoa ấn đường đang đau nhức, một bên nhìn về phía cảnh vật ngoài cửa sổ.

Quay đầu lại, khóe mắt không biết nhìn thấy cái gì, chỉ thấy thư ký Phương ngày thường gần bước lại nghiêm túc thế mà đang tựa trên ghế ngủ, hơn nữa trên đầu còn có cái áo khoác trùm kín, cô ta sợ người khác nhìn thấy đáng về mình khi ngủ sao?

Khóe miệng Cảnh Liệt cong lên, lại nghiêng đầu sang chỗ khác xem notebook. Cho đến lúc xe thắng gấp, không chỉ làm anh đổ về phía trước, ngay cả trên vai cũng nặng lên.

Anh quay đầu, liền nhìn thấy một cái đầu đang tựa trên vai mình, cái áo khoác trên đầu cô từ lâu đã trượt xuống, lộ ra một khuôn mặt thanh lệ sạch sẽ.

"Tổng giám đốc, phía trước hình như xảy ra tai nạn xe." Tài xế ở phía trước nói.

Cảnh Liệt nhíu nhíu mày, "Chú đi xem xem."

"Vâng." Tài xế cũng không nhìn phía sau, trực tiếp đẩy cửa xe, đi về con đường phía trước đang cực kì hỗn loạn.

Nhìn cái đầu trên vai, Cảnh Liệt đưa tay ra muốn đem cô dời đi, nhưng lại không biết làm sao ra tay. Có khi thư ký Phương gần bước này vừa tỉnh lại, không chừng cho rằng mình muốn làm cái gì với cô ta.

Quên đi, Cảnh Liệt quyết định làm một cấp trên tốt, để cô dựa vào.

Tầm mắt không nhìn được chăm chú vào khuôn mặt nhỏ sạch sẽ trên vai. Cô rất trắng, trên mặt hầu như không có một chút tỳ vết nào, lông mi dài cũng không động đậy. Cô lại ngủ như một đứa trẻ, không chút nào căng thẳng như trong ngày thường.

Trước đây anh cho rằng thư ký Phương ba mươi có thừa, bây giờ xem ra, cô tựa hồ còn rất trẻ. Tuổi nhỏ như thế mỗi ngày bị gọi đi gọi lại, thế mà cũng có thể tiếp tục kiên trì.

"Tổng giám đốc, phía trước có người đụng phải một đứa nhỏ, cảnh sát đang xử lý, có điều trong thời gian ngắn khả năng đi không được, chúng ta có quay đầu đổi đường khác không?" Tài xế ở trước cửa sổ nghiêm túc hỏi. Khi thấy Phương Cửu tựa ở trên bả vai Cảnh Liệt, ánh mắt lập tức trở nên quý dị.

Thư ký Phương muốn thăng thiên hay sao vậy trời!

Cảnh Liệt nghĩ trong chốc lát, trầm ngâm nói: "Đổi đường."

Tài xế ngơ ngác gật gù, sau đó trở về chỗ ngồi phía trước lái xe.

Tới khúc rẽ, đầu Phương nghiêng về phía trước, Cảnh Liệt thuận tay đỡ lấy vai cô, trong nháy mắt, cổ áo sơ mi trắng liền mở ra rất nhiều. Bởi vì góc nhìn, một mảng trắng như tuyết dưới áo somi rõ ràng lọt vào tầm mắt người nào đó.

Cảnh Liệt nghiêng đầu đi không nhìn tới cô, chỉ là ánh mắt sâu thẳm không ít.

Chính Phương Cửu đang giả bộ ngủ lại không thể mở mắt, liền bắt tri bắt giác thật sự ngủ thiếp đi..

Liếc nhìn Phương Cửu vẫn còn ngủ say trên vai, cổ áo vẫn hé mở ra, bầu ngực căng cứng trong áo somi, rất khó tưởng tượng người gần gũi như cô lại có vóc người tốt như vậy.

Cảnh Liệt nghiêng đầu đi, ở trong máy vi tính gõ mấy lần, sau đó nói với tài xế phía trước: "Đi tới chung cư Mỹ Vân ở đường 26 Nam An."

Tài xế ngồi phía trước ngẩn người, tuy rằng không hiểu tại sao anh ta không trở về công ty, nhưng vẫn dựa theo địa chỉ của anh mà đổi đường.

Khi xe dừng lại, Cảnh Liệt liếc nhìn chung cư cao tầng kia, liếc mắt là đã nhìn ra chung cư loại này không có cái giá năm triệu tuyệt đối không mua được, xem ra ví tiền của cô thư ký này còn rất dày.

"Tĩnh lại đi." Anh vỗ vỗ mặt cô, vô cùng không khách khí.

"Hà?" Phương Cửu mơ mơ màng màng mở mắt ra, phát hiện mình còn tựa trên vai Cảnh Liệt thì, lập tức kinh ngạc ngồi thẳng người, "Vâng... Xin lỗi tổng giám đốc, tôi... Tôi không biết..."

Đòi người như một vở kịch, tất cả dựa vào hành động.

"Xuống xe." Trên mặt anh không có chút biểu tình nào.

Phương Cửu nháy mắt mấy cái, đành phải đẩy cửa xuống xe, khi thấy đã đến dưới nhà mình thì, cô thật sự kinh ngạc.

Chờ cô xoay người lại thì, xe đã quay đầu lái đi từ lâu.

Nhìn bóng đêm từ từ biến mất, Phương Cửu bủi môi, sau đó liền ngâm nga một đường trở lại phòng mình.

Vừa vào cửa, cô liền cởi giày cao gót, ở trên ghế salông nằm một hồi, cảm thấy mình vẫn phải gọi điện thoại cho cấp trên nói cảm ơn thì tốt hơn.

Cầm điện thoại di động lên, cô dừng một chút, sau đó lập tức chạy đến phòng tắm, mở vòi hoa sen, nước lập tức tí tách dội ở trên sàn nhà.

Điện thoại vang lên không tới một lúc thì kết nối được, Phương Cửu lập tức lên tiếng: "Vừa nãy đã quên, cảm ơn ngài đã đưa tôi trở về."

Cũng không biết anh ta làm sao biết địa chỉ của mình!

Nghe điện thoại đầu bên kia truyền đến âm thanh tí tách, Cảnh Liệt đem tầm mắt từ trong máy vi tính dời đến phía ngoài cửa sổ đang nổi gió, "Tien đường."

Nói xong, anh rốt cục không nhận được hỏi một câu, "Cô đang làm gì?"

Trong nhà có lũ?

Phương Cửu tựa ở trên bồn rửa tay, cổ ý trầm mặc một chút, sau đó âm thanh mang theo chút khó chịu nói: "Tôi... Chuẩn bị tắm."

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Con trai tổng tài (4)

Edit: Aya Shinta

Đầu bên kia thực yên tĩnh, phảng phất như tiếng hít thở cũng không còn, Phương Cửu chú ý, phát hiện điện thoại không cúp nha.

"Cái kia... Tổng giám đốc ngủ ngon." Cô nói xong, chủ động cúp điện thoại.

Nam nhân mà, sở thích không giống nhau, giống như nguyên chủ có tính cách gần бурого đột nhiên thay đổi, sẽ khiến cho đối phương bao nhiêu hiếu kỳ.

Đóng lại vòi hoa sen, Phương Cửu thật sự cảm quần áo đi tắm. Không phải chỉ là một người đàn ông thôi sao, cô rất chuyên nghiệp!

Cùng lúc đó ở một bên khác, dù cho gió mát thổi vào xe, Cảnh Liệt vẫn còn có chút khô nóng nói lòng ra cà vạt, trong đầu không tự giác hiện ra lúc trước nhìn thấy cảnh "xuân"...

Xì cười một tiếng, anh xoa xoa trán, cảm giác mình chắc là quá lâu không chạm nữ nhân.

"Tổng giám đốc, chúng ta về công ty hay là biệt thự?" Tài xế ở phía trước lơ đãng liếc thấy vẻ mặt tự giễu của anh, không nhận được nhẹ giọng hỏi.

Người sau ngưng lòng mày suy nghĩ một chút, âm thanh trầm thấp, "Về biệt thự."

Nếu là không trở về, sợ chính là ý muốn của lão già kia.

...

Ngày kế khi vào công ty, Phương Cửu đột nhiên phát hiện một vấn đề, ánh mắt của những người khác trong công ty nhìn cô có gì đó không đúng, không đúng thế nào thì lại không nói ra được.

Vừa vào thang máy, trưởng ban tuyên truyền bên trong về mặt ý tứ sâu xa ôm lấy vai cô, "Thư ký Phương công tác bí mật làm thật là tốt, có phải là lần sau chúng ta phải đổi xưng hô, gọi cô là Tổng tài phu nhân?"

Trưởng ban tuyên truyền cũng là một phụ nữ hơn ba mươi, vóc người cao gầy, có tiền có thân hình, đặc biệt yêu thích tìm tiểu thụy làm bạn trai, cơ bản là hai tháng đổi một lần. Vì thế, rất nhiều người trong công ty đều thích gọi cô ấy là cạp cái, bởi vì nữ nhân ba mươi như con cạp mà.

"Chu trưởng có ý gì?" Vai Phương Cừ hơi dựng ngược lên, tung cánh tay trên vai ra, trên mặt vẫn lộ vẻ nghiêm túc.

Cô vẫn chưa có hành động, tin tức này là từ đâu ra!

"Ài u, cô không cần giải thích, hiện tại toàn công ty đều biết chuyện cô cùng tổng giám đốc, cô cũng thật lợi hại nha. Tổng giám đốc nhiều thư ký như vậy, anh ta vẫn cứ không chán, một mực nhìn cô với con mắt khác. Nói nhanh lên, cô có bí quyết gì thế?!" Chu trưởng ban hung hăng liếc mắt đưa tình với cô.

Phương Cừ ngoảnh mặt làm ngơ nhủ mảy lại, "Tôi không hiểu ý của cô."

"Đừng giả bộ, tối ngày hôm qua lão Vương tài xế của tổng giám đốc nhìn thấy cô tựa ở trên người tổng giám đốc ngủ, cô còn dám nói không có gì?" Chu bộ trưởng bày ra cái dáng vẻ "tôi biết tất cả mọi chuyện".

Phương Cừ: "..."

Cửa thang máy vừa mở, đến tầng năm, Chu trưởng đành đi ra thang máy, còn nói có thời gian muốn cùng với cô thảo luận bí quyết hấp dẫn đàn ông.

Phương Cừ không biết nên nói cái gì, cô ngăn lần tính vạ lần toán, chính là không nghĩ tới người tài xế lão Vương kia tiết lộ tin tức!

Đây chẳng phải là đánh rần động cỏ à! Cảnh Liệt chắc chắn sẽ không thích scandal như vậy.

Trong lòng thâm nhủ nước bọt, Phương Cừ vẫn mang bộ dạng nghiêm túc đi tới lầu chín. Tới trước bàn làm việc của mình, nhìn trước mặt này một đồng công tác thì đầu có chút đau, cũng không biết nguyên chủ làm sao chịu đựng được.

Mãi đến khi đi động trên bàn rung rung từng trận, Phương Cừ mới phát hiện là mẹ nguyên chủ gọi tới, vội vã tới tiếp.

"Mẹ à, không phải sáng sớm muốn cùng bác gái sát vách đi quảng trường khiêu vũ à?" Phương Cừ dùng vai kẹp điện thoại đi động, một bên mở ra máy tính ghi tài liệu vào.

"Khiêu vũ chả vũ, hiện tại mẹ đang ở nhà đi cả con đây, chị họ con ngày hôm nay sinh một thằng bé trắng trẻo mập mạp, đi cả cười không thấy mắt đâu." Điện thoại đầu bên kia truyền đến tiếng khen lấy khen để, Phương Cừ trên trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

Cô biết, mẹ cô lại muốn tới thúc hôn...

Quả nhiên, đối phương chuyển đề tài, đột nhiên nghiêm túc nói: "Anh họ con có bằng hữu làm luật sư, người lại cao lại soái, một tháng mười mấy vạn đây! Hơn nữa ở trong thành phố còn có một căn nhà, điều kiện tốt a! Hơn nữa chỉ lớn hơn con ba tuổi, mẹ cũng đã đem ảnh của con cho người ta, người ta nói rất yêu thích con, còn muốn định ngày hẹn gặp mặt đây!"

Phương Cừ: "..."

Thả chuột xuống, cô buồn bực nói: "Sao mẹ không nói sớm cho con biết, con hiện đang bận bịu làm việc như thế, làm sao có thời giờ đi nói chuyện yêu đương!"

"Con đừng có nói chuyện đùa nữa, mỗi ngày làm trâu làm ngựa được bao nhiêu tiền, nói dễ nghe một chút là thư ký tổng giám đốc, hai năm cũng không cho con thêm chút tiền lương, chung cư cô thuê một tháng lên tới tám ngàn, hiện tại cái trắng đều tăng giá, giá của con lại không tăng, công việc như vậy muốn nó làm cái gì!" Bên kia mẹ Phương lục tục đếm một đồng lớn, còn kếm nước bắt Phương Cừ từ chức.

Quả thật, trong hai năm này nguyên chủ chưa từng có thêm tiền lương, thế nhưng nơi này phúc lợi được, cuối năm tiền thưởng nhiều, còn có các loại trợ cấp, so với ở chỗ khác thì tốt hơn nhiều, thế nhưng theo ông chủ nhất định sẽ bận bịu liên tục.

"Được rồi được rồi, mẹ đừng nói nữa, mẹ đem số của người kia cho con, có thời gian sẽ liên lạc lại cho anh ta được không?"

Liên hệ mới có ma!

Dứt lời, bên kia Phương mẩu lập tức cười híp mắt báo một chuỗi điện thoại, cuối cùng còn đặc biệt nghiêm túc nói: "Nếu như chị không liên lạc với người ta, về sau chị biết tay tôi!"

Phương Cừ: "..."

Cúp điện thoại, đầu thì càng đau, cấp trên thì không quyền rũ được, hiện tại còn phải đi xem mắt!

Nghĩ tới đây, con người Phương Cừ đột nhiên hơi chuyển động, không biết nghĩ đến cái gì, cô lập tức vào internet download một phong thư từ chức

sửa chữa lại, sau đó in ra, đứng dậy đi tới trước cửa phòng làm việc tổng giám đốc gõ gõ cửa.

"Cốc cốc cốc."

Bên trong, Cảnh Liệt đang kiểm tra văn kiện cũng không ngẩng đầu lên, "Mời vào."

Nghe được tiếng của anh, Phương Cửu lúc này mới khẽ cắn răng đẩy cửa đi vào, vẻ mặt nghiêm túc.

Mang giày cao gót đi tới trước bàn làm việc của anh ta, Phương Cửu cầm trong tay đơn từ chức để ở trước mặt anh.

Đột nhiên một phong thư đẩy vào trong tầm mắt, Cảnh Liệt theo tay người kia hướng lên trên xem, khi thấy vẻ mặt thành thật của Phương Cửu, anh nhất thời thả bút máy trong tay xuống, dựa vào ghế xoay sâu xa nhìn.

"Tổng giám đốc, tôi xin từ chức." Cô thả đơn từ chức xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ sạch sẽ tràn đầy vẻ chăm chú.

Đây chính là cô, mỗi giờ mỗi khắc trên mặt cũng sẽ không xuất hiện tâm tình khác.

Cảnh Liệt một tay để ở trên mặt bàn gỗ nhẹ, tầm mắt sâu thẳm bao phủ cô, "Tôi sẽ tăng lương cho cô."

Nhân viên từ chức, 90% là vì tiền.

Phương Cửu đè nén xuống vui sướng trong lòng, một mặt tiếp tục khó khăn nói: "Không phải, bởi vì bình thường công việc quá bận rộn, nên thời gian cá nhân tương đối ít, hơn nữa mẹ tôi gần đây cũng thúc tôi xem mắt."

Hiện giờ công ty có mấy hạng mục lớn đang tiến hành, nếu như một lần nữa lại tuyển thư ký nhất định phải tốn thời gian rất lâu mới có thể triệt để bàn giao xong xuôi, hơn nữa còn không thể xác định năng lực làm việc. Phương Cửu chính là muốn nói với anh ta, kỳ thực chính mình cũng không phải gần bước như vậy, cô cũng cần nam nhân.

Có câu nói rất hay, liệu một phen, moto biến thành xe công thức một mà!

"3 vạn." Giọng anh chìm xuống, ánh mắt càng ngày càng sâu thẳm.

Phương Cửu: "..."

CMN, sớm biết sẽ tăng lương như vậy nói sớm một chút là ngon rồi!

"Không phải, đây không phải vấn đề tiền..."

"5 vạn."

Tìm Phương Cửu đều muốn nhảy ra, tất cả đều là tiền nha!

"Tôi..."

"Một chiếc Porsche." Anh nói xong, bỗng nhiên dùng đầu bút gỗ hai lần mặt bàn, âm thanh trầm thấp, "Cô muốn cái gì?"

Phương Cửu mạch máu đều sắp nổ, cái nào còn quan cái gì tiếp nhận hay cự tuyệt, lập tức cúi đầu nói: "Tôi ở lại."

Dứt lời, khóe miệng Cảnh Liệt rớt cục cong nhẹ, sau đó nhìn về phía bên phải giá sách, "Lấy cho tôi hợp đồng vừa ký vào ngày hôm qua."

Phương Cửu còn chìm đắm, cuối cùng cũng không cần đánh xe tới công ty. Porsche. Thiệt nhiều tiền a! (chém)

Đi tới trước giá sách, ba tầng trên dưới trong ngoài tìm hồi lâu đều không có tìm được cái hợp đồng ngày hôm qua, nghĩ thầm lẽ nào ngày hôm qua bị cô mang về nhà?

Thấy cô tìm rất lâu còn không có tìm được, Cảnh Liệt rốt cục đứng dậy đi đến chỗ cô.

Phương Cửu quay người lại, liền nhìn thấy Cảnh Liệt đứng phía sau mình, kinh sợ đến mức lập tức lui hai bước, lưng đột nhiên đề ở trên giá sách phía sau.

Nhìn mặt cô không tự giác mà ửng đỏ, Cảnh Liệt như phát hiện lục địa mới, bỗng nhiên tới gần cô thêm một chút.

Phương Cửu nhắm mắt lại, nghĩ thầm lẽ nào dễ dàng như vậy mà câu được anh ta?

Anh đưa tay vào ngăn trong của giá sách đằng sau cô, rút ra một tập văn kiện, lại cúi đầu ở bên tai cô nói: "Thư ký Phương sau này muốn cái gì thì nói thẳng, tôi sẽ đưa cho cô."

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Con trai tổng tài (5)

Edit: Aya Shinta

Tiếng hít thở của anh cách cô gần như vậy, tiếng nói trầm thấp từ tính phảng phát liên vang lên ở bên tai, Phương Cửu nháy mắt mấy cái, hơi ngửa đầu đối diện với ánh mắt anh, "Tổng giám đốc thật biết nói đùa, chúng tôi làm nhân viên thì chắc chắn hi vọng tiền lương càng nhiều càng tốt, cái này thỏa mãn không được."

Khi cô nói xong, Cảnh Liệt chỉ là ý vị không rõ nhìn cô, cũng không nói lời nào, cầm cặp văn kiện trở về trước bàn làm việc.

Nếu đã ở lại thì Phương Cửu cũng nên chuẩn bị đi ra ngoài làm việc, cô tin tưởng Cảnh Liệt sẽ không nuốt lời.

"Ngày hôm nay tan tầm theo tôi ra ngoài một chuyến."

Phương Cửu dừng bước lại, không khỏi nghi hoặc xoay người nhìn lại, "Ngày hôm nay... Có xã giao?"

Trừ khi có tiệc xã giao, Cảnh Liệt xưa nay sẽ không ở lúc tan việc tìm cô.

Thả văn kiện trong tay xuống, anh ngẩng đầu nhìn người phụ nữ chỉ muốn một lòng làm việc kia, "Cô không đi theo tôi, ai cho cô Porsche?"

Phương Cửu: "..."

Ông chủ đây là muốn dẫn cô đi mua Porsche!

Còn có thể chọn màu sắc!

Đề nén kích động trong lòng, Phương Cửu tiếp tục một mặt nghiêm túc gật gù, "Ừm, vậy tôi tan tầm chờ ngài, nếu như không có chuyện gì khác, tôi liền đi ra ngoài trước."

Nói xong, cô liền giẫm đôi cao gót sáu centimet đi ra khỏi văn phòng tổng giám đốc, còn tiện thể cẩn thận từng li từng tí một đóng cửa lại.

Vừa về tới trước bàn làm việc, Phương Cửu rất muốn cười to ba tiếng, có điều không thể thế được, cô phải tận lực duy hình tượng cao lãnh của nguyên chủ.

Dù cho như vậy, tâm tình vẫn vô cùng tốt mà ngâm nga vài giai điệu, vốn là một ngày công tác bận rộn cũng trở nên có phần phong phú hơn.

Chờ mãi cho đến khi hết giờ làm việc, cô liền nhìn thấy Cảnh Liệt có chứng cường bách đúng giờ đi ra. Đã quen với thói đúng giờ của anh ta, Phương Cửu cũng lập tức thu thập xong đồ đạc đi theo phía sau anh.

Công ty có thang máy chuyên dụng, chuyên phục vụ từ trưởng phòng trở lên, Phương Cửu trước đây cũng là theo Cảnh Liệt đi họp mới đi vào. Chỉ là bây giờ thang máy chỉ còn dư lại hai người các cô, cô ngược lại có điểm không tự nhiên.

"Phương thư ký."

"Hả?" Phương Cửu nghiêng đầu đi, vẻ mặt thành thật nhìn về phía nam nhân bên cạnh cao hơn mình một cái đầu.

"Sáu giờ rồi, đi ăn tối?" Cảnh Liệt nhìn xuống đồng hồ, âm thanh nhàn nhạt.

Rõ ràng là một câu tán gẫu, lại được anh nói tự nhiên như vậy, Phương Cửu gật gù, sau đó đứng ở đó không nói lời nào.

Trong thang máy bầu không khí trong nháy mắt đông lại, Phương Cửu liếc nhìn số tầng không ngừng giảm xuống, bỗng nhiên hững hờ hỏi: "Tổng giám đốc thích ăn cái gì?"

Dứt lời, trong thang máy nhất thời lại yên tĩnh, Cảnh Liệt hơi nghiêng đầu, nhìn chằm chằm gương mặt nghiêng trắng nõn của cô, thấp giọng nói: "Cô muốn biết?"

Phương Cửu nháy mắt mấy cái, cười nhạt, "Hiểu rõ sở thích của cấp trên, cũng là một phần trong công việc của tôi."

Chưa từng thấy cô cười, đôi mắt kia hơi cong, lấp lóe ánh sao, Cảnh Liệt dừng một chút, lúc này mới lạnh nhạt nói: "Sau này cô từ từ sẽ biết."

Sau đó hoàn toàn không còn gì để nói, Phương Cửu đang nghĩ, cơ hội tốt như vậy, làm sao quyến rũ cấp trên đây?

Công tâm cùng kết hôn thế nhưng lại không như nhau, nếu như nam nữ chính không đồng ý, cho dù cô công lược con trai nam chủ cũng vô dụng, cuối cùng còn có khả năng phát triển thành một vở kịch ân oán nhà giàu.

"Tĩnh!"

Cửa thang máy đột nhiên mở ra, Phương Cửu đang muốn đi ra ngoài, lại đột nhiên phát hiện bên ngoài có hai người đang đứng.

"Chủ tịch, chủ tịch phu nhân khỏe." Cô lập tức cúi đầu.

Không sai, bên ngoài chính là nam nữ chính trong truyền thuyết!

Nữ nhân ăn mặc một thân áo cổ tròn cùng quần trắng, tay phải mang một túi xách nhỏ màu xanh lam, khóe mắt tuy rằng có vết chân chim, nhưng toàn thể khuôn mặt vẫn đặc biệt mỹ lệ động lòng người, không biết còn tưởng rằng bà ấy chỉ có ba mươi mấy tuổi. Đặc biệt nam nhân bên cạnh kéo tay bà, chỉ cần để ý một chút, liền có thể nhìn ra hai người cực kỳ ân ái.

"Tiểu Cảnh, con muốn đi đâu?" Thanh âm của bà nhẹ nhàng nhu hòa, khí chất cũng là dịu dàng khiến người rung động.

Một bên Cảnh Thành chặt chẽ lôi kéo tay bà, ánh mắt lạnh lùng quét qua Cảnh Liệt một chút, "Nó không phải tiểu hài tử, bà tìm nó ăn cơm, nó nói muốn cùng người khác đi rồi, làm gì để ý đến hai người chúng ta."

Phương Cửu: "... Nam chính, lần trước ông không phải cái bộ dáng này."

"Ông cứ nói hưu nói vượn, ông cho rằng tiểu Cảnh giống như ông? Thư ký Phương người ta còn là một cô gái, ông đừng có mà nói xấu." Ôn Y tức giận trừng ông.

Cảnh Thành nhíu mày lại, ôm lấy eo bà, ánh mắt sáng quắc nói: "Tôi làm sao? Tôi khi còn trẻ so với tiểu tử này tốt hơn nhiều, bà đã quên chúng ta kết hôn rồi..."

"Ông còn nói!" Ôn Y trên mặt có chút không tự nhiên, tức giận trừng mắt, lúc này mới nhìn thấy Cảnh Liệt vẫn im lặng không lên tiếng, "Ngày hôm nay sinh nhật cha con, ông gọi chúng ta về, hiện tại công việc đã xong chưa?"

Không thể không nói, nữ chủ này rất ôn nhu, nếu như Phương Cửu là đàn ông, khẳng định cũng sẽ động lòng. Chỉ có điều, so với nam chính không đứng đắn như vậy, cô vẫn cảm thấy người con trai này bình thường hơn nhiều.

"Tổng giám đốc, cái kia... Tôi xin đi trước?" Phương Cửu đặc biệt thức thời gạt gù với anh, sau đó đi ra khỏi thang máy.

Cảnh Liệt giờ tay đề vai cô lại, âm thanh trầm thấp, "Không muốn Porsche?"

"Hả?" Cảnh Thành miễn cưỡng cảm nhận ra được cái gì.

"Thư ký Phương muốn từ chức, con đang giữ lại cô ấy, ngày hôm nay con không về." Anh nói xong, liền nhìn Ôn Y một chút, "Mẹ, con gần đây nhìn thấy ba cùng dì Lưu uống cà phê cùng nhau, mẹ trông chừng ba."

Nói xong, anh liền rời khỏi thang máy, một tay còn ấn vai Phương Cửu đi về phía trước.

Cảnh Thành sắc mặt tái xanh, ông biết ngay tiểu tử này tâm tư bất chính, cả ngày chỉ biết nói xấu lão tử ông!

"Cảnh Thành, ông thật quá đáng!" Ôn Y trầm mặt xuống, gạt bỏ tay ông rồi xoay người đi về phía trước.

Cảnh Thành lập tức kéo cánh tay bà, vội vàng giải thích: "Bà làm sao có thể nghe tiểu tử kia ăn nói linh tinh, tôi cùng Lưu đã lâu không có liên hệ, hơn nữa tiểu tử kia xấu xa như thế bà không nhìn ra được sao? Bà cho rằng nó đúng là vì giữ lại thuộc hạ? Công ty này mỗi ngày đều có người từ chức làm sao không thấy nó đi giữ lại ai!"

Trò hề của nó, Cảnh Thành ông làm sao có thể không nhìn ra.

Vừa vặn là giờ tan việc, vì lẽ đó phần lớn nhân viên trong công ty lui tới phần lớn đều nhìn thấy chủ tịch trong truyền thuyết mặt dày đang giải thích cái gì đó với chủ tịch phu nhân, một ít nữ nhân viên trẻ tuổi nhất thời lại bỏ não ra tiểu tam đoạt vị gì đó, còn lấy điện thoại di động ra lên lút quay lại.

Phương Cửu theo Cảnh Liệt ăn bữa cơm tây, kỳ thực cô muốn ăn nôi lâu hơn, nhưng vừa nghĩ tới cấp trên một thân âu phục mấy trăm ngàn, đi ăn nôi lâu mấy trăm khối thì muốn cười.

Khoảng 8 giờ, Phương Cửu được mang đến một trung tâm, đủ chủng loại xe thể thao suýt nữa khiến cô muốn mù mắt.

"Cảnh tổng! Đã lâu không gặp!"

Một người đàn ông mập mập ngăm xị gà đột nhiên đi ra, ông ta đẩy nhân viên ra chuẩn bị giới thiệu, cười lớn nói: "Cảnh tổng muốn xe gì trực tiếp gọi điện thoại là tốt rồi, còn khổ cực lại đây một chuyến làm cái gì."

Đang nói chuyện, tầm mắt của ông ta không khỏi lén lút chuyển hướng tới Phương Cừ, ở trong ký ức của ông, tựa hồ không nghe Cảnh Liệt có nữ nhân nhi?

"Tiện đường mà thôi." Cảnh Liệt đi ở phía trước, ánh mắt rơi vào một loạt xe thể thao đủ loại màu sắc hình dạng, "Tôi muốn loại cho nữ."

Phương Cừ cắn răng, trong mắt lóng lánh, xe thể thao a! Rất nhanh nha!

Người đàn ông nghe vậy lập tức rõ ràng, lại không nhìn được xem thêm Phương Cừ một chút, sau đó đi ở phía trước dẫn đường, "Xe dành cho nữ có, bên này có mấy chiếc rất đẹp, những nữ mình tính kia đều yêu thích."

Cảnh Liệt không có theo ông ta đi về phía trước, bước chân dừng ở trước một chiếc màu xanh lam, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Phương Cừ, "Có thích hay không?"

Phương Cừ từng thấy chiếc xe này trên tạp chí, hình như khoảng sáu triệu!

Không được, cô có chút muốn ngất.

Tiến lên một bước, cô nhìn xe khê cau mày, "Quá đắt, mua xe đắt như vậy, ngài còn không bằng đem tiền mặt đưa cho tôi."

Nam nhân mập ho khan hai tiếng, vội vã nắm xi gà một bên thờ dốc.

"Loại này tốt hơn." Cảnh Liệt kéo mở cửa xe ngồi vào, sau đó thay cô kiểm tra tính năng.

Phương Cừ bĩu môi, sau đó đi tới nằm nhào trên cửa sổ xe, ánh mắt sáng quắc nhìn anh nói: "Ngài vẫn là đem tiền cho tôi đi, tôi không muốn xe quý như thế, hơn nữa tôi vẫn chưa thi giấy phép lái xe."

Cảnh Liệt nghiêng đầu đối diện tầm mắt của cô, "Tôi dạy cho cô."

Phương Cừ: "... Ta thao!

Nuốt nuốt cổ họng, cô đột nhiên vén lại sợi tóc, ý vị không rõ nhìn anh, "Tôi... Nếu như học không được thì làm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Con trai tổng tài (6)

Edit: Aya Shinta

Cảnh Liệt ngưng mắt lẳng lặng nhìn cô, bỗng nhiên cười khê, nói lỏng cả vạt, "Phương thư ký thông minh như vậy, cũng sẽ có thứ không học được?"

Lần đầu nhìn thấy anh cười, Phương Cừ cũng nhếch miệng theo, hai tay khoát lên trên cửa sổ xe, cúi người nhìn anh cười nhạt, "Những thứ tôi không học được có lẽ rất nhiều, nhưng chỉ cần tổng giám đốc muốn dạy, tôi tin tưởng mình nhất định là một học sinh tốt."

Nghiêng đầu đi, bốn mắt nhìn nhau, nhìn khoe miệng cô phăng phất có ý cười giao hoạt, Cảnh Liệt đột nhiên phát hiện, xưa nay anh đều không hiểu rõ thư ký của mình.

"Cảnh tổng, loại xe này là mẫu mới nhất, ngài trực tiếp lấy đi là được rồi!" Người mập mạp kia dừng cảm phát tay một cái, như không một chút quan tâm tới chiếc xe này.

Phương Cừ nhớ ra ông ta, nhà người này dựa vào buôn bán nhỏ mà phát lên, cũng coi như nhà giàu mới nổi. Vì đánh vào giới thượng lưu, liền bắt đầu bán xe sang, thường xuyên giao thiệp cùng với những cậu ấm cô chiêu, sau đó chậm rãi tiến vào giới ở A thị, có điều so với chân chính thế gia, gốc gác ông ta còn kém hơn rất nhiều.

Nhưng nếu như tạo mối quan hệ với Cảnh Liệt thì lại không giống nhau, có lúc cái ân tình không phải là có tiền là mua được.

"Không cần, ngày mai đem hóa đơn tới." Cảnh Liệt rõ ràng cũng không muốn tham cái tiện nghi này, sau khi xuống xe liền giơ tay nhìn xuống đồng hồ, sau đó nói với Phương Cừ: "Thủ tục tôi để trợ lý Lâm giúp cô làm, cần cái gì, nói với cô ta là được."

Phương Cừ gật gù, kì thực lòng bàn tay cũng bắt đầu đổ mồ hôi, nếu cô bán xe này, anh ta có thể đánh chết cô hay không?

Khi xe thời thượng kia được chuyển đi, Phương Cừ còn có thể nhìn thấy vẻ mặt đáng tiếc của người mập mạp kia. Cô lên xe, một bên thắt dây an toàn,

một bên lo lắng nói rằng: "Ngài đưa tôi một chiếc xe, người khác..."

"Cô bây giờ nói vậy, có phải là đã hơi chậm?" Cảnh Liệt đạp cần ga, hai tay bắt đầu chuyển động tay lái.

Phương Cửu nháy mắt mấy cái, nhìn gương mặt lạnh nhạt dưới bóng đèn kia, nói: "Người khác đưa, tôi cũng sẽ không muốn."

Thanh âm khê khàng vang lên ở bên trong buồng xe, Cảnh Liệt hơi nghiêng đầu, đối diện với tầm mắt thật thà của cô, "Tôi cùng người khác không giống nhau?"

Gió đêm ngoài cửa sổ ào ào thổi vào, nhưng sợi tóc trước mặt bay bay theo gió, Phương Cửu nở nụ cười không rõ ý vị, nhưng không lên tiếng.

Nhìn cảnh đêm không ngừng lướt qua cửa sổ, cô nghiêng đầu thật lâu không nói gì, trong buồng xe nhất thời yên tĩnh.

Cảnh Liệt không phải là người thích nhiều lời, Phương Cửu cũng duy trì tính cách cao lãnh của nguyên chủ, vì lẽ đó dọc đường đi hai người không nói gì nữa.

Đến lúc xe dừng lại, Phương Cửu mới phát hiện anh đưa mình tới nhà, mở cửa xe, cánh tay lại đột nhiên bị người kéo lại.

"Ngày mai là cuối tuần, có cần học lái xe hay không?"

Phương Cửu đem tầm mắt chuyển qua cánh tay bị anh nắm lấy, trên mặt xuất hiện một vết ửng đỏ, "Không cần, tôi vẫn nên tìm huấn luyện viên đi."

Nói xong, cô liền đi xuống xe, lập tức đi vào tiểu khu, bước chân vội vã thật giống như bị hồng thủy mãnh thú đuổi theo vậy. Dưới bóng đêm, bóng người xinh đẹp bị kéo căng ngày càng dài.

Cảnh Liệt cười nhẹ một tiếng, dù sao lúc này mới phù hợp với tính tình thư ký Phương nhà mình.

Kỳ thực giả vờ rụt rè cũng không dễ dàng gì, Phương Cửu cũng muốn tìm cơ hội gần gũi anh, có điều đã từng có kí chủ nói rằng, cái loại muốn ngênh còn cự mới khiến lòng người ngứa ngáy.

Một đường đi tới tầng năm, cô móc ra chìa khoá đang chuẩn bị mở cửa, lại đột nhiên phát hiện trước cửa có một người phụ nữ trung niên mặc đồ đỏ đang đứng.

"Bà là?" Cô không rõ đi lên, nữ nhân cũng xoay người, lộ ra một khuôn mặt thùy mị.

Bà liếc nhìn Phương Cửu, ánh mắt đánh giá này khiến người khác không thoải mái. Giữa lúc cô muốn hỏi một câu nữa, bà ta đột nhiên mở miệng nói: "Phương tiểu thư, chúng ta có thể nói chuyện không?"

Phương Cửu: "..."

Dựa vào kinh nghiệm của Phương Cửu, người phụ nữ này tuyệt đối đến mà không có ý tốt gì.

"Thật không tiện, hình như tôi cũng không quen biết bà." Phương Cửu nghiêng người qua, chuẩn bị đi mở cửa.

Nữ nhân tự tin nhếch miệng, âm thanh không nhanh không chậm, "Ta biết cô muốn cái gì, có điều cũng chỉ là tiền mà thôi, ta có thể cho cô."

Phương Cửu mở cửa đi vào, không nói gì, trực tiếp chuẩn bị đóng cửa.

Bà ta đột nhiên một bước đi vào, vẻ mặt kì quái nhìn cô nói: "Hay là ta nên giới thiệu một chút, ta là Trang Mẫn, người khác có thể không quen biết, nhưng ta tin tưởng cô nhất định biết."

Phương Cửu: "..."

Nhìn người phụ nữ thùy mị nhưng lại kiêu ngạo trước mắt, Phương Cửu chỉ cảm thấy như thiên lôi đang ầm ầm kéo đến.

Trang Mẫn không phải là nữ phụ số hai hay sao?

Bởi vì từng sai khiến cho người hại chết đứa bé đầu lòng của nữ chính, sau đó bị nam chủ đưa vào ngục giam, có điều rất sớm đã được thả ra. Nhiều năm như vậy, bà ấy không đi tìm nữ chính báo thù, nhưng tìm đến thứ vô danh tiểu tốt như mình làm cái gì!

Buồng tay, ngay lập tức cửa phòng bị Trang Mẫn đẩy ra, bà cười cất bước vào, còn trong ngoài đánh giá căn hộ một chút.

"Không thể không nói, cô Phương đây tuyệt đối là thư ký tổng giám đốc lẫn lộn kém cỏi nhất mà ta từng thấy, làm sao, Cảnh Thành năm đó thế nhưng hào phóng vô cùng, cho người phụ nữ kia mua nhà mua công ty mà mắt cũng không thèm nháy, con trai của hắn bây giờ lại hẹp hòi như vậy? Để cho phụ nữ của mình ở loại địa phương này?" Trang Mẫn cười lạnh một tiếng, giữa lời nói toát ra một cỗ thù hận không hề giấu giếm.

Phương Cửu đóng cửa lại, một bên đổi giày vừa nói: "Nếu như bà muốn nói những thứ này, vậy thì bà cũng có thể đi được rồi, tôi không phải chủ tịch phu nhân, tổng giám đốc cũng không phải chủ tịch."

"Thật sao? Ngày hôm nay Cảnh Liệt còn mua xe cho cô?" Trong giọng nói của Trang Mẫn tất cả đều là trào phúng.

Không thể không nói, Phương Cửu đặc biệt không thích cách nói chuyện của bà ta. Chẳng trách là nữ phụ, chanh chua như vậy, nếu như cô là nam chủ cũng sẽ không chọn người này nha!

"Tôi như thế nào là việc của tôi, bác Trang, người muốn nói chuyện phiếm thì xin mời tìm người khác, loại địa phương nhỏ như vậy không chứa nổi người đâu." Phương Cửu nhìn bà cười nhạt.

Bà ta biến sắc mặt, tựa hồ rất kiêng kỵ hai chữ này (trong bản Hán Việt từ "a di" mình edit thành từ bác), nhưng qua vài giây, vẫn nhếch miệng đi tới ghế salong ngồi xuống, sau đó từ trong ví lấy ra một điều thuốc rồi châm lửa.

"Ai mà không có tuổi trẻ, thanh xuân của ta, tất cả đều bị đôi câu nam nữ kia phá hủy, dựa vào cái gì muốn ta đơn độc đến cuối đời, mà bọn họ lại có thể ăn ái đến đầu bạc!" Bà chậm rãi phả ra một làn khói, trong mắt lộ ra một tia nồng đậm oán hận, "Bọn họ để ta không dễ chịu, ta cũng sẽ không dễ cho bọn họ dễ chịu!"

"Ta đã điều tra, Cảnh Thành đối với đứa con trai này rất tín nhiệm, việc lớn nhỏ trong công ty hầu như đều giao cho Cảnh Liệt, cô lại là thư ký của hắn, chỉ cần hợp tác với ta, giúp ta một tay, ta có thể cho cô tất cả những gì cô muốn!" Trang Mẫn nói, bỗng nhiên từ trong ví rút ra một tờ chi phiếu, chậm rãi đặt lên bàn.

Thị lực Phương Cửu đột nhiên trở nên vô cùng tốt, một chuỗi số không kia đủ khiến một người bình thường mua nhà mua xe đi tới đình cao nhân sinh.

Cười cười, cô cũng thẳng thắn ngồi dựa một bên ghế salong, đối diện với ánh mắt tràn đầy tự tin của bà, "Trang phụ nhân, tiền của người xác thực rất có sức hấp dẫn, có điều có chút tiền này, tôi sợ chính mình buổi tối ngủ đều không yên ổn."

Bốn mắt nhìn nhau, làn khói mờ ảo vây quanh hai người. Tuy rằng nhìn bề ngoài tương đối điềm tĩnh, nhưng nội tâm Phương Cửu từ lâu sóng to gió lớn nổi lên, cô không khỏi nghĩ đã qua kết cục rồi mà nữ phụ còn tới quấy rối, đây chính là lỗ hổng à?

Không nghĩ tới cô không cần tiền, Trang Mẫn hí hí mắt, lại hít một hơi thuốc lá, "Cô muốn cái gì?"

Bà không tin, phía trên thế giới này có loại người vô dục vô cầu.

Biết rằng trong nhà nữ phụ có tiền, lúc trước ở A thị là thế gia có tiếng, tuy rằng cuối cùng bị nam chính chen ép, gia đình nữ phụ ra nước ngoài, bây giờ trở về, nhất định là vì báo thù.

"Tôi cảm thấy người có thể đi tìm những người khác, tôi có thứ mình muốn, nhưng tuyệt đối bà không cho tôi được." Nói xong, Phương Cửu bỗng nhiên đứng lên, nhìn về phía cửa, "Đêm đã khuya, thứ lỗi cho tôi không tiễn."

Trang Mẫn cũng không phải loại chuyên bám người, liếc nhìn Phương Cửu vẫn không nhúc nhích, bà ta bỗng nhiên đứng dậy mang theo làn khói cười nhạt, "Biết không? Ở trong ngực, ta liền mê mẩn loại mùi vị này, bởi vì nó có thể khiến người ta quên mất tất cả buồn phiền một cách nhanh chóng."

Tiếng gày lúc rồi đi lộp cộp vang bên tai, khóa cửa lại, Phương Cửu có chút đau đầu ngồi ở trên ghế salong, nữ phụ này tâm cơ thâm trầm, khẳng định là có chuẩn bị mà đến. Phương Cửu biết, bây giờ bà cũng hận Cảnh Thành, mua chuộc mình, nhất định là vì phá hoại công ty của ông.

Không nghĩ tới sau khi chính văn kết thúc còn có chuyện như vậy xuất hiện, Phương Cửu cũng không biết nên làm gì, ngày mai vẫn nên đi tìm nam chính nói một chút. Nếu như không nói, nếu như bị Trang Mẫn kia lợi dụng, người khác sẽ nghĩ rằng cô thật sự có tâm tư gây rối.

Thờ dãi một hơi, cô lập tức đi tắm rửa sạch sẽ, chỉ là lúc trở lại trên giường, trên điện thoại di động lại có thêm một tin nhắn.

"Thư ký Phương, ngày mai tôi có chút việc, tổng giám đốc giao cho tôi chuẩn bị báo cáo tiêu thụ chi nhánh nước ngoài, có điều tôi không có thời gian, nên nhắn cho cô, làm ơn giúp tôi chuẩn bị một chút, ngày mai đưa tới, làm phiền cô rồi!"

Đây là tin nhắn của trợ lý Lâm, bình thường cô ta cái gì cũng quăng ra sau đầu, thường thường trốn việc chơi bời, cái gì cũng ném cho nguyên chủ!

Dựa vào tính khí của Phương Cửu, cô tuyệt đối trực tiếp từ chối cô ta. Có điều nếu như vậy, làm sao ngày mai gặp nam chính, đem việc nữ phụ cùng ông ta nói một chút, thuận tiện để ông ta có phòng bị.

Vừa nghĩ như thế, Phương Cửu chỉ đành mở máy tính ra, suốt đêm tăng ca.

Lăn lộn đến hơn một giờ cô mới xong việc, cô quyết định ngày mai muốn đi cáo trạng! Tuyệt đối không thể để cho trợ lý Lâm trắng trợn không kiêng dè như vậy!

Hôm sau trời u u ám ám, giống như sắp mưa tới nơi vậy, có điều Phương Cửu đã quên mang theo dù, vừa lên xe trời liền mưa lớn, còn có sấm chớp.

Chờ đến khu biệt thự của nam chính ở trước mặt, nhìn trời mưa như trút nước, cô khẽ cắn răng, không để ý tài xế đang khuyên bảo, một mạch xông ra.

Trước kia nguyên chủ cũng tới đây đưa đồ, vì thế bảo vệ cơ bản đều biết cô, chỉ là nhìn thấy cô đội mưa chạy vào thì vội vã kêu hai tiếng.

"Phương tiểu thư, chỗ này có đủ!" Bảo vệ nói xong lấy dù đi ra khỏi phòng bảo vệ.

Phương Cửu ôm túi giấy vội vàng đi vào trong, căn bản không nghe thấy tiếng nói của anh ta.

Thật vất vả đi tới trước cửa biệt thự, cả người cô ướt sũng, cũng còn may cô xin tài xế cái túi giấy bao lại, nếu không thì thật thảm.

Nhấn chuông cửa vài lần, cửa lớn mới được người mở ra, một người phụ nữ trung niên đeo tạp dề đi ra. Khi nhìn thấy cô, lập tức kinh ngạc nói: "Phương tiểu thư làm sao cũng không biết mang theo dù, mau vào!"

Đây là người giúp việc trong biệt thự, Phương Cửu trước đây cũng đã gặp, vì lẽ đó cũng chỉ cười cười, "Đã quên mất."

Dứt lời, trong nháy mắt cô liền nhìn thấy Cảnh Liệt đang ngồi trên ghế salông trong đại sảnh. Không như lúc đi làm âu phục quy củ, ở nhà anh cũng chỉ mặc một bộ tây phục nhàn nhã, còn mang mắt kiếng gọng vàng, lúc này chính ôm notebook gõ cái gì.

Phảng phất nghe ở cửa có âm thanh, anh nghiêng đầu nhìn, chỉ nhìn thấy Phương Cửu ăn mặc một thân áo váy không tay màu lam nhạt đứng cách anh ba mét, chỉ có điều cả người cô đều ướt đẫm, thân hình có thể nói là phác hoạ vô cùng đẹp đẽ.

"Sao cô lại đến?" Anh để bút xuống sổ ghi chép, lấy kính gọng vàng xuống, chân bước nhanh về phía cô.

Phương Cửu lau cằm đang đầm nước mưa, sau đó đem văn kiện bên trong túi ni lông lấy ra, "Trợ lý Lâm nói có việc, để tôi đưa cái này cho ngài."

Tiếp nhận túi giấy, Cảnh Liệt tiện tay bỏ trên ghế salông, nhìn dáng dấp này của cô, nói với người giúp việc: "Dì Vương, giúp tôi nấu một bát canh gừng."

"Được được, tôi đi ngay!" Dì Vương không nghi ngờ anh, vội vã nhiệt tình đi nhà bếp nấu canh gừng.

Chờ bà vừa đi, Phương Cửu ngược lại có chút không tiện, dù sao hiện tại cả người cô đều ướt đẫm.

"Cái kia... Chủ tịch có ở đây không?" Cô khá là chăm chú hỏi.

Cảnh Liệt đang chuẩn bị lấy khăn lau cho cô, nghe cô vừa nói như thế, nhất thời xoay người, cúi đầu lẳng lặng nhìn cô, "Cô tìm ông ta làm cái gì?"

Rõ ràng mình mới là cấp trên của cô ta!

"Tôi... Tôi có chút việc." Phương Cửu không biết nên nói như thế nào, dù sao việc về Trang Mẫn thì con trai nam chính cũng không hề nghe nói đến.

Giọt nước mưa từ trên trán cô lăn xuống khóe miệng, lưu lại một vệt nước nhàn nhạt, Cảnh Liệt nhếch miệng, trong mắt lộ ra một tia tức giận không tên.

Cúi đầu, anh thấp giọng nói bên tai cô: "Cô đừng quên, tôi mới là cấp trên của cô."

Tác giả có lời muốn nói: Sau đó...

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Con trai tổng tài (7)

Edit: Aya Shinta

Phương Cửu sững sờ không nói gì, mắt to thẳng tắp trừng anh, một lúc lâu, cô mới phản ứng cần phải giải thích, "Tôi..."

"Cô lên lầu đổi quần áo, lão già buổi chiều mới về." Cảnh Liệt trực tiếp đánh gãy lời giải thích của cô, cầm lấy túi giấy cùng notebook bước lên lầu.

Nhìn bóng người anh càng ngày xa, đôi mắt Phương Cửu hơi chuyển động, không biết nghĩ đến cái gì lập tức cũng đi theo.

Đi trên cầu thang xoắn ốc, Phương Cửu chăm chú đi theo phía sau anh nói rằng: "Ngài không nên nghĩ sai, tôi tới đây đưa đồ thật sự chỉ là trùng hợp mà thôi, trợ lý Lâm cùng bạn bè đi chơi mới đưa cho tôi, tìm chủ tịch cũng là bởi vì có việc bí mật muốn nói, nếu như ngài muốn nghe, tôi sẽ nói cho ngài."

Bước chân dừng lại, Cảnh Liệt quay đầu lại lẳng lặng nhìn chăm chú cô vài lần, lúc này mới lạnh nhạt nói: "Đã như vậy, tại sao người đầu tiên cô nghĩ đến lại là chủ tịch? Mà không phải là người cấp trên này?"

Phương Cửu: "..."

"Bởi vì... Ắt xì!" Phương Cửu vội vã che mặt, nhất thời có chút ngượng, không nghĩ tới cô lại hất hơi trước mặt con trai nam chính.

Liếc nhìn cả người cô ướt nhẹp, Cảnh Liệt xoay người liền hướng lên lầu.

Phương Cửu cũng theo lên lầu hai, chỉ có điều đứng ở trước cửa không dám vào. Tuy rằng có tiền, nhưng bên trong gian phòng trang trí đặc biệt đơn giản, chỉ có trắng đen cách điệu mang đến cảm giác ngọt ngào.

"Lại đây." Cảnh Liệt từ trong tủ quần áo lấy ra một cái áo sơ mi trắng dài ném lên trên giường, "Cô mặc cái này trước, tôi gọi điện thoại hỏi mẹ xem trong nhà có quần áo thay hay không."

Nói xong, Cảnh Liệt cầm điện thoại di động một bên gọi điện, một bên đi ra khỏi phòng, còn tiện thể đóng cửa lại.

Tuy rằng Phương Cửu rất muốn tắm, nhưng dù sao cũng đang ở trong nhà người khác, có bộ quần áo đổi là tốt rồi, vì lẽ đó chỉ có thể đem tất cả quần áo cởi ra, đồ Cảnh Liệt đưa đều chưa mặc qua, nhân vẫn còn, chỉ là Phương Cửu không có nội y, mặc vào đặc biệt khó chịu.

"Cốc cốc cốc." Cửa phòng đột nhiên vang lên, bên ngoài vang lên một giọng nam lạnh lạnh, "Đã xong chưa?"

Đột nhiên nghe được tiếng nói của anh, Phương Cửu có vẻ đặc biệt khó chịu, tuy rằng quần áo rất lớn, nhưng cũng chỉ tới bắp đùi, cho tới bây giờ cô chưa từng mặc qua quần áo ngắn như vậy.

Lặng lẽ đi tới cạnh cửa, cô đem cửa kéo ra một chút, sau đó chia ra cái đầu nhỏ, "Ngài có chuyện gì sao?."

Cảnh Liệt: "... " Đây hình như là phòng mình mà?

Tuy áo sơ mi không nhìn rõ, có điều ngực cô vẫn đem áo sơ mi căng lên, Cảnh Liệt phảng phất nhìn thấy gì đó, tự xưng là chính nhân quân tử anh lập tức liền đem đầu nghiêng một bên, thuận thế đem trong tay quần áo đưa qua, "Cô xem có vừa hay không."

Nhìn thấy chuỗi phản ứng của anh, Phương Cửu không khỏi cúi đầu liếc nhìn y phục của chính mình, lập tức hai tay ôm ngực. Cũng không biết nghĩ đến cái gì, cô bỗng nhiên tiếp nhận cái váy màu tím kia, nháy mắt nhẹ giọng nói: "Ngài có máy sấy tóc không? Tóc tôi ướt."

Cảnh Liệt không nói gì, trực tiếp đem cửa đẩy ra, mắt nhìn thẳng đi vào gian phòng lấy ra một cái máy sấy trong ngăn kéo. Chỉ là chờ anh xoay người, lại nhìn thấy thư ký Phương trong ngày thường chỉ có mặc đồng phục đơn điệu nhưng bây giờ chỉ mặc vào một cái áo sơ mi dài. Thân hình cô tương đối cao, y phục miễn cưỡng che lại bắp đùi, lộ ra một đôi chân dài trắng nõn thẳng tắp. Cô nhìn như rất gầy gò, nhưng lại có lỗi có lỡ không sai.

"Tự mình sấy." Anh để máy sấy xuống, dời đi tầm mắt, trực tiếp đi ra ngoài phòng.

Phương Cửu chưa từng thấy Liễu Hạ Huệ, khẽ cắn răng, cô đột nhiên kéo cánh tay anh lại, nhân lúc đối phương dừng bước, từ từ đi tới phía sau anh, đưa tay vòng lấy thắt lưng tinh tế của anh.

"Nhớ tới tổng giám đốc hỏi tôi, đồ ngài đưa cùng người khác đưa có cái gì không giống nhau, kỳ thực... Chỉ là bởi vì người không giống mà thôi."

Cảnh Liệt thân thể dừng lại, sau lưng mềm mại rõ ràng như vậy, không ngừng kích thích xúc giác của anh. Anh cũng chưa từng nghĩ tới, đứng sau anh lại là thư ký Phương nghiêm cẩn gần gũi kia.

Thấy anh không nói lời nào, Phương Cửu trong lòng càng thêm thấp thòm. Mặc dù biết chủ động như vậy rất mạo hiểm, có điều hiện giờ cô như vậy mà Cảnh Liệt còn có thể mắt nhìn thẳng, như vậy còn nói cái gì hoàn thành nhiệm vụ?

Chính trong lúc cô đang đấu tranh tư tưởng, hai vai đột nhiên bị người đè lại, đối diện với một đôi mắt đen sâu thẳm.

"Tôi còn tưởng rằng, ở trong mắt thư ký Phương cũng chỉ có chủ tịch." Bốn mắt nhìn nhau, anh nhìn khuôn mặt nhỏ không giống như ngày thường cung cung kính kính, đột nhiên cúi đầu ngậm lấy đôi môi anh đào phấn nộn của cô.

Tình tiết phát triển quá nhanh, Phương Cửu chỉ kém đến mức muốn nhảy dựng.

"A..." Chân trần trên đất không ngừng lui về phía sau, cho đến khi sau lưng chống lên bức tường lạnh lẽo, sau gáy cô bỗng nhiên bị một bàn tay lớn nắm chặt.

Một tay thắt lưng mềm mại, cách một tầng vải vóc đơn bạc, anh chậm rãi hướng lên trên, cho đến khi chạm được thứ vẫn luôn câu dẫn anh.

Hơi thở ái muội quanh quẩn quanh hai người, Phương Cửu đỏ mặt vẫn muốn lui về bên cạnh, nhưng chỉ được hai lần, lại bị bàn tay to lớn bên hông ôm trở lại.

Cô vẫn cho rằng anh là cái dạng lãnh cảm, hiện tại cô chỉ cảm thấy trước đây ý nghĩ của mình ngây thơ đến cỡ nào!

Nụ hôn nóng bỏng rơi vào giữa cái cổ thon dài, Cảnh Liệt cổ họng khàn khàn thấp giọng nói: "Có muốn hay không?"

Anh sẽ tôn trọng quyết định của cô.

Phương Cửu đỏ mặt, không thoải mái nghiêng nghiêng cái cổ, "Tôi..."

"Mẹ anh có mua bộ quần áo, tự mình xuống lấy..."

Nắm chốt cửa, Cảnh Thành trừng mắt đứng trước cửa, chỉ một chút, liền cực kỳ tự nhiên khép cửa lại, sau đó không nhanh không chậm đi xuống lầu.

Phương Cừ: "..."

"Lão già này vẫn rất yêu thích em, ngày hôm qua còn hỏi tôi tăng lương cho em." Cảnh Liệt thấp giọng nói bên tai cô.

Phương Cừ đã không biết nên nói cái gì, chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

"Tôi... Tôi phải đi!" Cô đẩy anh ra, muốn đi đổi cái váy tím.

Cảnh Liệt kéo cánh tay cô lại ấn tới góc tường, cúi người thổi một hơi bên tai cô, "Thư ký Phương vừa rồi còn nói tôi cùng người khác không giống, vội vàng vàng như vậy, lão già kia lại cho rằng tôi bắt nạt em."

Cảm giác được hơi thở nóng bỏng đầy nam tính của anh, Phương Cừ đỏ mặt cúi đầu, ấp úng nói: "Nói... Thật giống như ngài vừa rồi không có bắt nạt tôi..."

Giọng nói nhỏ nhẹ khiến đôi mắt Cảnh Liệt càng sâu, dứt khoát ôm eo cô, nhẹ giọng nói: "Thư ký Phương cũng không thể oan uổng người tốt, vừa rồi tôi bắt nạt em?"

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Con trai tổng tài (8)

Edit: Aya Shinta

Phương Cừ: "..."

Cô đưa tay đem bàn tay đang đặt bên hông đẩy ra, lại khôi phục vẻ mặt nghiêm cẩn, "Tôi là thật sự có việc cùng chủ tịch cần nói."

Nhìn bộ dáng đàng hoàng trịnh trọng của cô, Cảnh Liệt khẽ cười một tiếng, ý vị không rõ nhìn cô nói: "Vậy tôi ngược lại muốn xem em tìm lão già kia có chuyện gì."

Nói xong, anh liền xoay người đi ra khỏi phòng cho cô thay quần áo.

Nhìn cửa đã đóng, Phương Cừ khóa lại, nếu như dễ dàng bị anh chiếm được, cô còn chơi làm điệu làm bộ cái gì nữa!

Vội vàng đem tóc cùng nội y sấy khô, sau đó mặc cái váy màu tím. Khi Phương Cừ xuống lầu, chỉ nhìn thấy mấy người ngồi ở trên ghế salông đang nói cái gì, nữ chính hình như đang đọc tạp chí, trong khi nam chính thì không ngừng cười lạnh cùng con trai của chính mình đầu võ mồm.

"Thư ký Phương xuống rồi." Nhìn thấy cô từ trên cầu thang đi xuống, Ôn Y lập tức bỏ cuốn tạp chí trong tay xuống, sau đó vẫy vẫy tay với cô.

Phương Cừ cảm thấy có chút lúng túng, trước đây không thấy vậy, có thể vừa nãy bị nam chủ bắt gặp.

"Tôi nói nó giữa ban ngày tại sao không gặp người, không chừng ở trong phòng làm cái việc không thể lộ ra ngoài, xem xem, giờ thì tôi nói trúng rồi." Cảnh Thành hừ một tiếng với Ôn Y.

Dứt lời, Cảnh Liệt khoé mắt thoáng quét qua, "Con không gặp người? Cũng không biết ai ngày ngày đều muốn làm việc không thể lộ ra ngoài."

"Anh còn nói, không có cái việc không thể lộ ra ngoài thì còn có sự tồn tại của anh?" Cảnh Thành càng nói càng tức, sớm biết con trai là cái bóng đèn chói lọi, thà rằng lúc trước không sinh ra.

Phương Cừ: "..."

Làm sao đột nhiên lại trở thành chuyện cười thế này rồi.

Ôn Y đỏ mặt bấm dưới cánh tay Cảnh Thành, tức giận trừng ông, "Người đáng gờm mới là ông, ngày hôm nay ngủ phòng khách!"

Dứt lời, ông lập tức nhủ này lại, tựa hồ muốn nói cái gì, Phương Cừ chỉ đánh ho nhẹ một tiếng, "Cái kia... Chủ tịch, ngày hôm qua... Trang Mẫn tới tìm tôi."

Toàn bộ phòng khách bỗng nhiên tĩnh lặng, chỉ có âm thanh của di Vương bưng một bát canh gừng đi tới.

Không giống với Cảnh Thành hai người im lặng, Cảnh Liệt lại có vẻ cực kỳ bình tĩnh, chờ Phuong Cửu ngồi vào bên cạnh mình, di Vương mới đem canh gừng đặt trên bàn ở trước mặt cô, "Thư ký Phuong uống khi còn nóng, đừng để bị cảm mạo."

Phuong Cửu gật đầu với bà, "Cảm ơn di Vương."

"Không khách khí, không khách khí." Di Vương biết bầu không khí không đúng, lập tức đi vào nhà bếp.

Mà lúc này trên mặt Ôn Y từ lâu đã không còn sự ôn hòa ngày thường, trái lại lộ ra sự thù hận. Ánh mắt bà lạnh lùng liếc Cảnh Thành một chút, sau đó cầm lấy tạp chí xoay người lên lầu.

Một loạt động tác cũng khiến người ta bỏ não ra một vở kịch ân oán tình thù, Phuong Cửu biết nữ chính cực kì hận nữ phụ. Dù sao hại chết đứa trẻ đầu lòng của bà, bây giờ phản ứng như thế cũng rất bình thường.

Cảnh Thành không có đuổi theo giải thích, mà là nhen lửa một điều xi gà, lẳng lặng tựa ở trên ghế salông, ánh mắt thâm thúy, "Cô nói cái gì."

Phuong Cửu than nhẹ một tiếng, thật thà trả lời: "Bà ấy nói cùng bà ta hợp tác, sau đó đưa tôi một tấm chi phiếu ngàn vạn, tôi cảm thấy bà ấy có thể... Muốn làm cái gì đó đối với công ty."

Dứt lời, Cảnh Thành bỗng nhiên nhìn cô có ánh mắt tựa như cười mà không phải cười, "Ngàn vạn, cô tại sao không đáp ứng? "

"..."

"Ba cho rằng hiện tại vẫn là thời đại của các người hay sao, thư ký Phuong khẩu vị lớn, ngàn vạn chưa chắc có thể mua được." Cảnh Liệt sâu xa đem bàn tay đến bên hông cô, sau đó vỗ nhẹ lên cái eo thon nhỏ.

Phuong Cửu xấu hổ trừng anh, sau đó dịch người ra xa một chút.

"Thu liễm lại, cả ngày không ra thể thống gì." Cảnh Thành đêm nay nhất định ngủ sô pha phi thường không ưa loại hành vi này của con trai mình.

Anh xi cười một tiếng, vốn muốn nói cái gì, nhưng nghĩ đến khả năng lão già lại ngủ mấy ngày trên sô pha, chỉ đành thu lại lời nói có ý đã kích của mình.

"Chủ tịch, gần nhất công ty hạng mục lớn, cũng chính là mảnh đất Nam Loan kia, xem tình hình trước mắt, nếu như tính lâu dài, Trang Mẫn có thể sẽ từ nơi này ra tay." Phuong Cửu không muốn cùng bọn họ đùa giỡn, dù sao hôm qua nữ phụ rõ ràng cái bộ dạng không đem nam nữ chính giết chết liền thể không bỏ qua.

Cảnh Thành cũng biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, ông trầm ngâm chốc lát, lúc này mới đem xi gà đặt trong cái gạt tàn thuốc, "Chuyện của công ty tôi mặc kệ, anh xem chừng là được, có điều Trang Mẫn nhất định sẽ ra tay với mẹ anh, nữ nhân này nhất định phải tìm ra!"

Trong mắt ông loé ra một tia tàn nhẫn, lập tức đứng dậy lên lầu, tựa hồ muốn đi dỗ dành vợ.

Phuong Cửu nháy mắt mấy cái, sau đó yên lặng uống bát canh gừng, thấy mưa bên ngoài ngừng, liền đứng dậy chuẩn bị rời đi.

"Tôi đưa em về." Cảnh Thành đứng dậy cầm lấy chìa khóa xe trên bàn, Phuong Cửu thấy vội vã chặn lại nói: "Không cần, để ngài đưa tôi về thật không tiện."

Dứt lời, ánh mắt quý dị của người kia quét qua bộ dáng cung kính của cô một chút, âm thanh lộ ý cười nhạo, "Thư ký Phuong, em cảm thấy tôi là loại đàn ông không chịu trách nhiệm?"

Phuong Cửu: "..."

"Không phải, tôi chẳng qua là cảm thấy..."

"Cô gái đầy dũng khí câu dẫn tôi đã đi đâu rồi?" Anh cười cợt, lập tức cầm chìa khóa trực tiếp đi về phía trước.

Phuong Cửu đành phải chậm rì rì theo sau, kỳ thực cô cũng muốn biết dũng khí mình vừa có là từ đâu đến?

Nhất định là 008 cho cô!

Lần thứ đầu được cấp trên đưa về nhà, Phuong Cửu còn có chút thụ sủng nhược kinh, nhưng vẫn lễ phép hỏi một câu có muốn đi lên hay không ngồi một chút.

Cảnh Liệt một tay khoát lên trên tay lái, ý tứ sâu xa nhìn cô, "Em đây là đang mời gọi tôi?"

Phuong Cửu: "..."

Cô có cảm giác anh cùng cha anh cái gì không học, nhưng cái bản mặt không biết xấu hổ lại học tốt như vậy.

Biết bình thường cô da mặt mỏng, Cảnh Liệt cũng không đùa giỡn cô nữa, mà hôn một cái trên trán cô, "Kỳ thực... Em có cảm thấy... Văn phòng càng có không khí hơn nhĩ?"

Phuong Cửu: "Không cảm thấy!"

Đẩy cửa xuống xe, khi đóng cửa xe lại, Phuong Cửu không màng đến người trong xe đang nhìn chăm chú, lập tức bước nhanh về trong tiểu khu.

Cô cảm thấy, có vài thứ tuyệt đối có thể di truyền!

Khi đi làm, cô cảm thấy ánh mắt mọi người trong công ty lại không đúng. Theo thường lệ, Cảnh Liệt còn chưa tới, mọi người trong phòng họp về mặt ý tứ sâu xa nhìn chăm chăm cô.

"Thư ký Phuong thực sự là chân nhân bất lộ tướng, bí mật đem tổng giám đốc bắt đi." Trưởng phòng tài vụ thầm tắc kị lạ.

Phuong Cửu là người bên cạnh tổng giám đốc, một điểm gió thổi cỏ lay tự nhiên làm mọi người đều biết. Ai cũng biết, sáng sớm hôm nay tổng giám đốc tự mình gọi điện thoại tăng lương cho Phuong Cửu, một lần thêm những 50 ngàn, phải biết trợ lý Lâm theo tổng giám đốc bốn năm năm liền, tiền lương chỉ có 80 ngàn một tháng.

Không đúng, nghe nói hôm nay trợ lý Lâm bị điều đến công ty chi nhánh.

Trong giây lát đó, mọi người chỉ cảm thấy quả nhiên không thể đắc tội nữ nhân này được, e rằng cơn cuồng phong này chỉ một giây liền có thể đẩy người ta té chổng gọng.

"Đừng nói như vậy, tổng giám đốc chúng ta không phải là người tùy tiện vui đùa một chút, không chừng sau này chúng ta còn phải gọi thư ký Phuong một tiếng tổng tài phụ nhân đây!" Một nữ trưởng phòng về mặt nóng bỏng kéo tay Phuong Cửu không cho cô đi, "Phuong thư ký tới công ty lâu như vậy rồi, thêm chút tiền lương thì làm sao, điều này rất bình thường mà, các người chỉ biết bắt nạt tiểu cô nương người ta."

Lời hay ai cũng sẽ nói, bọn họ đều là những kẻ già đời, tự nhiên là tận dụng mọi thứ để phụ họa, giống như Phuong Cửu đã là Tổng tài phụ nhân vậy.

Phuong Cửu không muốn nghe bọn họ thổi phồng, đưa tài liệu xong liền trở về vị trí của mình, mười giờ rưỡi vừa đến, Cảnh Liệt liền xuất hiện ở trong phòng họp.

Bất quá lần này sắc mặt anh có chút không tốt, hơn nữa theo sau còn có một người đàn ông đang cúi đầu. Đi tới vị trí trên cùng, sau đó anh mặc danh nhìn Phuong Cửu một chút, lập tức đem văn kiện trong tay vứt ngổn ngang trên bàn họp.

"Vừa rồi Lưu phó tổng đi thầu mảnh đất Nam Loan kia, gốc 100 triệu, ông ta lại lấy 200 triệu để lấy nó!"

Giọng nam lạnh lẽo khiến mọi người hô hấp đều cứng lại, không nghĩ tới thứ hai đầu tuần chào đón họ lại là chuyện này a!

"Lần trước họp không phải nói nhiều nhất chỉ có 100 triệu thôi à? Làm sao đột nhiên biến thành hai trăm triệu rồi?"

"Ngay cả mảnh đất Nam Loan dù có tốt, nhưng tuyệt không đến 200 triệu!"

"Lưu phó tổng lẽ nào điên rồi?"

Trong phòng họp nghị luận sôi nổi, nam nhân theo sau Cảnh Liệt, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Phuong Cửu nghiêm túc nói: "Thư ký Phuong, không phải ngày hôm qua cô gọi điện thoại nói cho tôi, nói chủ tịch muốn mảnh đất kia, dù cho phải trả gấp bội cũng phải đem nó mua được hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Con trai tổng tài (9)

Edit: Aya Shinta

Ánh mắt Phuong Cửu ngưng lại, không nhịn được đặt cây bút máy trong tay lên bàn, "Lưu phó tổng, nói chuyện phải có bằng chứng, ngài nói hôm qua tôi gọi điện cho ngài, vậy ngài đem lịch sử cuộc gọi lấy ra."

"Đúng đúng, Lưu phó tổng cũng không thể lung tung oan uổng người." Những người khác đều bắt đầu dồn dập đứng thành hàng, có thể từ việc của trợ lý Lâm, mọi người ai còn dám đắc tội với người của tổng giám đốc?

"Tôi đương nhiên có!" Luru phó tổng lập tức lấy điện thoại di động ra, sau đó mở lịch sử cuộc gọi ra cho Cảnh Liệt xem.

Người kia nhìn lướt qua, sau đó liền đem điện thoại di động ném đến trước mắt Phuong Cửu, vẻ mặt hoàn toàn lạnh lẽo.

Những người khác cũng bị tình cảnh này làm hô hấp cũng ngừng lại theo, hai mặt nhìn nhau cũng không biết tình hình này đến cùng là xảy ra chuyện gì.

Cầm di động lên, Phuong Cửu liếc mắt liền thấy chín giờ tối ngày hôm qua số của mình được ghi trên lịch sử cuộc gọi. Nhưng rõ ràng chín giờ hôm qua điện thoại cô còn đang sạc điện, hơn nữa làm sao cô có khả năng cho Luru phó tổng số này được.

Bất thành linh đứng dậy, cô đưa điện thoại di động đặt lên bàn, ánh mắt sáng quắc quét mọi người một chút, "Tôi cần phòng kỹ thuật xác định tính chân thực về cuộc điện thoại này!"

Dứt lời, mọi người cũng tùm năm tùm ba phụ họa vài câu, nhưng lúc này cũng không dám dễ dàng tỏ thái độ nữa.

"Thư ký Phuong, rõ ràng hôm qua cô gọi điện thoại cho tôi, coi như cô tìm phòng kỹ thuật xác minh cũng vô dụng, lẽ nào trên đời này có hai số điện thoại giống nhau hay sao?" Luru phó tổng cau mày, vẻ mặt tức giận.

Phuong Cửu gõ gõ bàn, "Trên đời không có hai số giống nhau, nhưng cũng không phải là không có hacker!"

Nói xong, cô lại thật thà nhìn về phía Cảnh Liệt vẫn không lên tiếng, "Tổng giám đốc, tôi nghĩ hiện tại nên đi phòng kỹ thuật xác minh, tôi có gọi cú điện thoại này hay không đều sẽ rõ!"

"Đúng đấy, hiện tại nhiều hacker như vậy, điện thoại di động của tôi mỗi tháng đều bị lão bà tìm người tra xét!"

"Chẳng trách tháng trước con mất ông xanh tím một khối, khẳng định bị lão bà phát hiện ông ở bên ngoài có nữ nhân, cho nên mới bị đánh đi!"

"Phi phi, đó là tôi bị té ngã!"

"Đừng nói, tôi cảm thấy này thư ký Phuong căn bản không có lý do gì làm chuyện như vậy a, lẽ nào... Đây thực sự là ý của chủ tịch?"

"Không đúng, chủ tịch tại sao lại cố ý tìm thư ký Phuong? Lẽ nào..."

"Nói xong chưa?!" Cảnh Liệt không tự giác sầm mặt lại, phòng họp đang nghị luận không ngừng lại lập tức im bật.

Mọi người cũng cảm giác được trên người tổng giám đốc đang toả ra hơi lạnh, từng người một lập tức giả câm vờ điếc ngồi nghiêm chỉnh, dù có ý kiến gì cũng không dám phát biểu.

Nửa ngày, Cảnh Liệt mới đưa ánh mắt về phía Phuong Cửu, "Cô cùng Luru phó tổng đi phòng kỹ thuật xác minh, sau đó tới phòng làm việc của tôi."

Nói xong, thỉnh linh đứng dậy, "Tan họp."

Mãi đến khi anh ra phòng họp, bên trong mới nghị luận sôi nổi lên, mỗi một người đều nói muốn cùng đi phòng kỹ thuật xác minh, Phuong Cửu cũng không có từ chối, càng nhiều người càng tốt, dù sao việc này cũng không phải cô làm!

Trùng Luru phó tổng một chút, cô liền đi đầu tiên, khi đến phòng kỹ thuật, người bên trong phòng vẻ mặt kinh ngạc nhìn mấy vị trưởng phòng đang đứng, từng người từng người sững sờ cả nửa ngày vẫn chưa phản ứng kịp.

Trưởng phòng kỹ thuật cũng mới chừng ba mươi, nhưng nghe nói năm đó đạt được giải thưởng quốc tế, đã từng khoe khoang hò hét nói cái gì trên đời không có gì y không hack được, có điều hiện tại cần trọng hơn rất nhiều.

Sau khi nhìn lịch sử cuộc gọi, anh ta nhú nhú mày, sau đó duỗi ra ba ngón tay, "Nửa giờ, bảo đảm giúp mọi người nghiệm chứng xong!"

Dứt lời, vị trưởng phòng kia lập tức vung vung tay, "Đúng đúng, kỹ thuật của tiểu Vương không cần phải nói, lần trước cậu ấy mã hóa di động của tôi, đến giờ lão bà tôi còn chưa phá giải được!"

"Chu trưởng phòng chính là đang vũ nhục tôi, ông có biết tăng bảo mật tôi thêm vào cho di động ông, toàn thế giới mà có mười người giải được thì tính tôi thua!" Vương trưởng phòng lại bắt đầu khoác lác, còn len lén liếc Phuong Cửu một chút.

Người kia gõ gõ bàn làm việc, ho nhẹ một tiếng, "Vương trưởng phòng, tôi còn phải đi qua chỗ tổng giám đốc một chuyến, nơi này làm phiền anh."

"Yên tâm, giao cho tôi là được!" Vương trưởng phòng còn kém nước lập giấy cam đoan.

Ngược lại còn có những người khác ở lại, Phuong Cửu cũng không sợ Luru phó tổng giờ trò quý gì, vì vậy đẩy cửa phòng làm việc, không để ý đến nhân viên phòng kỹ thuật bộ dạng rụt đầu rụt cổ bên ngoài, trực tiếp đi về thang máy.

Phuong Cửu sờ dĩ nắm chắc, bởi vì cô biết Vương trưởng phòng nhất định sẽ tận lực, anh ta sớm thăm mền nguyên chủ, chỉ có điều vẫn bị nguyên chủ đẩy ra xa ngàn dặm, bây giờ khẳng định muốn biểu hiện mình trước mặt cô.

Chỉ có điều mới vừa vào thang máy, cô liền nhận được một cú điện thoại. Nhìn dây số xa lạ, cô vẫn bấm nút nhận cuộc gọi.

"Xin chào, ai vậy?"

Đầu điện thoại bên kia im lặng một hồi, mới vang lên một giọng nữ kiêu ngạo, "Như thế nào thư ký Phuong, hiện tại cô còn muốn hợp tác với tôi chứ?"

Nhìn thang máy không ngừng lên cao, Phuong Cửu quét mắt đến hai thực tập sinh bên cạnh, cố nén tức giận lạnh lùng nói: "Trang phụ nhân, nếu như bà muốn dùng thủ đoạn để hèn như vậy để bắt tôi hợp tác, tôi cảm thấy bà tính như vậy là sai rồi, tôi làm người như thế nào, không phải một việc vu oan giá họa như vậy là được!"

Dứt lời, đầu bên kia lại vang lên tiếng cười chói tai, "Ha ha ha, thư ký Phuong quả nhiên có tự tin, vậy chúng ta liền chờ coi, xem thử tổng giám đốc đến cùng tin tưởng cô hay không? Hay hoặc là, anh sẽ không tin tưởng người cùng Cảnh Thành?"

Điện thoại bỗng nhiên bị cắt đứt, thang máy cũng đến tầng năm, hai thực tập sinh cũng lập tức vội vã đi ra ngoài, Phuong Cửu tiếp tục một người đi thang máy đến lầu chín.

Đến đây, Phuong Cửu mới rõ ràng tâm tư ác độc của người phụ nữ kia, bà vu hại mình báo giá là mặt ngoài, mục đích thực sự là muốn làm cho mọi người nghĩ cô cùng nam chủ có cái gì mờ ám. Đến lúc nghị luận sôi nổi, người khác chỉ nghĩ mình cùng nam chủ cho Cảnh Liệt đội nón xanh, có thể tưởng tượng được tâm tình anh sẽ ra sao?

Nữ nhân này đúng là hao tổn tâm cơ, Phuong Cửu thờ dãi, chờ thang máy đi tới lầu chín, cô đứng trước cửa phòng tổng giám đốc một chút, cuối cùng vẫn đẩy cửa đi vào.

Ngoài ý muốn, Cảnh Liệt không có xem văn kiện mà bung một ly rượu đỏ đứng bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn xuống phong cảnh thành phố bên dưới.

Phuong Cửu từ từ đi tới bên cạnh người anh, muốn nói lại thôi, "Anh... Tin tưởng tôi sao?"

Nâng ly rượu nhấp một ngụm, Cảnh Liệt xoay người để ly rượu trên bàn kính, sau đó dựa vào ở trên ghế salông đưa tay với cô.

Phuong Cửu ngẩn người, vẫn đi tới cầm tay anh, sau đó liền bị người kéo vào trong lòng ngực.

"Em cảm thấy tôi là loại người không phân thị phi như lão già kia?" Anh vui đùa ở cô cổ hít sâu một cái.

Quả thật, ở trong nguyên tác nam chính vì người khác gây xích mích nên hiểu lầm nữ chính nhiều lần, Phuong Cửu lúc này phi thường vui mừng vì anh không có di truyền cái tính đa nghi của cha anh.

"Có điều..." Cảnh Liệt nâng cằm cô lên, mắt sáng như đuốc, "Tại sao tôi cảm giác ánh mắt em nhìn lão già kia cùng người khác không giống nhau?"

Phuong Cửu: "..."

Anh không có di truyền tính đa nghi, nhưng cũng di truyền tính nhạy bén!

"Bởi vì... Chủ tịch là cha anh, tôi nếu như không cung kính với ông một chút, sau này..."

Nói đến đây, Phuong Cửu rũ mắt xuống, tai đều đỏ.

Cảnh Liệt hơi cong môi, sau đó áp cô trên ghế salông, âm thanh trầm thấp, "Em sợ lão không cho em vào cửa?"

Phuong Cửu nghiêng đầu đi không nói gì, chỉ là trên mặt cũng nổi lên một vệt ửng đỏ.

Khẽ cười một tiếng, anh cúi đầu khẽ nói bên tai cô: "Em để ý tới lão già kia làm cái gì, em nên đem ý nghĩ đặt ở trên người tôi, như là... Sinh cho tôi đứa con trai."

Dứt lời, Phuong Cửu cũng cảm giác áo khoác của mình bị người cởi ra, sau đó bóng hình trước mắt bỗng nhiên phóng to, "A..."

Mãi đến khi di động trên bàn "Ong ong" một hồi, Cảnh Liệt mặt tối sầm đưa tay lấy nó.

Điện thoại vừa bấm nhận, liền truyền đến giọng nói hùng hồn của Cảnh Thành, "Nghe nói công ty xảy ra vấn đề rồi?"

"Con sẽ xử lý." Cảnh Liệt hơi không kiên nhẫn, hai lần, anh luôn cảm thấy lão già này chính là cố ý gây rối!

Nhận ra được ngữ khí anh không đúng, còn có tiếng hít thở yếu ớt bên kia, Cảnh Thành lập tức rõ ràng, nói rằng: "Trăm triệu là chuyện nhỏ, hiện tại người khác đều cho là chúng ta vùng tiền như rác, thế nhưng bỏ ra hai trăm triệu mua lại mảnh đất kia, mặt mũi này nhất định phải cứu vãn!"

Nói xong, ông lại bỏ thêm một câu, "Thư ký Phuong là người rất thành thật, nếu như yêu thích thì đem việc làm nhanh lên, đừng có làm cái bụng người ta to lên."

Điện thoại vừa cúp, Phuong Cửu mặt đã hồng không dám nhìn, tại sao lại nói cái chuyện xấu hổ này!

Đem điện thoại di động ném đi, Cảnh Liệt đưa tay đặt ở bên cái hông mềm mại của cô tiếp tục vuốt nhẹ, "Thư ký Phuong, em nói tại sao mỗi lần lão đều tình cờ như vậy tới quấy rầy chúng ta?"

Phuong Cừu đỏ mặt đem bên hông tay bỏ ra, "Kết quả thế nào, tôi muốn qua xem một chút."

Cô cũng không tin việc cô chưa từng làm, Trang Mẫn có thể bỗng dưng bịa đặt một cái!

Cảnh Liệt không buông cô xuống, mà là đem bàn tay luồn vào trong quần áo của cô, "Bọn họ đều nói chúng ta có cái gì, nhưng kỳ thực chúng ta cái gì cũng không có, em không cảm thấy chúng ta nên chứng thực lời đồn đãi một chút hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Con trai tổng tài (10)

Edit: Aya Shinta

Phuong Cừu mím chặt khóe miệng, rất sợ vào lúc này anh làm cái gì, vội vã đề cái tay đang đặt bên hông lại, "Thời gian thật sự sắp đến rồi!"

"... Em sao lại không nghĩ đến cảm nhận của tôi?" Cảnh Liệt ý tứ sâu xa nhìn cô.

Người sau tựa hồ cảm giác được cái gì, ửng đỏ một đường đến giữa cổ, cuối cùng vẫn là cẩn thận từng li từng tí một đẩy cánh tay anh, "Anh không sợ lại có người tới quấy rầy?"

Có lẽ là cảm thấy cô nói có đạo lý, đến lúc đó tới giữa chừng lại càng khó chịu, nên Cảnh Liệt vẫn đứng dậy sửa lại cả vạt đang nghiêng lệch một chút, một bộ áo mũ chỉnh tề nói: "Tôi cùng xuống với em"

Phuong Cừu thở phào nhẹ nhõm, vội vã đem áo khoác chụp lấy, theo sát ở phía sau anh.

Ngày hôm nay phòng kỹ thuật vô cùng náo nhiệt, đầu tiên là mấy vị trưởng phòng đều đến, hiện tại lại là tổng giám đốc ngàn năm khó gặp hạ phàm, nhân viên bên trong che miệng âm thầm kinh ngạc, nhưng tầm mắt nhưng vẫn liếc vị trưởng phòng đang náo nhiệt.

Lúc này bầu không khí trong phòng làm việc rất vi diệu, mỗi một người đều hướng ánh mắt kì dị về Phuong Cừu, liền ngay cả trưởng phòng Vương cũng cau mày nhìn chằm chằm cái di động.

Phuong Cừu đã đoán được một ít, nhưng vẫn ngay thẳng lên tiếng hỏi: "Trưởng phòng Vương, kết quả thế nào?"

Dứt lời, bầu không khí trong phòng làm việc càng ngày càng yên lặng, vẫn là Lưu phó tổng đặc ý nói: "Thư ký Phuong, bây giờ chứng cứ xác thực, cô còn có cái gì để nói?"

Thở dài, trưởng phòng Vương trầm mặc nửa ngày, cuối cùng vẫn gật đầu, "Cuộc điện thoại kia... Xác thực không có vấn đề."

"Xem đi, thư ký Phuong cô nếu được chủ tịch sai khiến, liền thẳng tênh nói ra là tốt rồi, có chủ tịch là chỗ dựa, có gì đáng sợ chứ." Lưu phó tổng một bộ quái gở cong cong khóe miệng.

Những người khác không dám thở mạnh, chỉ là ánh mắt vẫn len lén liếc về Cảnh Liệt sắc mặt không thay đổi bên kia.

Phuong Cừu không có nói tiếp, mà là đem điện thoại di động của mình cũng lấy ra, sau đó đặt lên bàn, "Trưởng phòng Vương, làm phiền anh cũng kiểm tra một chút điện thoại di động của tôi, xem là có người lừa gạt hay không."

"Làm sao có khả năng!" Lưu phó tổng đột nhiên cười lạnh thành tiếng, tựa hồ cảm thấy Phuong Cừu đang cãi chày cãi cối.

Cảnh Liệt lạnh lùng nhìn ông ta, sau đó bước tới ghế xoay tại bàn làm việc ngồi xuống, giờ tay gõ xuống mặt bàn, "Kiểm tra!"

"Vâng!" Trưởng phòng Vương lập tức cầm lấy di động Phuong Cừu, sau đó kết nối dữ liệu, đi tới máy tính trước mặt di chuyển chuột.

Chờ rất lâu sau, Phuong Cừu quét tới Lưu phó tổng có vẻ mặt vẫn vậy, sau đó sâu xa đi tới ghế ngồi xuống, âm thanh lạnh nhạt, "Lưu phó tổng luôn miệng nói tôi được chủ tịch dặn dò, thế nhưng, ngài ở trong công ty cũng lâu, chuyện quan trọng như vậy chúng ta đều cần phải họp bàn để định giá. Ngài nhưng bởi vì một lời nói của người khác, liền đơn giản thay đổi? Tôi chính là rất tò mò, nhiều năm như vậy, ngài ở công ty đã làm những gì?"

"Cô chớ có nói hươu nói vượn!" Lưu phó tổng đột nhiên kích động, chỉ vào Phuong Cừu tức giận mắng: "Chúng tôi đều là dựa vào bản lĩnh của mình, không giống có mấy người đi theo con đường bàng môn tà đạo mà leo lên! Cô còn không thấy ngại mà nói tôi!"

Dứt lời, toàn bộ bầu không khí trong phòng làm việc đều ngưng đọng, mọi người chỉ rõ ràng một chuyện, mặc kệ ngày hôm nay việc này kết quả thế nào, Lưu phó tổng này sợ là ở trong công ty không tiếp tục trụ được nữa.

Trước tiên không nói tới việc bởi vì lời nói của người khác mà qua loa thay đổi, một người mới cũng sẽ không phạm vào sai lầm như vậy.

Còn nữa, ông ta dĩ nhiên ngay ở trước mặt tổng giám đốc nói như vậy, không biết đây là đặc biệt can đảm hay ngu ngốc đây? Cứ cho là can đảm đi?

"Thư ký Phương là con dâu chủ tịch các người đã nhận định, đường cô ấy đi là chính đạo." Cảnh Liệt gõ bàn một cái, âm thanh không nhanh không chậm.

Trong giây lát đó, tất cả mọi người đều hướng về Phương Cửu với ánh mắt ước ao sùng bái, cái tốc độ này, còn nhanh hơn tên lửa a!

Còn tra với chả không tra, tổng giám đốc sẽ quan tâm một trăm triệu hay sao?

Phương Cửu không nghĩ tới anh sẽ ngay ở trước mặt nhiều như vậy người nói như thế này, nhưng trong lòng vẫn là rất xem thường, không có giấy chứng nhận kết hôn, hết thầy đều là chém gió!

"Tôi tìm ra rồi!" Trưởng phòng Vương đột nhiên kinh ngạc thốt lên một tiếng, sau đó kích động nhìn về phía Phương Cửu, "Tôi ngày hôm qua hơn chín giờ, điện thoại di động của cô có phải đang nạp điện?"

Phương Cửu sững sờ gật gù, không thể không cảm thán nhân viên kỹ thuật này lợi hại.

"Đã tra được, có kẻ thông qua dây cáp để không chế điện thoại di động của cô, có điều kỹ thuật này chỉ có một số ít hacker nước ngoài mới biết, đối phương xem ra cũng chịu chi." Trưởng phòng Vương đưa điện thoại di động trả lại Phương Cửu.

Cô nhận lấy điện thoại rồi nhìn qua Lưu phó tổng sắc mặt trắng bệch, "Ngài còn muốn nói gì không?"

Việc về Trang Mẫn thuộc về việc tư, vì vậy không thể truyền ra ngoài. Nhưng Lưu phó tổng hiển nhiên đã bị mua chuộc, ông ta con ở công ty lâu như vậy, nhưng vẫn không có thăng tiến, Trang Mẫn ra tay lại hào phóng, cũng khó trách ông ta sẽ không chống lại được sự mê hoặc này.

"Tổng... Tổng giám đốc tôi... Tôi cũng không biết sẽ như thế này, giọng nói tôi hôm qua rất giống thư ký Phương..." Lưu phó tổng gấp gấp tới nỗi trên trán đều là mồ hôi lạnh.

"Cho nên?" Cảnh Liệt nhàn nhạt nhìn ông ta, sau đó đột nhiên đứng dậy, "Ông ở công ty làm bao nhiêu mờ ám, tôi xem như ông nhiều năm không có công lao cũng có khổ lao, bàn giao lại công việc, rồi đi tới phong tài vụ lĩnh tiền."

Nói xong, anh thoải mái ôm lấy vai Phương Cửu, lập tức bước ra khỏi văn phòng.

Những người khác cũng một mặt khác thường nhìn Lưu phó tổng, cảm thấy ông ta chính là đang tìm đường chết.

Người bên ngoài nhìn thấy bọn họ xuất hiện, lập tức rút đầu lại, chờ hai người vừa đi, bắt đầu thì thầm to nhỏ.

"Nguyên lai thư ký Phương thật sự thông đồng cùng tổng giám đốc, trước đây nhìn thấy cô ấy, gương mặt lạnh lùng như ai nợ tiền cô ấy vậy, không nghĩ tới khẩu vị của tổng giám đốc là như vậy!"

"Không phải hay sao? Trước đây nói một câu với cô ấy cũng sợ run cả người, cũng không biết đây chính là khẩu vị của tổng giám đốc!"

"Mấy người quản nhiều như vậy làm cái gì, tôi mới vừa nghe nói, tổng giám đốc người ta chính miệng thừa nhận thư ký Phương vào cửa, mấy người có đồ kỵ thì sau này cũng phải gọi một tiếng tổng tài phụ nhân thôi!"

"Không phải chứ! Phương thư ký đây là sánh ngang với tốc độ ánh sáng a!"

Không nghe được âm thanh nghị luận của người khác, coi như nghe được thì Phương Cửu cũng không để ý. Khi trở lại, cô còn đem cuộc điện thoại của Trang Mẫn cho cô nói ra, chỉ có điều Cảnh Liệt có vẻ như không, tựa hồ cũng muốn có bao nhiêu người trong công ty này có thể bị mua chuộc.

Giờ tan việc trời lại bắt đầu mưa, lại còn có sét, lần này Phương Cửu cũng không ngần ngại, mà thoải mái ngồi trong xe cấp trên.

Ngồi ở trong xe nhìn mưa to tầm tã ngoài cửa, Phương Cửu tâm tư có chút lơ lửng, cô cảm thấy, đây chính là thời gian để hoàn thành nhiệm vụ.

"Nếu như tôi không tin em, em sẽ như thế nào?"

Trong buồng xe bỗng nhiên vang lên giọng nam lạnh nhạt, Phương Cửu nghiêng đầu đi, nhìn dung nhan dưới ánh đèn đường lúc sáng lúc tối, không khỏi nháy mắt mấy cái, "Nếu như anh không tin tôi, thì tôi không thích anh."

Nghiêng đầu qua chỗ khác, bốn mắt nhìn nhau, Cảnh Liệt không khỏi khước miệng cong lên, "Thư ký Phương trước đây quy quy củ củ, hóa ra đã sớm có ý định đối với tôi."

Nếu không có ngày hôm đó cô chủ động, Cảnh Liệt sợ là cả đời đều không phát hiện cô thư ký này của anh còn có ý nghĩ thế này.

"... Con ngài tổng tài đây? Có phải chỉ cần có nữ nhân nhào vào ngực, ngài đều vô điều kiện mà tiếp nhận?" Phương Cửu đột nhiên cảm thấy da mặt người này thật dày.

Liếc nhìn đèn đỏ ở phía trước, Cảnh Liệt chậm rãi dừng xe, hướng ở cần cò trắng nõn của cô cắn một cái, "Tôi còn tưởng rằng thư ký Phương cái gì cũng không thêm đề ý, hóa ra em là người như thế, tôi xem như đã thêm được kiến thức."

Phương Cửu liếc nhìn cảnh sát giao thông bên kia, không nhìn được đẩy đẩy bả vai anh, "Tôi là loại người như thế nào?"

Bàn tay vỗ xuống cái mông nhỏ, anh âm thanh trầm thấp, "Là người nói một đằng làm một nẻo."

Phương Cửu "Xoạt" đỏ mặt, đúng lúc anh ta lại đoan chính lái xe tiếp, dường như hết thấy đều không có phát sinh chuyện gì cả.

Cô hừ một tiếng nghiêng đầu qua chỗ khác, nhìn mưa như trút nước, vẫn không nói gì.

Ngày hôm nay trời mưa lại kẹt xe, vì vậy tốn gần hai tiếng đồng hồ mới tới nhà cô. Cũng may cô mang theo dù, chỉ là nhìn bên ngoài sấm chớp không ngừng, Phương Cửu khẽ cắn răng, vẫn nghiêng đầu sang người đàn ông đang cầm lái, "Vào lúc này anh về nhà thì mưa vẫn chưa dứt, có muốn ngồi nghỉ một chút?"

Cảnh Liệt cong cong môi, anh biết thư ký Phương là người nói một đằng làm một nẻo.

"Em đã nói như vậy, tôi nếu như không lên thì con là đàn ông?" Anh nói một cái liền cảm lấy cán dù, sau đó đẩy cửa xuống xe.

Phương Cửu: "..."

Lúc xuống xe, tuy rằng có người bung dù, nhưng chân Phương Cửu vẫn bị bắn không ít nước mưa, mắt thấy mưa càng lúc càng lớn, Cảnh Liệt chỉ đành ôm sát cô bước nhanh vào khu chung cư.

Về đến nhà thì hai người đều bị dính không ít nước mưa, Phương Cửu cũng còn tốt, chỉ là dù đều nghiêng về phía cô nên vai Cảnh Liệt ướt một mảng lớn.

Một bên đổi giày, cô vừa nói: "Anh có cớ áo khoác hay không, tôi giúp anh sấy khô."

Nhìn căn hộ không lớn không nhỏ nhưng lại sạch sẽ ấm áp, Cảnh Liệt phi thường tự nhiên cởi áo khoác, sau đó khoát lên giá áo trên cửa, "Ngày hôm nay tôi không đi."

Phương Cửu: "..."

"Nhưng chỗ tôi không có quần áo cho anh thay." Cô cau mày đặt túi xách trên ghế salông.

Cảnh Liệt quét bốn phía một chút, hững hờ nói: "Tôi để tài xế đưa tôi."

Xong, anh trực tiếp đi về phía phòng tắm, "Tôi tắm trước, chú ý năm phút sau sẽ đến."

Nhìn theo cửa phòng tắm đã đóng, Phương Cửu triệt để mông lung, cảm thấy anh ta đều đã chuẩn bị kỹ càng?

Thiệt thòi cho cô vì đã làm điều thừa, coi như cô không hỏi, khẳng định người này cũng sẽ đi lên theo!

Trùng cửa phòng tắm không nói gì, Phương Cửu lúc này mới phiền muộn đi chuẩn bị nấu ăn, cũng may trong tủ lạnh còn vài thứ, tùy tiện làm hai ba món là được rồi.

Chỉ có điều cô mới vừa đánh hai cái trứng, chuông cửa liền vang lên, Phương Cửu đành đi mở cửa, bên ngoài là tài xế mang theo một cái túi. Cô mới vừa nhận cái túi, còn chuẩn bị khách khí hỏi một câu có muốn vào nhà dùng cơm hay không, tài xế kia liền ý vị không rõ nhìn cô cười cười, "Phương thư ký yên tâm, nên chuẩn bị, bên trong không thiếu gì cả!"

Há miệng không hiểu ra sao, tài xế kia ngay cả cái bóng đều không thấy, Phương Cửu chỉ đành đóng cửa lại, sau đó ở trong túi lật qua lật lại, tam quan đều bị đánh nát!

Này cái gì... vị ô mai... vị bạc hà... siêu mỏng...

Phương Cửu ôm đầu, vội vã đồ tất cả đồ thất thất bát bát ra, có điều như vậy, cô chuẩn bị đi cười nhạo người nào đó!

Đi tới cửa phòng tắm, nhìn bên trong không ngừng vang lên tiếng nước, Phương Cửu không khỏi ho nhẹ một tiếng nói: "Y phục anh đây, tôi đặt ở cửa a."

Nói xong, cô liền đem túi để ở một bên bên tường, chỉ là cô mới vừa thả xuống, cửa phòng tắm liền bị người kéo ra.

"Anh... Anh... Anh sao không nói tiếng nào!" Phương Cửu đỏ mặt lập tức quay người lại, vừa nghĩ tới mình vừa nhìn thấy thứ kia liền cảm thấy ầm ầm!

"Có muốn cùng nhau tắm hay không?" Anh cầm túi, ở bên trong lật một chút, bỗng nhiên nhũn mày lại: "Đồ của tôi đây?"

Phương Cửu nháy mắt mấy cái, vẫn đưa lưng về phía anh, "Anh... Đồ của người không phải ở bên trong à? Chính là cái kia màu xanh lam..."

Màu xanh lam?

Từ lúc nào mình có cái dây lưng màu xanh lam?

Lục lại hai lần, Cảnh Liệt rất nhanh lục ra cái màu xanh lam mà cô nói!

Trong giây lát đó, sắc mặt anh toàn bộ liền chìm xuống, sau đó kéo cánh tay cô, âm thanh trầm thấp, "Em cảm thấy... Tôi cần vật này?"

Bị ép xoay người, Phương Cửu nhìn sắc mặt đen thui của anh, còn có hộp thuốc đang bị anh nắm chặt, lập tức ập a ập ứng. "Chuyện này... Đây là lão Lưu mua cho anh, tôi... Tôi làm sao biết anh có dùng hay không."

Lão Lưu!

Cảnh Liệt hít sâu một hơi, đột nhiên kéo cô vào phòng tắm, rồi đóng cửa lại, trong hơi nước mờ mờ mông lung ẩn cô lên tường, ở trên cao nhìn xuống: "Tôi để em nhìn tôi có cần dùng hay không!"

Dứt lời, anh cúi đầu chuẩn xác ngăn chặn cái miệng nhỏ, bàn tay lớn hai ba lần liền mở áo sơ mi trắng..

"Tôi... Tôi... muốn ăn cơm..." Phương Cửu không muốn ở chỗ này một chút nào, hơn nữa cô còn chưa có ăn cơm!

Nắm chặt cái eo nhỏ nhắn mềm mại, anh chôn ở giữa cổ cô rù rì nói: "Tôi không muốn ăn cơm..."

Tôi muốn ăn em

Ngoài phòng mưa to như trút nước, trong phòng tắm sương mù mông lung, tiếng nước rì rầm không ngừng trút xuống, cùng với âm thanh mê ly, bóng đêm một mảnh kiều diễm..

Tác giả có lời muốn nói: Đến rồi, tất cả đều xuống xe!

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Con trai tổng tài (11)

Edit: Aya Shinta

Phương Cửu tỉnh lại vì đói, cô đưa tay che lại tia nắng ngoài cửa sổ, vớ lấy điện thoại, chỉ thấy trên màn hình hiện lên con số mười một giờ rưỡi!

Mình đã ngủ bao lâu rồi?

Trong phòng khách phảng phất mùi sườn, Phương Cửu xoa xoa cái eo, sau đó tùy tiện mặc vào cái áo tắm, lúc này mới theo mùi vị đi vào nhà bếp.

Nhìn bóng người cao lớn mặc tạp dề đang bận rộn trong bếp, như phát hiện ra một vùng đất mới lạ, liền đi vào vớ về mặt kính ngac, "Không nhìn ra... Hóa ra tổng giám đốc còn có cái skill này?"

Cảnh Liệt nghiêng đầu, đột nhiên dón cô tới chân tường, "Còn có sức lực nói chuyện, xem ra ngày hôm qua tôi con chưa có hết sức?"

Phương Cửu: "... Bệnh thần kinh!

"Được rồi được rồi, em chỉ hiếu kỳ mà thôi." Cô đưa tay ôm lấy hông anh, ngửa đầu nhìn vào đôi mắt anh, "Có cần em giúp hay không?"

Phương Cửu rất có tự tin vào tay nghề nấu ăn của mình..

Bàn tay lớn vỗ xuống mông cô, ánh mắt của anh mang vẻ chế nhạo, "Ngày hôm qua để em giúp thì không giúp, hiện tại có phải đã muộn?"

Nghĩ đến đề nghị của hắn vào ngày hôm qua, Phương Cửu lập tức đỏ mặt đẩy anh ra, "Không nói với anh nữa!"

Dứt lời, cô lập tức xoa eo đi ra khỏi nhà bếp, cái người này đúng là được voi đòi tiên. Trước đây cô còn cảm thấy anh ta là người nghiêm túc cuồng

công việc, cmn, giờ công ty còn không thèm đến!

Rửa mặt xong thì món ăn cũng được bày lên, ba mẹt một canh hương sắc đầy đủ. Phương Cừ mang theo tia nghi hoặc thử một miếng, tuy rằng đúng mùi đúng vị, nhưng lại cảm thấy có chút quen thuộc.

Cho đến khi nhìn thấy món súp lơ sốt hào, như tìm ra lục địa mới, cô không nhịn được, miệng cười khúc khích.

"Em cười gì thế?" Đôi lông mày Cảnh Liệt khẽ nhướng, quét qua thức ăn trên bàn.

"Trong phòng bếp không có dầu hào, làm sao anh làm món này được?" Cô chống cằm, ý tứ sâu xa nhìn anh.

Mặt Cảnh Liệt biến sắc, có chút không tự nhiên ho nhẹ một tiếng, "Chỉ có món này là gọi bên ngoài."

Nghĩ rằng nên cho anh cái bậc thang, Phương Cừ cố ý gạt gù, tỏ vẻ thật sự tin tưởng.

Chỉ là trong khi ăn thì khóe miệng cô luôn giữ một độ cong cực kì ổn định, ăn xong cô cũng chủ động đi rửa bát, tuy cả người đều hơi đau.

Khi cô ra khỏi phòng bếp, Cảnh Liệt đã thay xong quần áo, chuẩn bị đến công ty. Tuy giờ có hơi muộn, nhưng công ty cũng như nhà anh, mỗi ngày không đến thì cũng không có ai dám bếp xếp gì.

Thay anh thất lại cà vạt, Phương Cừ nhẹ giọng nói: "Chuyện chúng ta đã như vậy, anh không tính phụ trách?"

Tốt nhất là lập tức kết hôn, sau đó nhiệm vụ của cô liền xong rồi!

Cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ trắng nõn, Cảnh Liệt ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn mềm mại của cô, cúi người nói bên tai cô: "Em muốn đăng ký ngay hay tổ chức hôn lễ?"

Trong lòng khẽ động, không nghĩ tới anh sẽ thoải mái như vậy, Phương Cừ lập tức ôm lấy cổ anh, nháy mắt mấy cái, "Đương nhiên là đăng ký!"

Hệ thống nói rồi, chỉ có giấy chứng nhận mới coi như hoàn thành nhiệm vụ!

"Nhưng là cha mẹ anh..."

"Bên kia em sẽ nói với mẹ mình, bà nhất gan, không chịu nổi loại người có tiền, càng khỏi nói cùng bọn họ ăn cơm cùng nhau." Phương Cừ vội vàng giải thích.

Cảnh Liệt nhìn vào mắt cô, phát hiện hình như cô rất cố chấp với chuyện chứng nhận kết hôn, cố chấp đến nỗi hận không thể đi ngay lập tức? Người nhà cũng có thể không thông báo?

Có lẽ là cô phát hiện mình có chút kích động, Phương Cừ nháy mắt mấy cái, tay nhỏ bồng nhiên luồn vào áo anh, một đường chậm rãi trượt tới lồng ngực, "Em là phụ nữ, sợ chịu thiệt, vạn nhất em mang thai làm sao bây giờ?"

Nói xong, cô bồng nhiên nhón chân lên ghé vào lỗ tai anh nói: "Chứng nhận sau này em là người của anh, anh nói phải làm gì... Em tự nhiên sẽ nghe theo."

Dòng khí ấm áp khẽ kháng thổi bên tai, Cảnh Liệt giờ tay nói lòng cà vạt, chỉ cảm thấy thư ký Phương câu người này thật muốn chết.

Có điều nhớ tới lời cô vừa mới nói, anh vẫn xoa nhẹ eo cô, "Đến lúc đó em đừng có khóc nhè."

Phương Cừ: "..."

"Đó là kỹ thuật của anh không tốt, không phải như vậy thì còn lâu em mới khóc." Phương Cừ đẩy anh một cái, hừ một tiếng ngồi dựa vào ở trên ghế salong.

Ánh mắt Cảnh Liệt tối sầm lại, không nói hai lời, cầm lấy di động trên bàn liền đi làm, đi tới cửa còn lạnh lùng nói một câu, "Ngày mai đi cục dân chính!"

Anh không thể chờ đợi được nữa, muốn làm cô phải khóc!

Mãi đến khi cửa bị khóa lại, Phương Cừ mới quay đến cánh cửa làm cái mặt quỷ, có điều vừa nghĩ tới việc mình sẽ kết hôn, vẫn nên gọi cho mẹ một cuộc điện thoại.

Khi điện thoại được kết nối, đầu bên kia còn xập xình tiếng nhạc quảng trường. Có điều Phương mẩu nghe tin cô kết hôn, tỏ rõ không tin, còn cho rằng Phương Cừ đang lấy cớ để từ chối xem mắt. Cuối cùng bà cúp điện thoại, dù Phương Cừ gọi thêm vài cuộc nữa cũng không nhận.

Đã như vậy, Phương Cừ quên đi quyết định cầm giấy kết hôn đi tìm mẹ cô, dù sao con trai nam chính xét đến gia thế thì không thể chê vào đâu được, chắc chắn mẹ cô sẽ đồng ý.

Dù sao cũng là lần đầu, cho dù tới qua Cảnh Liệt kiểm chế rất tốt, nhưng Phương Cừ vẫn cảm thấy lưng đau eo nhức. Ở nhà nghỉ ngơi một ngày, tới

khuya, cô đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại.

Lại là Trang Mẫn.

Điện thoại được kết nối, đầu bên kia không ngừng truyền đến tiếng gió đang gào thét cùng giọng nói sắc nhọn của Trang Mẫn, "Thư ký Phương, hiện tại tôi đang ở trên sân thượng tòa chung cư của cô, phong cảnh lại không tồi, có muốn lên ngồi một chút hay không?"

Liếc nhìn sắc trời bên ngoài, Phương Cửu nhũn nhũn mảy, nắm gối ôm vào trong ngực, "Xin lỗi, tôi không có thời gian."

Kỳ thực Phương Cửu cảm thấy rất kỳ quái, người phụ nữ này không đi tìm nữ chính, tại sao một mực nhắm vào mình?

"Ồ? Không có thời gian? Vậy thì đáng tiếc, vốn tôi muốn cho mẹ chồng tương lai của cô thêm chút thời gian." Trong giọng của Trang Mẫn tràn ngập tiếu虐.

Cả người Phương Cửu chấn động, "Bà có ý gì?"

"Ha ha ha..." Đầu bên vang lên tiếng cười sắc bén khiến người khác chói tai, "Trong năm phút hãy tới đây, nhiều nhất ta chỉ cho ả thêm được năm phút, nếu trong mười phút cô vẫn chưa tới... Như vậy ngày mai sẽ có tin tức, chủ tịch phu nhân của tập đoàn Cảnh thị nhảy lầu mà chết, hay bị người giết hại? Hay là có ân tình khác?"

"Bà điên rồi!" Phương Cửu đột nhiên đứng dậy, không lo được cái khác, cầm lấy chìa khoá chạy ra bên ngoài.

Trong điện thoại vẫn vang lên tiếng cười chói tai kia, "Ha ha ha... Ta đối với ả như vậy đã tính là không tồi rồi. Tiện nhân này phá huỷ cả đời ta, ta để ả sống tới bây giờ đã coi như hết lòng "quan tâm giúp đỡ" rồi! Ngược lại ta không muốn sống nữa, dứt khoát để ả chết cùng là được!"

Âm thanh đầu bên kia tràn ngập oán độc, Phương Cửu thấy thang máy quá chậm, chỉ đành nhanh chóng chạy lên cầu thang bộ, cũng may tòa nhà chỉ có 9 tầng.

"Hiện tại Cảnh Thành cùng con trai của hắn cũng tìm kiếm muốn điên rồi, cô không thắc mắc tại sao tôi lại gọi cho cô hay sao?" Trang Mẫn cảm khái thở dài, "Nhìn mẹ chồng chết ở trước mặt mình, lại không có năng lực cứu bà ta, không biết người Cảnh gia sẽ nghĩ như thế nào?"

"Tôi lập tức đến, bà đừng kích động!" Xưa nay Phương Cửu chưa từng gấp gáp như vậy, cô cũng không muốn một cái mạng đang sống sờ sờ chôn vùi ở trước mặt mình.

Mãi đến khi cuộc gọi kết thúc, di động Phương Cửu lại sáng lên, là Cảnh Liệt!

Thở hồng hộc tiếp điện thoại, cô không kịp giải thích, một bên chạy một bên vội vàng nói: "Trang Mẫn cùng mẹ anh đang ở trên sân thượng nhà tôi, bà ấy điên rồi, muốn chết cùng với mẹ anh!"

Không chờ đến lượt Cảnh Liệt nói chuyện liền vang lên tiếng thóa mạ của Cảnh Thành, "Chết tiệt, người đàn bà điên này!"

Vang lên một loạt tiếng bước chân dồn dập, mới nghe thấy giọng nói Cảnh Liệt, "Em không nên đi lên, tôi cùng cảnh sát sẽ lập tức tới đây."

"Em... Em tự có chừng mực!" Phương Cửu cúp điện thoại, dù hơi sợ nhưng vẫn leo lên.

Trên sân thượng thường có các cặp đôi hẹn hò nên của thượng mở. Khi Phương Cửu đi tới tầng cao nhất, chỉ phát hiện mấy tên đàn ông áo đen canh giữ ở bên kia. Trang Mẫn ăn mặc một thân sườn xám màu xanh lam, khoác cái áo choàng vàng nhạt, chân giẫm lên người phụ nữ đang nằm trên đất, trong tay kẹp lấy điều thuốc, chậm rãi phả làn khói vào không trung.

Nhìn thấy Phương Cửu bên kia, bà bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, cúi đầu liếc nhìn Ôn Y đang thoi thóp trên đất, ánh mắt oán độc, "Nhìn thấy không? Mây luôn tốt số như vậy, chỉ cần là người bên cạnh mây, dù cho là một phụ nữ vì tiền muốn leo lên giường con trai của mây, cô ta đều đồng ý liều lĩnh tới cứu mây, làm sao ông trời lại không công bằng như vậy?!"

Tác giả có lời muốn nói: Chương sau liền đăng ký.

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Con trai tổng tài (hoàn)

Edit: Aya Shinta

Khi thấy nữ chính đang bị trói nằm trên mặt đất, Phương Cửu lập tức chạy về phía bà. Nhưng không chờ đến lúc cô chạy tới, thì có hai người áo đen

mạnh mẽ đè bả vai cô lại.

Trang Mẫn hít một hơi thuốc, sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống, đem băng dính ở trên miệng Ôn Y xé ra, "Nhìn thấy không? Con dâu tương lai của mày đều phần đầu quên mình tới cứu mày kìa."

"Cô... Cô không được... Chết từ tế..." Ôn Y gian nan thở hổn hển, ánh mắt nhìn chòng chọc vào Trang Mẫn, trong ánh mắt tất cả đều là sự thù hận.

"A, đến hiện tại mày còn đang giả bộ cao thượng?" Trang Mẫn đột nhiên bóp lấy cằm bà, sau đó hung tợn trừng mắt về phía Phuong Cửu, "Bình sinh ta ghét nhất chính là tiện nhân trong ngoài bất đồng như các người. Ngoài miệng nói không cần tiền, cuối cùng còn không phải muốn leo lên nhà giàu! Có điều là đầu tư lâu dài mà thôi, những người đàn ông kia sẽ bị các người mê hoặc, ta cũng sẽ không!"

Dứt lời, bà đột nhiên cười lạnh vỗ vỗ gương mặt tái nhợt của Ôn Y, "Nhưng gì mày nợ tao, tao sẽ đòi gấp bội."

"Trang Mẫn! Bà hận thì hận chủ tịch đi, là ông ta đưa bà vào ngục giam, bà muốn giết thì giết ông ta nha!" Phuong Cửu không nhịn được hô một câu, cho dù cô dùng sức thế nào đều tránh thoát không được mấy người đàn ông kia.

Trang Mẫn hút thuốc, gió đêm thổi làn khói bay lên, bà ta khẽ cười một tiếng, bỗng nhiên đi tới trước mặt Phuong Cửu, giơ tay nâng cằm cô lên, "Tao làm cái gì, không đến lượt mày hoa tay múa chân, mày cùng con tiện nhân kia đều là cá mè một lứa!"

Cầm bị người nắm đau đớn, nhưng Phuong Cửu vẫn nhìn đau đớn từng chữ từng câu khuyên nhủ: "Bà suy nghĩ một chút, bà giết bà ấy, sau đó chủ tịch còn có thể tìm những người phụ nữ khác. Nói không chừng ông ta đã sớm chán ghét bà ấy, giết bà ấy, trái lại còn giúp ông ta một chuyện. Cuối cùng bà có thể được gì chứ?"

Bốn mắt nhìn nhau, qua nửa ngày, Trang Mẫn đột nhiên ha ha cười to lên, cuối cùng kéo tóc Phuong Cửu, âm thanh sắc bén, "Mày coi tao là con nít ba tuổi? Nếu mày biết ăn nói như vậy, đi chết thay à ta đi."

Nói xong, bà đột nhiên buông tay ra, lui về phía sau vài bước nhìn về phía hai người áo đen, "Đem bọn họ trói lên."

"Vâng!"

Hai người kia lập tức dùng dây trói Phuong Cửu lại, sau đó lại cột chung với Ôn Y. Gió đêm phơ phất, hai người bị trói lơ lửng trên sân thượng, mấy chục mét dưới chân chính là mặt đất, chỉ cần ngã xuống, tuyệt đối tan xương nát thịt.

Lúc này trên đường còi cảnh sát vang lên từng hồi, dân chúng dưới kia tụ lại xem trò vui. Phuong Cửu có chút sợ độ cao, nhưng nhìn thấy vẻ mặt không có chút khí sắc của Ôn Y, vẫn nhẹ giọng trấn an nói: "Ngài đừng sợ, bên dưới cảnh sát sẽ bố trí đệm, chúng ta nếu như ngã xuống cũng không có gì."

Tuy nói như vậy, nhưng đáp trên tấm lót đó cũng thảm, nhưng cái loại lời nói nhụt chí kiểu này Phuong Cửu đương nhiên sẽ không nói. Thân thể nữ chính không còn tốt như khi còn trẻ, vừa rồi khẳng định bị hành hạ không ít, có thể chống chịu được đến hiện tại đã rất không dễ dàng.

Ngồi dựa trên ghế ở đằng xa, Trang Mẫn lại phả ra làn khói, đến khi thấy hai bóng người ngoài cửa sân thượng, bà mới đứng dậy cầm chủy thủ đi tới, "Cảnh Thành, chúng ta thanh mai trúc mã, tôi là người thế nào ông rõ ràng nhất, không nói nhiều, vợ cùng con dâu, chọn một."

"Bà cho rằng ngày hôm nay mình còn trốn được?!" Cảnh Thành chau mày, ánh mắt nhìn chòng chọc vào Ôn Y cùng Phuong Cửu đang bị treo lên, trong ánh mắt tất cả đều là nồng đậm lo lắng.

"Ha ha ha, trốn?" Trang Mẫn cười lạnh một tiếng, chủy thủ chậm rãi trượt tới sợi dây đang trói chặt Ôn Y, "Tôi xưa nay không nghĩ tới việc trốn, cả đời tôi đều bị các người đem phá hủy, coi như chết, cũng phải lỗi các người cùng xuống địa ngục!"

"Không được!" Cảnh Thành sợ hãi bước nhanh đến.

Hai người mặc áo đen ngăn ở trước người ông, một bên Cảnh Liệt sắc mặt cũng cực kỳ âm trầm.

"Tôi không muốn phí lời, tôi đếm tới ba, ông chọn một, nếu không tất cả đều chết!" Trang Mẫn đưa một ngón tay, "Một!"

Cảnh Thành hoàn toàn biến sắc, mặt mày mịt mịt.

"Hai!"

"Ôn Y!"

"Ba!" Cảnh Liệt không dám tin tưởng nhìn Cảnh Thành.

Đây là lần đầu tiên Cảnh Liệt sau khi trưởng thành mở miệng gọi ba anh. Sắc mặt Cảnh Thành thoáng phức tạp, nhưng vẫn là thờ dài, "Con đừng quên, đó là mẹ con, vợ có thể có thêm, mẹ cũng chỉ có một!"

"Ha ha ha..." Trang Mẫn không nhịn được cười to lên, tựa hồ rất thích xem đến bọn họ tranh chấp như vậy.

Thấy vậy, Cảnh Liệt không khỏi tiến lên kéo cánh tay ông, ánh mắt nghiêm túc, "Vậy nếu như là bà nội cùng mẹ, có phải ba cũng lựa chọn bà nội?"

Cảnh Thành biến sắc, mãnh liệt hất tay anh ra, "Con nói nhăng nói cuội gì đó, đó là mẹ con, hiện tại con có thể vì một người phụ nữ liền không chọn mẹ con?!"

Bên kia Trang Mẫn còn đang cười, Cảnh Liệt đối diện với ánh mắt Cảnh Thành, khẽ gật đầu. Đột nhiên, hai người đồng loạt ra tay đá văng hai người đàn ông kia, lập tức điên cuồng chạy tới bên kia sân thượng!

"A!!!"

Khi rơi tự do, tâm tình Phuong Cửu cực kì khủng hoảng. Cô không biết mình cùng nữ phụ có thù oán gì, tại sao lén lút cắt đứt dây thừng trói cô. Thêm vào cô sợ độ cao, liền đứt khoát nhắm mắt lại, chờ chết!

"Àm!"

Không biết đáp trên cái gì, Phuong Cửu chỉ cảm thấy dịch dụa đầy muốn phun trào, ánh mắt mờ dần, được người đưa lên xe cứu thương.

Tuy rằng biết mình chưa chết, nhưng vẫn khiến Phuong Cửu đau đến hôn mê bất tỉnh.

Không biết mình ngủ bao lâu, chờ lúc cô tỉnh lại xung quanh đều là một mảnh trắng xóa, cái mùi nước sát trùng này không sai đi đâu được.

"Cái con bé này! Làm sao không chết đi nha!"

Cánh tay bỗng nhiên tê rần, khi thấy một người phụ nữ trung niên vành mắt đỏ hồng ngồi bên giường bệnh, Phuong Cửu kéo kéo ống tay áo bà mà lấy lòng, "Mẹ, con không có chuyện gì mà."

"Hiện tại không có chuyện gì, thiếu chút nữa thì con đi gặp cha con rồi!" Phuong mẩu dựng thẳng mặt, nếu không phải nhìn cô vừa tỉnh lại, không phải vậy đã sớm nắm chổi lông gà quất cái mông cô.

Phuong Cửu kéo kéo khóe miệng, không nói gì.

Không biết nghĩ đến cái gì, Phuong mẩu bỗng nhiên nhìn chung quanh một chút, vô cùng thần bí trừng mắt cô nói: "Ngày hôm qua người đàn ông đưa con đến là ai? Cậu ta còn canh con một đêm, có phải là bạn trai? Không đúng, làm sao con có khả năng tìm được bạn trai soái như thế?"

Mặt Phuong Cửu trầm trầm, cảm giác cô bị coi như không đáng một đồng.

"Tôi ngày hôm qua không nói với mẹ rồi sao, là mẹ không tin. Không phải vì muốn cứu mẹ chồng tương lai, mẹ cho rằng con sẽ từ chỗ cao như vậy té xuống?" Phuong Cửu nói xong xoa xoa đầu. Mặc dù ngã trên đệm khí, nhưng cô vẫn cảm thấy văng đầu, không biết sau này có di chứng hay không.

"Thôi đi, còn đi cứu người? Chưa gả đi đã gọi mẹ chồng, không thẹn thùng chút nào, nếu như người ta không muốn chị, xem chị làm thế nào!" Phuong mẩu lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó vỗ vỗ cánh tay cô, "Chờ, mẹ đi mua đồ cho con ăn."

Phuong Cửu: "... " Cô cảm giác mình là đứa con hoang không được thương.

Chờ bà vừa đi, Phuong Cửu liền từ trên giường ngồi dậy. Tìm nửa ngày không tìm được điện thoại di động của mình. Không biết nữ chính thế nào rồi, không phải chết thật rồi chứ?

"Tìm cái gì?"

Giọng nam quen thuộc vang bên tai, Phuong Cửu quay đầu lại nhìn, lại nhìn thấy Cảnh Liệt xách túi đồ ăn đi vào. Cô lập tức nhảy xuống giường, lập tức bắt lấy cánh tay anh, "Mẹ anh sao rồi?"

Nếu như nữ chính chết rồi, như vậy thật khó xử.

Cảnh Liệt kéo bàn tay nhỏ đang đặt trên cánh tay mình, đặt cái túi lên bàn, sau đó nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, "Bà ấy không sao, nghỉ ngơi một tuần thì có thể xuất viện."

Nhìn thấy anh đột nhiên trở nên dịu dàng như thế, Phuong Cửu có chút không tự nhiên, "Còn Trang Mẫn?"

Cảnh sát đã đến, đừng nói bà ta còn trốn được?

Cúi đầu hôn lên trán cô, anh nhẹ giọng nói: "Bất được rồi, lần này, bà ta đừng hòng ra được."

Hôm nay tâm trạng của anh tốt như vậy, Phuong Cửu không nhịn được đẩy nhanh tiến độ nhiệm vụ, "Không phải hôm qua anh nói ngày nay sẽ đi đăng ký hay sao? Đừng nói anh sẽ không giữ lời?"

Ánh mắt Cảnh Liệt hơi thay đổi, anh thật không hiểu được, tại sao Phuong Cửu lại chấp nhất với chuyện đăng ký kết hôn như vậy.

"Đồng ý với em là được!" Cảnh Liệt cảm áo khoác phủ thêm cho cô.

Không nghĩ tới anh thật sự nói đi là đi, Phương Cửu đặc biệt hưng phấn mặc áo khoác vào, bên trong còn mặc đồ bệnh nhân, lén lút theo anh chuồn khỏi bệnh viện.

Nghe bác sĩ nói mình bị chấn động não, phải ở lại bệnh viện quan sát thêm có di chứng hay không. Có điều vừa nghĩ tới nhiệm vụ cần hoàn thành, Phương Cửu không quan tâm đến cái khác được nữa.

Có lẽ còn mặc trên người bộ đồ bệnh nhân, mọi người bên trong cục dân chính đều nhìn chăm chăm vào cô. Phương Cửu mặc kệ nhưng thứ râu ria kia, sau khi hai người chứng nhận xong, mẹ cô không hẹn mà gọi điện thoại tới.

"Xứ nha đầu, con đã đi đâu vậy!"

Phương Cửu trước cổng cục dân chính, đem điện thoại kéo thấp một chút, "Con...Con mới vừa...Về nha lấy sổ hộ khẩu..."

Phương mẫu: "..."

"Con...Trở về thì sẽ nói với mẹ sau!" Phương Cửu vội vã cúp điện thoại, sau đó lên xe cùng Cảnh Liệt.

Nhìn nhìn tấm giấy đỏ trong tay, khóe miệng đầy ý cười của cô không kìm nén được.

Cảnh Liệt không lái xe, mà lẳng lặng nhìn cô cẩn thận cất giấy chứng nhận đi, sau đó chăm chú che cái túi lại, tựa như sợ bị người ta cướp vậy.

"Anh... Sao không lái xe?" Phương Cửu liếc nhìn về phía đường xá rộng rãi phía trước, phát hiện không có kẹt xe.

Ánh mắt quét qua bộ đồ bệnh nhân trong lớp áo khoác, chợt lóe lên, "Tự em nói, sau khi kết hôn cái gì cũng nghe theo tôi."

Phương Cửu: "... Sau đó thì sao?"

"Em...Hiện tại em còn là một bệnh nhân, không biết có di chứng về sau hay không." Cô nói xong tỏ vẻ khổ sở ôm đầu.

Cảnh Liệt rũ mắt, bỗng nhiên nghiêng người ôm lấy eo cô, ánh mắt thâm trầm đối diện tầm mắt của cô, "Trước đây thư ký Phương không phải người như vậy."

Hiện tại biến thành một cô nhóc lừa đảo!

"Em...Em đau đầu thật mà." Phương Cửu trầm mặt xuống, nhíu chặt lông mày, phảng phất là đau không chịu được.

"Cô nhóc lừa đảo!" Anh không nhịn được cúi đầu hôn môi cô, bàn tay chậm rãi luồn vào bên trong bộ đồ người bệnh, tựa hồ như muốn đòi lại món đồ.

Phương Cửu đẩy anh hai cái, không hiểu người này làm sao có thể bất kì lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng động dục được. Cô còn là một bệnh nhân a!

Có thể vừa nghĩ tới yêu cầu trước đó của anh, Phương Cửu lại cảm thấy đặc biệt xấu hổ. Cô mặc kệ, có đánh chết cô cũng sẽ không làm loại chuyện đó!

Cảm giác được cô đã ngoan ngoãn, Cảnh Liệt lại có chút bức mình, đột nhiên đem rem che cửa kéo lên, Phương Cửu sợ đến nỗi rụt người lại.

"Em còn là một bệnh nhân... A..." Phương Cửu tròn to mắt, trợn mắt nhìn anh đem ghế ngồi nằm ngang, sau đó phát điên không để ý việc hai người còn ở bên đường...

"Tinh! Hệ thống truyền tống!"

Phương Cửu vừa mở mắt, liền phát hiện mình đang ở trong một không gian giả lập, xung quanh là một vùng mênh mông không nhìn thấy bờ bến.

"Kí chủ, bởi vì ngài chưa hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh, cho nên quà của ngài mới bị giữ lại!"

Âm thanh lãnh lẽo của hệ thống làm Phương Cửu đặc biệt không thoải mái, thẳng thắn ngồi xếp bằng trên hư không trên lạnh lùng nói: "Tuy rằng ta chưa hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh, nhưng thành công ngăn cản nữ phụ mưu hại nữ chính, đây có phải cũng là ưu điểm phải không? Hơn nữa, quà tân thủ đều giao cho kí chủ ở nhiệm vụ đầu tiên, người lại không chịu đưa ra, đã trái với điều 538 trong quy định của Cục Quản lý Thời không, theo lý thuyết, hiện tại người bị trừ ba tháng tiền lương!"

008: "..."

"Không có quy định ưu điểm và khuyết điểm có thể bù trừ, có điều đã từng là đồng nghiệp, ta không tính toán. Còn quà tân thủ, ta cho người có thể lựa chọn nhiệm vụ."

Hệ thống nói xong, trước mặt Phương Cửu xuất hiện ba tấm hình, một tấm cổ trang, hai tấm hiện đại. Có điều mỗi một cái đều rất đẹp đẽ, đặc biệt cái hình cổ trang kia, Phương Cửu xem chăm chú đến nỗi mắt cũng không thêm nháy.

"Ba tấm hình đại diện cho ba thế giới khác nhau, người chọn một cái đi." Hệ thống từ bí nói.

Phương Cửu bộ dạng liêu chết không từ hi sinh, trực tiếp chỉ vào tấm hình cô gái mặc đồ cổ trang: "Tôi chọn cái này."

Người đẹp thì Phương Cửu gặp qua không ít, nhưng đẹp như vậy, vẫn là lần đầu.

Hệ thống dường như biết cô sẽ lựa chọn như vậy, lười biếng nói: "Người cũng biết, đề phòng kí chủ bỏ vào quá nhiều cảm tình vào, ký ức ở mỗi thế giới đều bị lấy đi. Có điều cứ yên tâm, thế giới đã hoàn thành chúng ta sẽ đưa bản thể của người vào."

Dứt lời, không chờ tới lượt Phương Cửu nói chuyện, tất cả mọi thứ trước mắt đều tiêu biến. Đến khi cô mở mắt lần nữa, lại phát hiện mình đang nằm nhoài trên chiếc bàn gỗ mà ngủ. Trong phòng lộ ra mùi thuốc nhân nhật, ngoài phòng không ngừng vang lên tiếng nói chuyện, vô cùng âm ỉ.

Phương Cửu chỉ cảm thấy nếu mình đẹp như vậy công lực sẽ rất dễ dàng, nhưng cô đã quên mất kịch bản vô văn khó khăn rồi.

Đúng, đây là một quyền nữ cường nghịch tập, kiếp trước nữ chủ là đặc công, xuyên vào một người thứ nữ không được sủng trong phủ Thừa Tướng Nam Triều. Thế nhưng nữ chủ không hề đề tâm, vẫn làm mất mặt nữ phụ, tàn nhẫn ngược nam phụ, cuối cùng còn hấp dẫn sự chú ý của nam chủ là Vương gia. Tài hoa của nàng làm người người trong thiên hạ phải khiếp sợ, dẫn các quốc gia liều mạng cướp đoạt. Thế nhưng nữ chủ vẫn cùng nam chủ liên thủ đoạt được ngôi vị hoàng đế, sau đó HE.

Mà nguyên chủ là con gái lớn của nữ phụ, nữ phụ này là đồ đệ của thần y trong giang hồ. Một lần nữ chủ trúng độc, nam chủ liền sai người liên hệ thần y giải độc, thế rồi nữ phụ lại nhất kiến chung tình với nam chủ, lén lút ra tay với nữ chủ. Lúc sau vẫn không chiếm được nam chủ, muốn giết nữ chủ, nhưng bị nam chủ ngăn lại, sự phụ của bà vì cứu mình mà chết, nữ phụ nhẫn nhục cảnh sống tạm bợ bỏ chạy, đến cuối cùng vẫn không xuất hiện.

Nữ phụ thay đổi hoàn toàn, quyết định thoái ẩn giang hồ, vì gả cho một người thầy thuốc. Hai người mở một y quán nhỏ, lấy y thuật của nữ phụ dĩ nhiên là nổi tiếng thiên hạ, có điều bà giấu dốt, vì vậy y quán trong cái trấn nhỏ này cũng chỉ hơi nổi danh mà thôi.

Mà nguyên chủ cũng kế thừa y thuật của nữ phụ, thỉnh thoảng cũng bốc thuốc, bởi vì nữ phụ đã chết vào ba năm trước do vết thương năm đó. Hiện nay thiên hạ thái bình, nam nữ chủ đã thoái ẩn sơn lâm, tại vị chính là nhi tử duy nhất của bọn họ.

Kỳ thực đối với một chuyện xưa như thế, trong lòng Phương Cửu vẫn còn có chút chua xót. Cô cảm thấy đáng thương nhất vẫn là sự phụ của nữ phụ, là một lão nhân hòa ái dễ gần.

Vậy mà nam chủ lại giết ông, Phương Cửu trong lòng có chút không vui đi công lực con trai của nam chính, tuy rằng việc xưa không liên quan con trai của lão ta.

"Cửu nhi, mau ra đây giúp ta bốc thuốc." Ngoài phòng đột nhiên một giọng nói chát phác vang lên.

Phương Cửu đáp một tiếng, liền vén màn che đi ra ngoài, có điều cô lại đeo khăn che mặt. Bởi vì nguyên chủ quá đẹp, để tránh phiền phức nên luôn phải làm như vậy.

Hôm nay ở trên trấn, người tương đối nhiều, trong y quán cũng chỉ có một dược đồng cùng cha cô, Phương Cửu đi tới trước quầy, nói với tiểu thanh niên kia: "Tiểu Ngưu ca, người đi giúp cha ta đi, nơi này có ta rồi."

Người thanh niên đang bốc thuốc cười cười gật đầu, sau đó ngay ngốc đi qua bên chần mạch để hỗ trợ.

Ngày hôm nay rất bận, Phương Cửu vẫn chưa ngừng nghỉ, mãi đến tận giờ Dậu mới có thời gian nghỉ ngơi.

"Bốc cho ta đơn thuốc này."

Tờ giấy ghi một đơn thuốc đặt trên quầy, Phương Cửu nháy mắt mấy cái, nhìn về phía trường kiếm nam tử mặt lạnh đang cầm trong tay, cô cầm đơn thuốc trên quầy liếc một cái, đôi lông mày đẹp không khỏi nhíu lại, "Thanh tử, liên thảo, khuê nguyên, những dược liệu này tính liệt, dùng cùng nhau có thể ức chế thời gian phát độc, ngoại trừ chúng ta, công tử có thể không bao giờ tìm được y quán thứ hai có những dược liệu này."

Nam tử mặt lạnh kia cả kinh, ánh mắt quét thật kỹ vào đôi mắt cô, "Vậy người có biết những thuốc này có thể ức chế độc gì không?"

Phương Cửu không nói gì, chỉ là đem ánh mắt đặt trên nam tử tuy không nói gì nhưng trên người tràn ngập quý khí, âm thanh nhẹ nhàng, "Hồng liên."

Nam tử kia trừng mắt lên, người đang đứng bên bảng hiệu "Diệu Thủ Nhân Tâm" của y quán luôn khoanh tay quan sát không khỏi bước vào, "Công tử..."

Nam tử một bộ âm sắc cảm bào, tóc búi cao, khuôn mặt tuấn tú bất phàm. Tuy chỉ là đứng ở đó nhưng quý khí trên người vẫn khiến cho người ta cảm khái, chỉ nhìn chất liệu y phục trên người hẳn liền biết gia đình hẳn rất giàu có, bách tính ra vào sôi nổi liếc nhìn.

"Diệu Thủ Nhân Tâm, mấy chữ này rất tốt." Nam tử ý tứ sâu xa thu tầm mắt lại, tiện thể cất bước đi tới trước quầy. Thấy Phương Cửu đang bốc thuốc, cũng không để ý tới mình, nhưng hẳn cũng không giận, âm thanh vẫn lạnh nhạt, "Cô nương biết hồng liên?"

Tại sao lại không biết?

Đây chính là thuốc mà nữ phụ đã hạ nữ chủ, nữ chủ sau khi sinh hài tử, loại độc kia sẽ chuyển qua con trai bà. Vì thế vào mỗi tháng lúc trăng tròn, con trai nam chủ sẽ đánh mất lý trí, biến thành một cỗ máy giết người.

Có điều Phuong Cửu không để ý đến hấn, vẫn tự mình bốc thuốc.

Người hầu bên cạnh nam tử kia thấy vậy lập tức không khách khí vỗ bàn, "Ngươi có ý gì!"

Phuong Cửu vừa bốc một gói thuốc xong, sau đó đặt nó ở trên quầy, nhìn nam tử đang cầm kiểm, "Thuốc đã bốc xong, thứ cho không tiễn xa được."

"Ngươi..."

Vung vung tay, ánh mắt Hiên Viên Phạm nhân nhạ nhìn về phía nữ tử đang che mặt, "Cô nương hình như có hiểu lầm với tại hạ?"

Hấn nhìn ra, cô gái này thực sự không ưa mình, cũng không phải giả vờ.

"Thật xin lỗi, ta chán ghét người có tiền." Phuong Cửu đối diện với ánh mắt của hấn, giọng nói trong trẻo vang lên, "Trúng độc hấn là ngươi đi? Ân đường ân chứa hắc khí, có thể thấy trúng độc rất sâu. Coi như ngươi dùng thuốc ức chế độc tính, không có thuốc giải, cũng chỉ sống được ba năm thôi."

Nói xong, Phuong Cửu xoay người chuẩn bị rời đi, đến khi cánh tay bị bột bàn tay với khớp xương tinh tế bắt lấy, cô khá tức giận trừng mắt về phía người kia, "Kính xin công tử tự trọng."

Hiên Viên Phạm chợt phát hiện, cô gái này có một đôi cực kỳ đẹp. Tuy rằng mỹ nhân gặp qua không ít, nhưng đôi mắt sạch sẽ trong suốt như vậy cũng là lần đầu gặp được.

"Khụ khụ... Công tử..." Minh Nhất không nhịn được dùng chuỗi kiểm đụng vào cánh tay hấn, giống như không chịu được cái cảnh ở trước mặt mọi người mà hấn lại tẩy mấy tay chân với con gái nhà người ta. Rõ ràng ở trong cung hoàng thượng nhà hấn không gần nữ sắc, sao vừa ra cung liền biến thành như vậy?

Lấy lại tinh thần, Hiên Viên Phạm lập tức thu tay về, rũ mắt, "Tại hạ thất lễ, cô nương chớ trách."

"Ngươi..."

"Ha ha, Tiểu Cửu Nhi của ta, ngày hôm nay rốt cục nàng cũng chịu ra!"

Lúc này một nhóm đại hấn tử ngoài cửa xông vào, bách tính đang xem bệnh nhìn thấy bọn họ thì bệnh không không thêm xem, chạy thực mạng.

Nam nhân đứng đầu lộ ra cái răng vàng, nhìn chăm chăm như muốn lột khăn che mặt của Phuong Cửu, "Ta còn tưởng rằng lão già nhà nàng còn có thể đem nàng trốn bao lâu đây, cuối cùng cũng phải ra ha ha ha!"

"Chính là, Xú nha đầu, ngày hôm nay ngươi thức thời liền đi theo Lư gia chúng ta, nếu không chúng ta đập nát cái y quán này!" Tùy tùng đứng phía sau nam nhân kia vênh vao tự đắc chỉ vào Phuong Cửu mà mắng.

Một bên khác Phuong phụ lập tức đi tới bên người Phuong Cửu, kéo cô về phía sau, "Các ngươi đừng quá kiêu ngạo, nếu các ngươi dám bắt Cửu nhi, cho dù cáo kiện lên kinh thành, ta cũng phải báo lão quan gia bắt lấy đám ác bá các ngươi!"

"Ha ha ha..." Đám người kia lập tức cười to, tên Lư gia kia lắc lư thân thể, nhìn thấy còn có hai người không đi, không nhịn được cả giận nói: "Nhìn cái gì vậy, còn không mau cút đi! Mẹ, ta không ưa thứ tiểu bạch kiểm như các ngươi!"

Phuong Cửu đứng sau Phuong phụ suốt chút nữa cười ra tiếng, kỳ thực ngay cả cô cũng không nghĩ tới, con trai nam chủ dĩ nhiên sẽ đi tới nơi này.

"Đến đến đến, ngươi lập lại lần nữa!" Minh Nhất cười lạnh một tiếng, ánh mắt khát máu đảo qua toàn thân Lư gia, tựa hồ đang cân nhắc từ đâu ra tay tốt hơn.

Bị ánh mắt của y dọa sợ, Lư gia lui về phía sau hai bước, chỉ vào Minh Nhất liền chửi ầm lên, "Con mẹ nó ngươi đây là muốn chết!"

Hít sâu một cái, Hiên Viên Phạm nhìn Phuong Cửu một chút, rồi nhìn về phía Minh Nhất, "Chúng ta đi."

Nói xong, hấn thật sự xoay người chuẩn bị rời đi, Lư gia thấy bọn họ sợ mình, về mặt tất cả đều là đắc ý.

Minh Nhất tròn to mắt, không hiểu hoàng thượng nhà hấn lại thành Bồ Tát như vậy. Coi như phải khiêm tốn, nhưng như vậy người khác đều có thể cười trên đầu rồi nha!

Nhìn thấy hấn thật muốn đi, Phuong Cửu không nhịn được nhú nhú mày, "Ai... Ngươi..."

Khóe miệng Hiên Viên Phạm cong lên, sau đó dừng bước quay đầu lại nhìn, "Cô nương cần trợ giúp?"

Tác giả có lời muốn nói: Nữ chủ: Ngươi vẫn chưa trả tiền!

Chương 13: Nhi tử của hoàng đế (1)

Edít: Aya Shinta

Phuong Cừu: "..."

"Công tử, người vẫn chưa trả tiền." Đùa à, trước đây nguyên chủ đùa chơi đùa với đám người ngu xuẩn này, nếu không đã sớm hạ độc chúng chết không toàn thây, cần gì người hỗ trợ chứ.

Minh Nhất suất chút nữa cười ra tiếng, Hiên Viên Phạm liếc y, người sau lập tức lấy lại ẻ mặt đoan chính đem một nén bạc đặt lên bàn.

"Cút hết cho ta!" Luru gia kia vô cùng không kiên nhẫn phát tay một cái.

Khi đi qua gã, Minh Nhất lãnh lẽo nhìn một cái, lúc này mới ra khỏi y quán.

Chờ hai người vừa đi, Luru Gia càng thêm trắng trợn không kiêng dè cười lớn lên, dường như cảm thấy Phuong Cừu đã là người của gã vậy.

"Viễn mắt của người trũng sâu, bước chân không có lực, ánh mắt không có thần, có thể thấy được thậm chí không đủ, thân thể hao tổn nghiêm trọng. Giữa trán lại có đốm vàng, có phải ban đêm lại dạ dày đau không chịu được? Nhưng mà đại phu xem không ra bệnh gì?"

Ý cười bên khóe miệng cứng lại, Luru Gia trợn to mắt một mặt khiếp sợ nhìn Phuong Cừu, không nghĩ tới cô lại biết những thứ này.

Người sau cong cong môi, lạnh nhạt nói: "Gan của người bị hao tổn, thậm chí không ổn. Lâu dài về sau, bệnh sẽ di căn ra toàn thân, đến giai đoạn cuối thì cả người sẽ gầy như que củi."

"Lão... Lão đại..." Tùy tùng phía sau đẩy Luru Gia một cái, không hiểu tại sao chuyện của lão đại lại bị tiểu nha đầu này nói trúng.

"Cút ngay!" Luru Gia quăng tên tùy tùng ra, nhanh chân đi tới trước mặt Phuong Cừu, nhìn chăm chăm cô nói: "Lão Trương sát vách xem cũng không ra, một tiểu nha đầu như người lại lợi hại như vậy?"

Phuong Cừu cầm bút vung vẩy ghi một trương bạch chỉ, "Người hỏi thăm mười dặm quanh đây, y thuật của cha ta hay Trương lão đầu sát vách tốt hơn? Ta là nữ nhi của ông, tự nhiên không cần phải nói."

Dứt lời, cô liền đưa phuong thuốc trong tay ra, "Người không tin thì đưa cho Trương lão đầu xem thử, đây chính là phuong thuốc có thể bồi bổ cơ thể cho người. Nếu như sau năm ngày vẫn không có biến chuyển tốt, đến lúc đó có thể tìm ta gây phiền phức."

"Cừu..." Phuong phụ kéo cánh tay cô.

Phuong Cừu nháy mắt với ông vài cái, tỏ vẻ sẽ không có chuyện gì.

Luru gia nửa tin nửa ngờ tiếp nhận phuong thuốc, tựa hồ cảm thấy cô sẽ không chạy, mấy ngày nữa trở lại cũng như nhau. Thân thể không được thì cũng không chơi nữ nhân được nữa.

"Được, vậy ta sẽ tin người. Nếu dám lừa gạt lão tử, đến lúc đó ta sẽ đập nát cái y quán này, sẽ bán người vào Vạn Hoa Lâu!" Luru Gia hừ lạnh một tiếng, sau đó vung tay lên, dẫn đám chó săn nghênh ngang rời đi.

Thấy cảnh này, Phuong phụ khá là nghiêm túc trừng cô nói: "Con chưa khỏi cho hẳn, hẳn cũng không cảm kích con đâu!"

Chưa khỏi?

Phuong Cừu không có ý định chưa khỏi cho gã. Cái phuong thuốc bồi bổ kia, nếu như dùng trong khi còn chạm nữ nhân, chắc chắn sẽ chết ở trên giường.

Cái đức hạnh này Luru Gia làm sao có khả năng không động vào nữ nhân. Đến khi gã chết ở trên giường với nữ nhân, người ta chỉ có thể cho rằng gã tung dục mà chết, làm sao liên quan tới cô được?

"Được rồi cha, con tự có chừng mực, người cảm thấy con sẽ dễ dàng như vậy mà chữa khỏi cho hẳn hay sao?" Phuong Cừu cười hi hi lắc lắc cánh tay ông.

Phuong phụ thở dài, biết con gái là người có chủ kiến, cũng không nói thêm gì nữa.

Hôm nay bị Lưu Gia quấy phá, chuyện làm ăn bắt đầu xuống dốc. Cũng may con trai nam chủ cho một nén bạc, tuy rằng đối với bọn người có tiền như hắn không tính là gì, nhưng cũng là lợi nhuận trong nửa tháng đối với loại y quán nhỏ này.

Nhưng mấy ngày sau, con trai nam chủ cũng không tới nữa. Có điều Phương Cửu biết hắn có thể trở lại, bởi vì trên thế gian này, chỉ có một mình cô mới có thể giải độc trên người hắn.

Tuy rằng con trai nam chủ cũng không đến, có điều cô lại nghe nói Lưu gia chết đuối trong hầm cầu. Bởi vì quá thối, không có chứng cứ là gã bị giết, vì vậy chỉ có thể qua loa kết án. Nhưng gã vừa chết, người dân trên trấn rất vui mừng.

Qua đến tận hai ngày sau, cha cô lại đưa một người đàn ông trung niên có khuôn mặt tang thương đến.

Lúc đó Phương Cửu còn ở trong nhà xem sách y mẹ cô để lại, đột nhiên lại nhìn thấy một nam tử thân hình cao to xông vào. Sau khi nhìn thấy cô, vẻ mặt lập tức khiếp sợ cùng sững sờ, viên mắt thậm chí bắt đầu ửng hồng.

"Cửu nhi, đây là sư huynh của mẹ con." Phương phụ sờ sờ râu mép bên cằm. Đối với việc của thê tử mình, ông ít nhiều cũng biết chút ít.

"Sư muội!" Người đàn ông nhanh chân tiến lên nắm chặt vai Phương Cửu, kích động đến cả người đều run rẩy.

Phương Cửu bị ông nắm có chút đau, không nhịn được nhẹ nhàng lui về sau một bước, "Sư thúc?"

Trong nguyên tác có nhắc đến người sư thúc này. Ông say mê võ thuật, không thích học y, mà nữ phụ lại yêu thích y thuật, không thích học võ. Vốn là một đôi được trời đất tạo nên, đáng tiếc nữ phụ gặp gỡ nam chủ, sau đó thẳng thắn nói với nam phụ. Ông không chịu được trong con tức giận đã rồi đi, đến khi kết thúc vẫn không xuất hiện.

"Sư muội... Muội..." Lý Nguyên không dám tin tưởng lui về phía sau hai bước, nhìn nữ tử có khuôn mặt cực kì giống sư muội trước mặt có chút hoảng hốt. Ông tìm nhiều năm như vậy, không nghĩ tới kết cục lại như vậy.

Cúi đầu, giọng Phương Cửu nghẹn ngào, "Mẹ con... Ba năm trước... Đã qua đời."

Thầy thuốc lại không thể tự chữa cho mình, mẹ cô mắc phải tâm bệnh, sư phụ chết đã cho bà đá kích quá lớn, có thể chống chịu tới lúc đó đã là kì tích rồi.

"Ba năm trước..." Lý Nguyên lui lại vài bước, một ngụm máu tươi bỗng nhiên phun ra.

Phương phụ vội vã đỡ ông ngồi xuống, sau đó bắt mạch. Tuy vẻ mặt không có biểu tình quá lớn, nhưng trong lòng khẳng định cũng khó chịu. Dù sao bọn họ cũng coi như là tình địch, chỉ có điều cuối cùng đều bại bởi một người mà thôi.

"Chân khí của người hỗn loạn, không thể vận khí, ta đi sắc thuốc cho người." Phương phụ thở dài, lắc đầu một cái ra khỏi buồng trong.

Trong phòng còn lại hai người, Lý Nguyên đột nhiên nắm chặt nắm đấm, trong mắt một màu đỏ tươi, "Hiên Viên lâm! Phương Khuynh Thành!"

Đây là tên nam nữ chủ, có thể thấy được vị sư thúc này đã biết việc năm đó.

"Sư thúc, người chết thì không thể sống lại, con tin rằng mẹ trên trời có linh thiêng cũng không muốn thấy thúc thống khổ như vậy." Phương Cửu không biết làm sao để an ủi, chỉ cảm thấy cái chữ tình này không thể định nghĩa rõ ràng được. Có thể cha cô là người thẳng, nhưng thực tế, nam chủ mới là người thẳng lớn nhất.

Một quyền nện ở trên giường, ván giường rõ ràng vỡ vụn một khối. Lý Nguyên đứng dậy đi tới trước bàn ngồi xuống, ánh mắt sáng quắc nhìn cô nói: "Việc năm đó ta sớm biết, chỉ tiếc vẫn đến chậm một bước, sư phụ vẫn..."

Ông dừng một chút, đè nén sự thù hận trong mắt, "Những năm nay ta vẫn đang tìm kiếm mẹ con, nhưng không nghĩ đã quá muộn rồi. Sư diệt, mẹ người chết sớm như thế, tất vì Phương Khuynh Thành bị trọng thương. Còn có sư tử con, cũng chết dưới tay hai kẻ kia. Mỗi thù này, ta chỉ hỏi con một câu, báo hay không báo!"

Phương Cửu: "... Kì thực cô rất muốn nói một câu oan oan tương báo đến khi nào đây.

"Hơn nữa, năm đó mẹ con hạ độc tiện nhân kia, những năm này bọn họ cũng đang tìm kiếm mẹ con. Tuy rằng mẹ con đã chết, nhưng vẫn còn con. Theo như ta biết, thân phận của con đã bại lộ, nhi tử của Hiên Viên Lâm đã đi tới Hoàng Sa Trấn. Ít ngày nữa, đôi câu nam nữ kia cũng sẽ tới nơi này, đến lúc đó, con nhất định lành ít dữ nhiều!"

Phương Cửu: "..."

Con trai nam chủ biết thân phận của cô?

Chẳng trách nhưng câu nói kia đều mang hàm ý, CMN, làm sao toàn chơi tâm cơ thế này!

"Sư thúc, theo thúc, vậy chúng ta phải làm gì?" Phương Cửu làm ra bộ dáng cực kỳ sốt sắng, kì thực cô thật sự rất hồi hộp, nữ chủ kia không phải

người tốt lành gì. Ai chọc phải bà ta, không chết cũng phải đến nửa cái mạng!

Thấy cô ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, Lý Nguyên khá là thật lòng trầm ngâm chốc lát, "Nhu vậy, trước tiên chúng ta bắt lấy Hiên Viên Phạm. Ta biết lần này hấn xuất hành vẫn chưa mang quá nhiều người ngựa, chúng ta chỉ cần chờ đến đêm trăng tròn lúc hấn độc phát rồi ra tay. Lúc này lý trí của hấn hoàn toàn không có, nhất định không phải là đối thủ của ta. Chúng ta có thể bắt hấn đi uy hiếp đôi cầu nam nữ kia, sau đó báo thù cho sự muội cùng sự phụ!"

Ông lại vỗ lên bàn một cái, bàn gỗ nhất thời chia năm xẻ bảy trên mặt đất, Phuong Cửu bị dọa, vẻ mặt tràn ngập sợ hãi.

Lý Nguyên ho nhẹ một tiếng, tựa hồ ý thức được mình quá mức kích động. Đang muốn nói cái gì, sắc mặt ông đột nhiên biến đổi, thân thể khẽ sát góc tường. "Có cao thủ!"

Phuong Cửu cho rằng nam nữ chủ đã tìm tới, sợ đến mức lập tức nắm chặt mê dược trong tay áo, sau đó lặng lẽ đi tới sau màn che, một tay chậm rãi vén màn lên, một tay đột nhiên đem thuốc bột tung ra bên ngoài!

Có điều thuốc bột còn chưa tung ra, cánh tay liền bị một bàn tay lớn nắm chặt, một khuôn mặt quen thuộc nhất thời đập vào mi mắt.

"Cô nương đây là làm gì?" Hiên Viên Phạm nhìn đáng vẻ cảnh giác của cô, đuôi lông mày khẽ nhúc nhích.

Chỉ thấy cô gái trước mắt khuôn mặt thanh lệ tuyệt sắc, da thịt trắng hơn tuyết, đôi mắt thu thủy tính quang sáng lóe lên, bên trong phảng phất còn chiếu bóng người của chính mình..

Đây chính là khuôn mặt dưới khăn che kia?

Nhìn thấy là hấn, Phuong Cửu nhất thời thở phào nhẹ nhõm, có điều vừa nghĩ tới hấn đã biết thân phận của mình, vẫn còn ở đó già mù sa mưa, Phuong Cửu nhất thời tức giận hừ lạnh một tiếng. "Câu này ta phải hỏi công tử mới đúng, nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi lại nhiều lần động tay động chân với ta, đến cùng muốn như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Nhi tử của hoàng đế (2)

Edit: Aya Shinta

"Khụ khụ..." Minh Nhất đứng sau lại không nhin được ho nhẹ một tiếng.

Hiên Viên Phạm buông ra cô tay, ánh mắt nhàn nhạt quét vào buồng trong. "Vừa nãy có điểm mạo phạm, cô nương chớ trách."

Phuong Cửu nghiêng người sang, ngăn cản tầm mắt của hấn, âm thanh lạnh lùng. "Công tử ở bên ngoài mạo phạm những cô gái khác, có hay không cũng chỉ có một câu nhẹ nhàng xin lỗi?"

Bốn mắt nhìn nhau, Hiên Viên Phạm không nói gì, Minh Nhất cũng đã đưa lên một túi bạc.

Tiếp nhận cái túi bạc nặng trĩu, Phuong Cửu liếc hấn, "Nếu như công tử muốn đến khám bệnh, xin mời ra bên ngoài."

"A." Minh Nhất chĩa trường kiếm ra ngăn cản đường đi của cô, cười như không cười nói: "Bên ngoài nhiều người, công tử nhà ta không thích ồn ã."

Ý tứ chính là muốn đi vào bên trong?

Phuong Cửu lui về phía sau hai bước, nhìn về phía bên cạnh cao cô một đoạn nam nhân, "Bên trong nơi tôi nghỉ ngơi, công tử không phải muốn xông khuê phòng nữ nhi chứ?"

Nếu sự thúc bị phát hiện, theo cái tính khí hung bạo của ông, nhất định sẽ xông lên, đến lúc cô có thể làm sao?

Trầm mặc trong chốc lát, Hiên Viên Phạm vẫn lui về phía sau hai bước, xoay người bước ra bên ngoài.

Phuong Cửu thở phào nhẹ nhõm, lập tức đi theo. Lúc này y quán không có quá nhiều người, cha cô còn ở bên kia bắt mạch cho người ta. Dù tới bên đó thì cũng không tiện, Phuong Cửu chỉ đành dẫn hai người đi tới hậu viện bên cạnh, ngồi cạnh cái bàn đá.

Cô nhắc theo ấm trà không nhanh không chậm rót cho hai người chén trà, "Công tử đến vì độc trong người phải không?"

Tuy rằng chỉ là loại trà rẻ tiền, nhưng Hiên Viên Phạm vẫn nhẹ nhàng nhấp một miếng. Thấy cô gái đối diện còn đang nhìn mình, hấn chậm rãi đem chén

trà thả xuống, âm thanh lạnh nhạt, "Nếu cô nương đã đoán được, không biết có thể giải độc hay không?"

Phương Cừ nháy mắt mấy cái, khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt không nhìn ra tâm tình khác, "Ta tên Phương Cừ, người gọi tên ta là được rồi. Độc trong người người nhìn qua nan giải, thực tế chỉ cần nắm được phương pháp, cũng trở nên rất đơn giản."

"Phương pháp gì?!" Minh Nhất không thể chờ đợi được nữa hỏi.

Hiên Viên Phạm nhàn nhạt liếc y, người sau nuốt yết hầu xuống, dang hoàng cầm kiếm đứng một bên canh chừng.

"Ta có thuật châm cứu, chỉ cần bảy bảy bốn mươi chín ngày, độc trong người người liền có thể hoàn toàn khai trừ." Phương Cừ không nhanh không chậm nói.

Hiên Viên Phạm bình tĩnh nhìn cô, nửa ngày, mới lạnh nhạt nói: "Được, không biết lúc nào có thể bắt đầu?"

Không nghĩ tới hần tin tưởng mình như vậy. Phải biết cô là con gái của kẻ thù, con trai nam chủ không phải cho rằng cô có tâm địa tốt vậy đi?

Dừng một chút, cô mới nhẹ giọng nói: "Y quán chỗ này không tiện, không biết công tử ở đâu, xế chiều ta sẽ đến châm cứu cho người."

"Chúng ta ở phòng thứ ba, lầu hai tại khách sạn Lai phúc, cô nương lúc nào cũng có thể tới." Minh Nhất không thể chờ đợi được nữa. Nếu không nhanh giải độc, kinh thành chắc chắn sẽ loạn lên mất.

"Ta biết rồi, có điều... Giá tiền..." Phương Cừ chống cằm, con ngươi vòng tới vòng lui.

Minh Nhất thăm than tiểu cô nương này trong mắt chỉ có tiền, nhưng vẫn là móc ra một túi tiền, có điều còn chưa đưa ra, liền bị hoàng thượng nhà hần đưa tay ngăn cản.

Đưa ra một khối ngọc bội, ánh mắt Hiên Viên Phạm nhàn nhạt, "Không biết cái này có đủ hay không?"

Đồ trong cung chắc chắn có giá trị liên thành, Phương Cừ cảm khối ngọc bội kia đặt trong lòng bàn tay nhìn một chút, chính giữa ngọc bội có hoa văn song long xoay quanh ở bên nhau, mỗi nét khắc vô cùng tự nhiên, tinh xảo.

Không nghĩ tới hần lại hào phóng như vậy, có điều cũng đúng, ngược lại thiên hạ này đều là của hần. Thấy vậy, Phương Cừ nhanh chóng thu ngọc bội vào trong tay áo, sau đó nghiêm túc nói: "Đây chỉ là tiền đặt cọc mà thôi, sau khi giải độc, điểm ấy sợ là không đủ."

Minh Nhất: "...". Cô nương người muốn lên trời à.

"Tất nhiên." Hiên Viên Phạm nhìn cô, lạnh nhạt nói: "Sau khi xong chuyện, tại hạ tất có hậu tạ."

Nói xong, hần liền xoay người rời đi, Phương Cừ bĩu môi, cảm giác ngày hôm nay mình lại có thể thêm thức ăn.

Không biết nghĩ đến cái gì, hần đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nhìn, "Lục Phạm."

Phương Cừ: "...".

Đến khi bóng người hần hoàn toàn biến mất ở trong hậu viện, Phương Cừ mới hừ lạnh một tiếng bụng chén trà uống một ngụm, còn cho cô cái tên giả, có ích không?

Trở lại bên trong nội đường, sư thúc cô còn nắm chặt nắm đấm, tựa hồ không nhận được muốn lao ra bắt người.

Phương Cừ thờ dãi không biết nên nói cái gì, kỳ thực hết thảy đều là nhân quả. Theo đạo lý, sư thúc có loại ý nghĩ này, cuối cùng khẳng định không được chết từ tế, ai kêu ông lại cùng nam nữ chủ đối nghịch?

Có điều vì mẹ cô, Phương Cừ quyết định kéo ông về chính đạo, bắt cóc cái gì, vẫn quên đi.

"Như thế nào, tiểu tử kia nói cái gì?" Về mặt Lý Nguyên âm trầm, cả người đều toả ra một luồng sát ý.

Phương Cừ gật gù, "Hần xác thực là vì giải độc mà đến, con đã quyết định buổi chiều đi châm cứu cho hần."

"Con phải cứu hần?!" Lý Nguyên lập tức đứng lên, trợn mắt.

Phương Cừ nhú nhú mày, "Sư thúc, con tự nhiên có biện pháp, hi vọng thúc không can thiệp vào."

Cô xác thực là chuẩn bị giải độc cho con trai nam chủ, cô không muốn nhiệm vụ không thể hoàn thành được vì đối tượng đã chết.

"Sư diệt, con đừng có quên! Mẹ con chết như thế nào!" Nắm đấm của Lý Nguyên vang lên răng rắc, về mặt nhuốm đầy thù hận.

"Con biết, cũng bởi vì biết, nên con mới cảm thấy không đáng. Mẹ con hạ độc người phụ nữ kia, sau đó còn dẫn vật con trai của bà ấy nhiều năm như vậy, lẽ nào như thế vẫn chưa đủ? Việc đã đến nước này, coi như thúc giết hai người kia, mẹ cùng sư tổ cũng sẽ không trở về nha!"

"Con!" Lý Nguyên giờ tay lên, như chuẩn bị đánh người, mà khi đối diện với đôi mắt không hề sợ hãi của Phương Cừ, cuối cùng vẫn phẩy tay áo bỏ đi.

Chờ ông vừa đi, Phương Cừ lập tức thở phào nhẹ nhõm, cô mặc dù biết y thuật, nhưng không biết võ công. Nếu có đánh, cùng cô gái binh thường yếu đuối cũng không khác gì nhau.

"Cừ nhi, sư thúc con sao lại đi rồi?" Phương phụ vén màn lên, nhìn Lý Nguyên nổi giận đùng đùng đang ra khỏi y quán.

Phương Cừ lắc đầu một cái, "Con cũng không biết, cha không cần lo. Đúng rồi, Con phải ra ngoài một chuyến."

Bình thường nguyên chủ cũng không đi chẩn bệnh, vì vậy nghe được cô muốn đi ra ngoài, Phương phụ phản ứng đặc biệt kịch liệt. Không muốn cô ra ngoài, dường như sợ cô bị người khác bắt nạt.

Phương Cừ khuyên can đủ đường, mới thuyết phục được cha cô. Xong việc, cô liền thu dọn đồ đạc đi khách sạn Lai Phúc.

Tuy cô không biết võ công, nhưng nhạy cảm độ vẫn có. Vừa đến cửa khách sạn, cô liền nhận ra có rất nhiều người đang ẩn thân, như vậy, sư thúc còn muốn bắt cóc hay không?

Trên mặt che khăn, thân thể nhỏ nhắn xách theo hòm thuốc, vừa lên lầu hai, suýt va vào Minh Nhất đang chuẩn bị ra ngoài.

"Phương cô nương mời tới bên này!" Minh Nhất nói xong xaxhs hòm thuốc.

Phương Cừ trực tiếp đưa hòm thuốc cho y, dù sao cũng nhẹ được đôi chút.

"Cốc cốc cốc." Minh Nhất gõ gõ cửa, "Công tử, Phương cô nương đến rồi."

Dứt lời, cửa phòng bỗng nhiên mở ra, Phương Cừ thầm than kỹ thuật này có thể đi đóng phim ma.

Phòng vừa lớn lại sạch sẽ, gió mát thổi qua cửa sổ, Hiên Viên Phạm một bộ cảm bào chấp tay đang đứng phía trước cửa sổ, cúi đầu nhìn cái gì.

Sau khi vào, Phương Cừ đưa tay gõ gõ bàn, "Lục công tử, thời gian của tôi không nhiều, chậm thì phải thêm tiền, người mau cời y phục."

Tác giả có lời muốn nói: Nữ chủ: Không cời quần áo làm sao châm cứu!

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Nhi tử của hoàng đế (3)

Edit: Aya Shinta

"Khụ khụ..." Hòm thuốc trong tay Minh Nhất thiếu chút nữa cầm không chắc, về mặt y mớ mịt nhìn Phương Cừ nói: "Cời... Cời quần áo làm cái gì?"

Y thấy tiểu cô nương này lớn lên đẹp mắt như vậy, sao có thể như vậy...

"Không cời quần áo, làm sao châm kim?" Phương Cừ liếc y, "Người lợi hại như vậy, thì người làm đi."

Minh Nhất: "..."

Y không nói gì, chỉ là hơi liếc nhìn bóng lưng hoàng thượng nhà y, sau đó để hòm thuốc xuống, lặng lẽ lui ra khỏi gian phòng, tiện thể đóng cửa lại.

Vén tay áo lên, Phương Cừ mở hòm thuốc, lấy ra một bao ngân châm, "Lục công tử, người nhanh cời y phục, ta còn phải về ăn cơm."

Xoay người, nhìn cái dáng vẻ đã chuẩn bị xong của cô, Hiên Viên phạm cất bước đi tới trước mặt cô, quét đến cái hòm thuốc với đủ loại dược vật, "Người châm cứu cho người khác cũng phải cời y phục?"

Phương Cừ thầm than rằng người cổ đại thật y phiền phức, cô lớn lên đẹp mắt như vậy, chẳng lẽ còn phải chiếm tiện nghi của hân?

"Là thầy thuốc, nếu cứ hay bắn khoãn như công tử, thì vĩnh viễn không làm được việc lớn." Phương Cừ nhú mi, về mặt nghiêm túc.

Được rồi, thực ra nguyên chủ rất ít khi châm cứu cho người khác, càng miễn bàn tới việc cời y phục. Chỉ là lúc này không cời thì sao châm kim được?

Cô bình tĩnh nhìn hân, Hiên Viên phạm không có nhiều lời, thật sự cời áo bào xuống. Phương Cừ len lén liếc cơ bụng của hân, sau đó cúi tay chỉ lên

giường, "Ngươi... Nằm sắp lên đó đi."

Không đúng, sao câu này nghe có vẻ đen tối thế?

Bắt quả người kia rất nghe lời nằm trên giường, Phuong Cửu nuốt nuốt cổ họng lấy lại bình tĩnh, lúc này mới tập trung châm kim cho hắn.

Quay đầu đi, Hiên Viên Phạm liếc mắt là có thể thấy cặp mắt nghiêm túc của cô. Tuy rằng cô mang khăn che mặt, nhưng trong đôi mắt hạnh lại tràn đầy vẻ chăm chú. Bàn tay nhỏ xinh cảm từng cây gân châm cẩn thận từng tí một châm trên lưng hắn.

Thấy hắn nhìn mình chằm chằm, Phuong Cửu nhíu mày, "Rất đau?"

Liếc nhìn đồng ngân châm chẳng chịt trên lưng hắn, Phuong Cửu cũng cảm thấy được có chút đau.

Hiên Viên Phạm không nói gì, chỉ cảm thấy đầu ngón tay đặt trên lưng cực kì mềm mại, nhẹ nhàng ôn nhu lại có chút ngứa.

Dù sao ở đây cũng không có người khác, Phuong Cửu dứt khoát gạt cái khăn che mặt, sau đó tiếp tục châm kim, "Được rồi, ta phải nhắc nhở ngươi một câu, trong bảy tuần tức là bốn mươi chín ngày, ngươi không được phát sinh quan hệ với nữ tử. Nếu không độc đã được áp chế lại một lần nữa bạo phát, đến lúc đó ngươi như thế nào, ai cũng không biết được."

Phuong Cửu không có lừa hắn, đây là lời của mẹ cô trước khi lâm chung.

Nghe vậy, Hiên Viên Phạm lơ đãng ừ một tiếng.

"Ngươi đừng nghĩ rằng ta đang nói đùa, đến lúc đó ngươi sống hay chết cũng đừng tới tìm ta." Phuong Cửu cho rằng hắn không có nghe lọt, nhin không được lại nhấn mạnh lần nữa, "Các ngươi những... công tử có tiền luôn ba vợ bốn nàng hầu, nếu không chịu được thì cũng phải nhin xuống."

Người ta là hoàng thượng, Phuong Cửu chỉ sợ con ngựa giống này phát tình thì còn có cái gì nữa?

Lặng lặng nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc, âm thanh hắn trầm thấp, "Hình như ngươi biết rất nhiều?"

Hắn chưa từng nghĩ tới việc, một cô nương lại suy nghĩ chu toàn như vậy.

Phuong Cửu đỏ mặt, vừa nghĩ tới mình đang là một nữ tử cổ đại vốn luôn bảo thủ, liền không có ý tứ trừng hắn, "Ai cần ngươi lo!"

Nói xong, cô châm kim càng ngày càng nặng tay. Khóe miệng Hiên Viên Phạm cong lên, cũng không nói tiếng nào.

"Ta không có thể thiệp."

Giọng hắn nhàn nhạt, Phuong Cửu lơ đãng liếc hắn. Một hoàng thượng không có phi tử, coi cô là người ngu à?

"Ngươi có hay không đâu có liên quan gì tới ta." Phuong Cửu bĩu môi, lại tiếp tục đem ngân châm cẩn thận cắm vào huyệt vị trên lưng hắn.

Đến khi châm kim gần xong, Phuong Cửu liếc nhìn sắc trời bên ngoài, hai cây ngân châm cuối cùng trong tay không biết xuống tay thế nào.

"Sao vậy?" Hiên Viên Phạm không hiểu liếc nhìn cô.

Phuong Cửu đỏ mặt, ấp úng nói: "Trước... Trước tiên ngươi ngồi xuống, hai châm cuối phải được cắm vào mặt trước của ngươi... Không... Không phải cái này, là huyệt Thái Ất và huyệt Lương Môn của ngươi..."

Đột nhiên Phuong Cửu rất muốn tự tát mình một cái, vì sao một câu nói đơn giản mà cô lại nói thành đen tối như thế!

Ánh mắt quét đến khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của cô, Hiên Viên Phạm không nghĩ tới cô cũng xấu hổ, rũ đôi mắt xuống, cực kì đáng hoàng ngồi dậy.

Phuong Cửu len lén liếc cơ bụng hoàn mỹ của hắn, đột nhiên cảm giác có chút miệng lưỡi khô khốc, ngay cả tay cầm ngân châm cũng run rẩy.

"Ngươi... Ngươi không nên cử động... Nếu châm sai... Hậu quả sau đó không tưởng tượng nổi..."

Hiên Viên Phạm ý vị thâm trường nhìn cánh tay nhỏ bé đang run run kia, khóe miệng cong lên, "Là ngươi đang động, hay là ta đang động?"

"Nhất...Nhất định là ngươi động, ta mới không có động!" Phuong Cửu cắn răng một cái, tức khắc trấn tĩnh lại, ngân châm trong tay chuẩn xác cắm vào huyệt vị của hắn.

Không cẩn thận chạm vào da thịt của hắn, Phuong Cửu giống như điện giật rút tay về, thực ra cô là một người con gái rất rụt rè.

Hiên Viên Phạm không rõ ý tứ chăm chú nhìn cô, đang muốn mở miệng, khóe mắt bỗng nhiên lóe lên, nháy mắt đẩy Phuong Cửu ngã nhào xuống đất!

"Vút!"

Một thanh phi đao cắm sâu trên giường hẹp!

"Ừm..." Phương Cửu vẻ mặt hoảng sợ đẩy vai hấn một cái, mắt trừng lớn.

Xúc cảm mềm mại trên môi rõ ràng như vậy, đây là loại cảm giác hấn chưa bao giờ nếm qua. Hiên Viên Phạm cũng sửng sốt trong chốc lát, mâu quang lóe lên, hấn hơi dòi đầu đi, thoáng cái nghiêm túc nằm xuống nói bên tai cô: "Đừng lộn xộn."

Phương Cửu: "..."

Người này nhất định có ý!

Quả nhiên, hoàng đế tất cả đều là ngựa giống!

Hấn tiện tay lấy cái giày ném lên cao, trong giây lát đó, "Lộc cộc" vài tiếng, giày đã ở trên cột nhà.

Phương Cửu tròn tròn mắt, thở cũng không dám mạnh. Cô đang suy nghĩ, không phải là sự thúc đó chứ?

"Công tử!" Cửa phòng đột nhiên bị người đẩy ra, Minh Nhất dẫn một đám người hầu cầm kiếm xông vào, "Thích khách..."

Một đám người ngơ ngác nhìn một màn bên trong này.

Không được, một màn hương diễm như vậy, mọi người tỏ vẻ xem nữa sẽ bị đau mắt hột.

"Thích khách ở từ lâu đối diện." Hiên Viên Phạm trầm mặt xuống, tỏ vẻ không vui.

"R...Rõ!" Một đám người liếc mắt cũng không dám, cầm kiếm xông ra ngoài. Nhưng vẫn là có mấy người thủ vệ ở lại, nhưng rất có nhãn lực đóng cửa lại.

Dường như cũng thấy tư thế của hai người rất xấu hổ, Phương Cửu cả giận đỏ mặt, vùng dậy nói: "Người... Người còn không mau đứng lên. Thì ra chính là cái loại nhân mô cầu dạng*, chỉ biết chiếm tiện nghi nữ tử người ta!"

*Nhân mô cầu dạng (人模狗样): Mặt chó thân người hay mặt người thân chó, để chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm túc, nhưng thật ra đang âm mưu suy tính gì đó.

Hai người kề nhau quá gần, bốn mắt nhìn nhau, Hiên Viên Phạm nhìn chăm chăm vào cánh môi anh đào phẫn nộ của cô, mâu quang tối sầm lại.

Nửa ngày sau, hấn mới đứng dậy ngồi lại trên giường, thanh âm trầm thấp, "Vừa nãy việc quá khẩn cấp, nếu như..."

"Không có gì nếu như hết!" Phương Cửu vẻ mặt nghiêm nghị từ dưới đất đứng lên, "Người không nói, ta không nói, sẽ không có người biết!"

Phương Cửu không cần hấn phụ trách. Giờ mà nói đến việc phụ trách, tối đa cũng chỉ tầm tầm mỹ nhân thôi, cô không cần... Cô muốn làm hoàng hậu nhà!

Vừa nãy xấu hổ như vậy nhưng bây giờ cô tự nhiên hơn nhiều, Hiên Viên Phạm đưa mắt nhìn cô, không nói gì.

"Không nên cử động, ta sắp rút châm!" Phương Cửu bình tĩnh rút châm cho hấn, lần này tốc độ cô rất nhanh, không đến một lúc liền rút toàn bộ châm trên người hấn ra.

Hiên Viên Phạm mặc y phục vào, thấy cô bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, không nhịn được vẫn hỏi một câu, "Cô nương thật không cần tại hạ phụ trách?"

Có vẻ như nữ tử dân gian hào phóng?

Phương Cửu đóng hòm thuốc, miễn cưỡng liếc hấn, "Thật ra người có ý đúng không?!"

Chỉ nhỏ một câu kẻ xấu xa, Phương Cửu mặt lạnh ra khỏi phòng.

Đi ra, Minh Nhất lại cầm kiếm đi vào, còn chỉ về phía ngoài nói: "Phương cô nương, cô..."

Cất bước đi tới trước cửa sổ, ánh mắt sâu thẳm dõi theo bóng dáng bé nhỏ hòa vào trong dòng người trên đường.

Nửa ngày, mới lạnh lùng nói: "Người đâu?"

Minh Nhất nhú nhú mày, "Lúc thuốc hạ đến nơi thì đã không còn ai. Lý Nguyên kia một đường theo đuôi chúng ta, bây giờ rốt cục không nhịn được muốn ra tay. Nhưng không biết... Phương cô nương có biết việc này hay không?"

Nhớ tới tình cảnh mình vừa nhìn thấy, Minh Nhất không nhịn được len lén liếc sắc mặt hoàng thượng nhà y. Nếu như hoàng thượng chỉ dùng mỹ nam kế thì tốt, nhưng nếu như là sự thật, thì nhất định thái thượng hàng cùng thái hậu chắc chắn sẽ không đồng ý đi?

Hơn nữa lấy tính tình của thái hậu nương nương, Phương cô nương có thể sống sót hay không là một vấn đề.

"Mẫu hậu còn bao lâu thì đến?" Ánh mắt Hiên Viên Phạm lóe lên, âm thanh trầm thấp.

"Bên thái thượng hoàng truyền tin tức đến, sợ là nửa tháng sau mới có thể đến." Minh Nhất thành thực trả lời.

Dứt lời, Hiên Viên Phạm bỗng nhiên trầm mặc nửa ngày, quét qua âm thanh đã biến mất tầm đầu đường cái kia, ánh mắt quỷ dị, "Đem vị trí của mẫu hậu nói cho hoàng thúc."

Minh Nhất: "..."

Y không dám tin tưởng trọn to mắt, có chút hoài nghi mình có phải là nghe lầm. Có người nào trong thiên hạ này lại không biết việc năm đó, thái thượng hoàng cùng thân vương tranh cướp thái hậu. Dù vậy, nhiều năm nay thân vương vì thái hậu mà không lập gia đình, thế nên thái thượng hoàng mới đưa thái hậu xuất cung, tránh khỏi dây dưa với thân vương. Bây giờ lại tiết lộ vị trí của thái hậu, thái hậu sẽ bị Húc thân vương quần lấy, sẽ không thể nhanh chóng đến được nơi này. Cho nên... Hoàng thượng... Rốt cuộc có ý gì?

Mà cùng lúc đó sau khi Phương Cửu trở lại y quán, trời mới chạng vạng tối. Vừa vào nhà, cô liền nhìn thấy sư thúc kia trầm mặt khác thường nhìn cô.

"Sư... Sư thúc?" Phương Cửu đặt hòm thuốc xuống, bị ông nhìn thì sau lưng phát lạnh.

"Ta đều nhìn thấy."

Phương Cửu một mặt mơ hồ nhìn ông, không biết ông đang nói cái gì.

Ngồi ở bên bàn trà, Lý Nguyên không rõ ý vị nhìn chăm chăm cô, "Hắn cứu ngươi!"

Tác giả có lời muốn nói: Kỳ thực người sư thúc này là cái thần trợ công...

Bây bảy bốn chín ngày là cái gì chứ, chớp mắt đều sẽ qua (___)

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Nhi tử của hoàng đế (4)

Edit: Aya Shinta

"Con..." Phương Cửu biến sắc, sau đó lại nghiêm túc nhìn ông nói: "Vậy thích khách vừa nãy chính là sư thúc?"

Quả nhiên!

Lý Nguyên hừ lạnh một tiếng một tiếng, nắm chặt nắm đấm, "Kỳ thực như vậy cũng được, hắn biết rõ ngươi là con gái của kẻ thù nhưng còn phản đầu quên mình tới cứu ngươi, không phải giả vờ giả vịt, chính là thật sự đem ngươi đặt ở trong lòng. Bất kể là loại nào, chỉ cần hắn còn giao thiệp với ngươi, vậy ngươi là có thể càng thuận tiện giải quyết hắn!"

Phương Cửu biết người sư thúc này đã sa chân vào nỗi hận thù không lối thoát, vì thế chỉ có thể qua loa tự gật gù, "Con biết rồi, hiện tại con cũng đang cùng hắn tạo mối quan hệ."

Dứt lời, Lý Nguyên bỗng nhiên đi tới trước người cô, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cô nói: "Nhớ kỹ lời của ngươi nói!"

Nói xong, ông liền nhanh chân bước ra khỏi buồng trong, Phương Cửu thở một hơi, thực sự là không biết làm sao để đối mặt với người sư thúc này.

Đến ngày thứ hai, sư thúc không có trở lại, chờ Phương Cửu xách theo hòm thuốc đi vào trong khách điểm. Rõ ràng hôm qua còn có một vài khách trọ, nhưng hôm nay hầu như chỉ thấy được tùy tùng của Hiên Viên Phạm, về mặt của từng người đều vô cùng căng thẳng, giống như chuẩn bị đón đại địch vậy.

Phương Cửu xách theo hòm thuốc hiếu kỳ nhìn chung quanh, không nhận được quay qua hỏi tùy tùng mặc hắc y đang canh gác bên cầu thang hỏi: "Hôm nay các người bao cả khách điểm?"

Người có tiền trong cái trấn này rất ít, khách điểm Lai Phúc lại rất đắt, một lần bao hết, nhất định khiến cho huyện lão thái gia chú ý, đến lúc này không phải thân phận của hắn sẽ lộ ra sao?

Tùy tùng kia nhìn nhìn cô, nghĩ đến việc hôm qua mọi người bàn luận đến, cho rằng vị này chính là phi tử tương lai của hoàng thượng, lập tức cung cung kính kính trả lời: "Phương cô nương, hôm nay mười lăm, đêm trăng tròn công tử sẽ phát bệnh, vì vậy..."

Phương Cửu vùng vùng tay, biểu thị chính mình đã rõ ràng.

Thật ra cô cũng suất chút nữa đã quên hôm nay là mười lăm, không biết con trai nam chủ phát bệnh thì thành cái hình dạng gì?

Xách hòm thuốc, cô đi lên lầu hai, phát hiện Minh Nhất còn ở cửa bảo vệ, sắc mặt cũng đặc biệt nghiêm nghị.

"Yên tâm được rồi, có ta ở đây, công tử nhà các người nhất định sẽ không phát bệnh." Phương Cửu an ủi vỗ vai y.

Minh mấp má mấp má, nhưng không biết nghĩ đến cái gì, cuối cùng vẫn không có mở miệng, chỉ là thay cô mở cửa.

Kỳ thực y rất muốn nói, hoàng thượng nhà y mà phát thì thái thượng hoàng cùng hoàng thái hậu cũng dám giết. Chỉ có điều vừa nghĩ tới y thuật của Phương Cửu, cuối cùng vẫn ngậm miệng lại.

Vào cửa, Phương Cửu liền nhìn thấy Hiên Viên Lâm đang nằm trên nhuyễn tháp đọc sách. Tuy hấn ăn mặc một thân áo bào trắng, nhưng khí thế quanh người lại đặc biệt thô bạo, cùng cái khí chất ôn hòa hôm qua như một trời một vực.

Phương Cửu biết, đây là dấu hiệu sắp phát độc, vì vậy cô nhanh chóng đặt hòm thuốc xuống, nói với Minh Nhất: "Sao các người không trói hấn lại?"

Minh Nhất: "...". Ngay ở trước mặt hoàng thượng nói cái này có được không?

"Hôm nay không cần châm cứu."

Nghe được giọng nói lạnh nhạt của hấn, Phương Cửu nháy mắt mấy cái, lấy khăn che mặt xuống, sau đó đi đến trước mặt hấn, lấy đi quyển sách trên tay hấn, "Bây giờ mới chỉ tác dụng lên tâm tưởng của người mà thôi, không bằng ta cho người liều thuốc để người ngủ một giấc?"

"Vô dụng, trước kia chúng ta cũng cho công tử dùng mê dược, có điều trời vừa tối, ngài ấy vẫn đứng gờ mà phát độc." Minh Nhất nhíu mày mà nói, nhưng đến khi nhìn thấy gân xanh nổi trên mu bàn tay hoàng thượng nhà y, sợ đến nỗi lập tức đi ra khỏi phòng.

Hiên Viên Phạm cúi đầu, lúc này bất luận âm thanh gì lọt vào tai, cũng làm cho hấn buồn bực mất tập trung.

Cho đến lúc này, mu bàn tay bỗng nhiên ấm áp, hấn hơi nâng mắt, chỉ thấy một bàn tay nhỏ trắng nõn đặt ở phía trên.

"Trước tiên người bình tĩnh đi, hiện tại ta sẽ thi châm cho người." Phương Cửu trong lòng có chút hồ thẹn, hấn biến thành như vậy, tất cả đều do mẹ cô mà ra, kỳ thực hấn mới là vô tội nhất.

Hiên Viên Phạm ngẩng đầu lên, thấy cô còn nắm tay của mình, không nhận được lòng mảy mảy vừa nhíu, "Người làm cái gì?"

Ngữ khí của hấn rất nguy hiểm, nhưng thông cảm cho hấn là một bệnh nhân, Phương Cửu cũng không tính toán với hấn nhiều như vậy, chỉ là tách nắm đấm của hấn ra, "Người như vậy là đang lo lắng trước khi độc phát, kỳ thực người hoàn toàn có thể thả lỏng. Ta sẽ thi châm cho người, đêm nay nhất định sẽ không phát độc."

Tựa hồ không thích bị người nói như vậy, Hiên Viên Phạm trực tiếp buông tay cô ra, đứng dậy đi tới trước cửa sổ, "Cút!"

Trong giọng nói của hấn toả ra một luồng sát ý, Phương Cửu biết, vào đúng lúc này, hấn có thể thật sự muốn giết mình.

"Người muốn ta cút thì ta liền cút chắc? Cũng không biết hôm qua là ai cầu ta giúp hấn giải độc. Ta nói cho người, nếu ta đi rồi, sau này đừng đến tìm ta nữa!" Phương Cửu không nhận được có chút tức giận, nhìn bóng lưng cô tịch của hấn thì lại cảm thấy hấn rất đáng thương.

Cất bước đi tới bên cạnh hấn, Phương Cửu có chút khó chịu nhìn hấn: "Người..."

"Cút!" Ánh mắt của hấn vẫn lạnh lẽo.

Phương Cửu ở trong lòng mắng câu thô tục, thật sự sợ hấn sẽ động thủ, chỉ đành nhắc hòm thuốc lên cầm giận đi ra khỏi phòng, còn hướng về phía Minh Nhất lớn tiếng mắng: "Công tử nhà các người không có thuốc nào cứu được nữa, chờ độc phát thân vong đi!"

Nhìn bóng người cô nhanh chân rời khỏi khách điểm, Minh Nhất về mặt mơ hồ, nhưng y không dám hỏi. Trước đây hoàng thượng nhà y ngày hôm đó đều vô cùng bất thường, ai nói một câu không hợp ý đều bị chặt đầu, vì thế mười lăm mỗi tháng không ai dám đối nghịch hấn một câu.

Sau khi trở lại y quán, Phương Cửu vẫn rất tức giận, cho tới bây giờ cô chưa bị người ta kêu cút bao giờ. Cho rằng là hoàng thượng thì ngon chắc, không có cô giải độc, chờ chết đi!

"Cửu nhi, hôm nay sao con về sớm như vậy?" Phương phụ một bên bốc thuốc, vừa nói.

Phương Cửu vùng vùng tay, "Sau này con không chữa cho tên thần kinh đó nữa!"

Dứt lời, cô liền tiến vào buồng trong, sau đó tức giận đi ra hỗ trợ bốc thuốc.

Buổi trưa hôm nay tâm tính Phuong Cửu không hề tốt đẹp gì. Cô không biết con trai nam chủ phát bệnh thì đến cùng là như thế nào, nhưng đối phuong kêu cô cắt đi, vì thế cái chuyện náo nhiệt này cô không muốn đi xem.

Buổi tối, vàng trắng to tròn vành vạnh treo trên bầu trời, phu canh thỉnh thoảng đi qua, toàn bộ trấn nhỏ đều yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi.

Nằm trong chăn, Phuong Cửu lăn qua lộn ngù không được. Nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, cô khẽ cắn răng, cuối cùng vẫn từ trên giường ngồi dậy.

Tiền liền tiền đi, ai kêu cô tâm tính thiện lương đây!

Mặc y phục vào, cô phủ thêm một cái áo choàng, sau đó xách theo hòm thuốc lén lút chuồn khỏi phòng. Sợ sẽ đánh thức cha cô, cửa lớn cũng không dám dùng sức đóng lại.

Trên đường không có bất kỳ người nào, Phuong Cửu có chút sợ sệt, nhưng vẫn là cắn răng đi về phía khách điểm Phúc Lai.

Chỉ là chờ cô đi tới cửa khách điểm, chỉ nghe bên trong truyền đến những tiếng thét chói tai, hơn nữa ở cửa lại không có thủ vệ nào?

Chẳng lẽ không sợ có thích khách?

"Cốc cốc cốc!"

Phuong Cửu gõ gõ cửa khách điểm, nhưng đến nửa ngày lại không có ai mở cửa cho cô, thế nhưng qua khe hở lại có thể nhìn thấy ánh nến, chắc chắn bên trong có người.

"Cốc cốc cốc!"

"A... Giết người rồi!"

Cửa lớn đột nhiên bị người đẩy ra, Phuong Cửu bị người va vào một phát. Chỉ thấy một bóng người lao đảo chạy từ bên trong ra, Phuong Cửu định thần nhìn lại, thật giống như chuông quỷ!

Cửa vừa mở ra, tiếng thét chói tai trong đó liền càng ngày càng lớn. Phuong Cửu nuốt nuốt cổ họng, xách hòm thuốc lặng lẽ tiến vào, đã thấy trong đại sảnh vết máu loang lổ, còn có mấy bộ thi thể, Phuong Cửu một chút liền nhận ra bọn họ là tùy tùng bên cạnh Hiến Viên Phạm!

"A!"

Hai cỗ thi thể đột nhiên từ lầu hai lần xuống, hơn nữa lại hoàn toàn tắt thở. Phuong Cửu mặc dù là đại phu, nhưng cũng sợ người chết, nhìn trên lầu không ngừng truyền đến tiếng gào thét, cô lại nuốt nuốt cổ họng, vẫn cất bước đi lên.

Chính là nếu cô không xuống địa ngục thì ai sẽ vào, nếu như không ra tay, không biết còn phải chết bao nhiêu người.

Vừa lên lầu hai, thi thể trên hành lang lại càng hơn nhiều, Phuong Cửu che miệng từng bước từng bước đi về phía căn phòng kia. Vào đúng lúc này, cuối cùng cô đã rõ ràng vì sao hôm nay bọn họ lại có cái bộ dạng như sắp phải đại địch.

"Àm!"

Một bóng người đột nhiên từ trong phòng bay ra, nện ở dưới chân Phuong Cửu!

"Minh... Minh Nhất?" Phuong Cửu nhìn thấy nam tử trên miệng đang phum máu tươi trên đất, lập tức ngồi xổm người xuống thay y bắt mạch.

"Nhanh... Đi mau..." Minh Nhất gian nan từ trên mặt đất ngồi dậy, vết máu ở khóe miệng lại càng ngày càng nhiều.

"Người bị nội thương rất nặng, trước tiên ăn cái này!" Phuong Cửu nhú chặt lông mày ném cho y một bình thuốc, đứng dậy còn không nhận được lại dặn một câu, "Thuốc này rất đắt, sau này ta tìm người thêm tiền!"

Nói xong, cô liền xách hòm thuốc dán vào ván cửa đi vào phòng..

"A!"

Lại là một người ngã xuống trước mặt cô, chỉ thấy bài trí trong phòng trang trí đã vô cùng hỗn loạn, Hiến Viên Phạm bị một đám thủ hạ của hắn vây vào giữa, nhưng trên đất không biết đã bao nhiêu người ngã xuống thành những cỗ thi thể, khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

"Phuong cô nương, người đi mau, công tử hấn lực thân đều không nhận!" Một người thị vệ không nhận được hô một câu, sau một khắc trước ngực bị người một quyền đánh trúng, thân thể người đó như điều đứt dây ngã xuống dưới chân Phuong Cửu.

Vành mắt Phuong Cửu hồng hồng, lập tức cho y cho ăn một viên thuốc, sau đó lấy một bao thuốc bột trong hòm ra, đột nhiên ném về phía Hiến Viên Phạm!

Gói thuốc bị hấn đập nát, trong giây lát đó, mấy cái thị vệ kia không biết người thấy được cái gì, đồng loạt ngã trên mặt đất, nhưng Hiền Viên Phạm lại không bị gì!

Trên người hấn tất cả đều là máu tươi của người khác, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy sát ý, đôi mắt đỏ tươi nhìn chăm chăm Phương Cửu, từng bước từng bước đi trước mặt cô.

Phương Cửu nhớ tới loại thuốc này người công lực càng cao thì tác dụng càng mạnh, mẹ cô cũng từng nói, dùng cái này đối phó với người trúng hồng liên cũng có tác dụng.

"Người... Người... Đừng tới... Người đừng tới..." Phương Cửu rụt trên đất, ôm đầu không dám ngẩng lên.

Cảm giác mẹ lừa dối cô, tại sao thuốc này lại không có tác dụng!

Ngồi xổm người xuống, hấn một tay bóp lấy cổ cô, nâng cô lên.

"A!" Phương Cửu vô lực phát tay giấy giũa, lực đang đặt trên cổ mình càng lúc càng mạnh hơn

Ánh mắt lóe lên, Phương Cửu bỗng nhiên một châm đâm vào huyết bách hội của hấn!

Vừa mới xuống tay xong, trong ánh mắt Hiền Viên Phạm lấy lại tia thanh minh. Chờ đến lúc đã nhìn thấy toàn bộ, dường như có chút kinh ngạc. Buổi chiều mình đã cố ý đuổi nàng ấy đi như vậy, không nghĩ tới nàng ấy thật sự bất chấp nguy hiểm chạy tới. Còn chưa nói tiếng nào, hấn lại đột nhiên ôm Phương Cửu ngã nhào xuống đất!

Ba thanh phi đao thỉnh linh cắm ở ván cửa!

Nhìn bóng người từ trên bệ cửa sổ bay vào, Phương Cửu lập tức ôm Hiền Viên Phạm, sau đó đưa tay ngăn ở trước người ông, "Sư thúc, thúc không thể giết hấn!"

Nắm chặt trường kiếm trong tay, áo bào đen của Lý Nguyên bị gió đêm thổi rầm vang lên, ông nhìn chăm chăm tình cảnh trước mắt này, khoe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng, "Ta biết ngươi là một kẻ ăn cây táo rào cây sung, lẽ nào ngươi đã quên mối thù của mẹ ngươi rồi à!"

Phát tay kéo cô về phía sau, đáy mắt Hiền Viên Phạm vẫn đỏ tươi một mảnh, "Nếu ngươi muốn tìm chết, trẫm sẽ giúp ngươi!"

Dứt lời, đột nhiên một chương đánh tới, hình bóng của hai người trong nháy mắt tranh đấu cùng nhau.

Phương Cửu không biết võ công, không nhìn ra ai mạnh ai yếu, chỉ nhìn thấy cô sư thúc không ngừng lui về phía sau. Không lâu sau, một nhóm thị vệ từ bên ngoài xông vào. Bọn họ vốn chỉ là nhóm thứ ba phòng ngừa hoàng thượng đi ra ngoài hại người, bây giờ nhìn thấy có thích khách, đồng loạt tiến lên hỗ trợ.

Không đến hai lần Lý Nguyên bị Hiền Viên Phạm một chương đánh trúng ngực, đột nhiên ngã nhào trên đất.

"Không được!"

Phương Cửu liền vội vàng tiến lên kéo cánh tay hấn, trong mắt xuất hiện vẻ cầu khẩn, "Chỉ đánh ngất sư thúc thôi, đừng giết ông ấy?"

Ngược lại thân phận đã bại lộ, Phương Cửu cũng không muốn sư thúc thật sự chết ở đây.

"Hoàng thượng, thích khách này một đường theo dõi chúng ta, lần này không thể lưu lại!" Một người thị vệ trực tiếp đặt kiếm lên cổ Lý Nguyên.

Quay đầu, trong mắt Hiền Viên Phạm vẫn có chút màu đỏ tươi, hấn thẳng tắp nhìn Phương Cửu, âm thanh hơi trầm xuống, "Trẫm tha hấn, ngươi được gì?"

Tác giả có lời muốn nói: Lúc đầu hoàng thượng để nữ chủ lẫn, kỳ thực chỉ là sợ xúc phạm tới cô mà thôi..

Có điều nữ chủ sẽ thù dai rồi ~

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Nhi tử của hoàng đế (5)

Edit: Aya Shinta

Ánh mắt Phương Cửu ngưng lại, không nhìn được nhìn sự thúc cô, "Nhưng... Vừa nãy ta đã cứu ngài, không lấy công chuộc tội hay sao?"

Ngần tính vạn toán, Phương Cửu không nghĩ tới sự thúc này lại động thủ thật!

"Vậy vì sao người phải trở lại đây?" Hiên Viên Phạm nghiêng đầu đi, nhìn thẳng vào ánh mắt đang không ngừng tránh né của cô.

Khẽ cắn răng, Phương Cửu trực tiếp không thèm đến xía, giống như trừng hấn nói: "Ta tiện, được chưa!"

Dứt lời, cô cũng không muốn tiếp tục quản cái khác nữa, xoay người rời đi.

Kéo cánh tay nhỏ gầy của cô lại, Hiên Viên Phạm cúi đầu, âm thanh trầm thấp, "Vì sao người lại không nghe theo sự thúc mình?"

Phương Cửu căng thẳng nắm chặt tay lại, ánh mắt sáng quắc quét Lý Nguyên một chút, "Chúng ta là bách tính thường dân vốn nhất gan, không gánh nổi cái tội danh hành thích vua!"

Nắm chặt cánh tay cô, khí lực của hấn từ từ gia tăng, "Cứu ông ta, có thể, nhưng phải đáp ứng trăm một điều kiện."

Khỏe mắt hấn thoáng nhìn, mấy thị vệ kia tuy rằng rất không cam lòng, nhưng vẫn phải buông kiếm xuống. Lý Nguyên đang nằm trên đất che ngực, ánh mắt phần hận trừng Hiên Viên Phạm, cuối cùng tung người từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Các thị vệ cũng rất có nhãn lực, từng người lập tức lui khỏi gian phòng, tiện thể kéo thi thể trong phòng ra ngoài.

"Nếu như ngài muốn ta giải độc, xin lỗi, ta đi!" Phương Cửu lúi lắt lấy hòm thuốc, cười lạnh một tiếng trực tiếp xoay người rời đi.

Vừa mới mở cửa, ván cửa lại đột nhiên ầm ầm đóng lại, Phương Cửu tức giận quay đầu lại, nhìn về phía nam nhân phía sau lưng mình, "Là ngài kêu ta rút, hiện tại ta liền rút vẫn chưa được hay sao!"

Đưa tay nắm chặt vai cô, đầy mắt Hiên Viên Phạm còn ẩn hiện tia đỏ tươi, "Đến rồi liền muốn đi, người thật sự cho rằng chỗ của trăm muốn tới thì tôi muốn đi thì đi?"

Đối diện với ánh mắt quỷ dị của hấn, Phương Cửu tự nhiên có chút sợ hãi, rất sợ hấn lại phát bệnh. Nhưng vì mặt mũi, trực tiếp nghiêng đầu đi hừ lạnh một tiếng, "Ngài giết ta, chính mình cũng sống không được bao lâu!"

Ánh nến xa xôi, chiếu vào gương mặt trắng noãn, đôi mắt anh đảo khẽ đóng mở. Hiên Viên Phạm cúi đầu, bỗng nhiên hôn môi cô. Đến khi cái xúc cảm quen thuộc kia truyền đến, hấn chỉ có thể dựa vào bản năng mà hành động.

"A... Kê điên..." Phương Cửu cảm thấy con ngựa giống lại động dục, nhân lúc đối phương không có phòng bị, trực tiếp châm một châm trên huyết thái quy của hấn.

Đột nhiên một thân hình cao lớn đổ rạp trên người mình, sau lưng Phương Cửu áp sát trên ván cửa, sau đó ném tên kia lên mặt đất. Nhìn cái bộ mặt muốn ăn đấm kia, suýt chút nữa không nhìn được đá hai cái!

Nhưng sợ người này sẽ tỉnh lại, Phương Cửu vội vã nhấc theo hòm thuốc rời khỏi gian phòng. Thị vệ phía ngoài nhìn thấy cô còn muốn nói cái gì, Phương Cửu lập tức đang hoảng hốt vội vàng nói: "Hoàng thượng đang nghỉ ngơi, tuyệt đối không được quấy rầy ngài ấy."

Thấy cô nghiêm túc như vậy, mọi người lập tức gạt đầu.

Thoát khỏi đám người kia, Phương Cửu nhanh chóng trở lại y quán, nhưng lúc này y quán thế nhưng có ánh nến sáng rực, cha cô đang ngồi ở đó lẳng lặng nhìn cô.

Phương Cửu có chút chột dạ, đứng cửa có chút không dám đi vào.

Thở dài, Phương phụ xách theo ngọn đèn, nhìn đôi mắt muốn nói lại thôi của cô, "Cha không hy vọng... Con lại đi theo gót chân của mẹ con."

Nhìn bóng dáng già nua từ từ đi vào, tâm tình Phương Cửu nhất thời có chút phức tạp, kỳ thực tất cả những thứ này đều là nhân quả, ai có thể nói rõ được?

Ngày kế, ngay lúc Phương Cửu cho rằng con trai nam chủ sẽ tới gây phiền phức, thì đối phương lại chưa từng xuất hiện, ngay cả sự thúc cô cũng như bốc hơi khỏi thế gian này.

Mãi đến tận giờ Dậu, hai bóng người quen thuộc mới bước vào y quán.

Nhìn nữ tử đang bận bịu bốc thuốc bên quầy, ánh mắt Hiên Viên Phạm nhìn qua, đặt quạt giấy trong tay trên quầy, Minh Nhất ở phía sau lập tức khí thế hùng hổ vỗ lên bàn một chương, "Rõ ràng nói sẽ cẩn thận chẩn bệnh, vì sao hôm nay không đến? Thu tiền đặt cọc của công tử nhà ta nhiều như vậy, các người làm ăn như vậy hay sao!?"

Trong giây lát, nhưng người bên trong y quán đều nhìn về phía này, từng người từng người lập tức thấp giọng bắt đầu nghị luận xôn xao.

Phuong Cừu: "... Con trai nam chủ bị cô châm một kim nên đầu óc choáng váng hay sao?

Đĩ nhiên lại tới đây gây sự!

"Hôm qua nguoi ăn của ta một bình dược, ta còn chưa thu tiền nguoi, nếu nguoi đã nhắc đến, tiện thể trả tiền thuốc đây!" Phuong Cừu hừ lạnh một tiếng, không sợ chút nào trừng qua.

Tựa hồ cảm giác mình đuối lý, Minh Nhất có chút chột dạ liếc Hiên Viên Phạm bên cạnh. Người kia không nói gì, trực tiếp đi về hậu viện.

"A, nguoi đứng lại!" Phuong Cừu đặc biệt không ưa cái hành vi tự tiện xông vào nhà dân của hắn, gói xong thuốc, lập tức đuổi theo.

Vừa đến hậu viện, không chờ cô mở miệng, ánh mắt sâu thẳm của Hiên Viên Phạm chăm chăm đặt trên cô, "Không lâu nữa, mẫu hậu ta sẽ tới."

Phuong Cừu bị lời nói vừa rồi làm mình không thể bình tĩnh nổi. Nữ chủ biết thân phận mình, thêm vào mối hận với mẹ cô, bảo đảm bà ta rất muốn cái mạng nhỏ này của mình nha!

"Ngày mai ta sẽ về kinh, nguoi đi cùng ta."

Khi đang nói chuyện, Minh Nhất sớm đi ra tiền viện, vô cùng có nhãn lực, y sẽ không làm cái việc sát phong cảnh như vậy.

Phuong Cừu nhú nhú mảy, dưới khuôn mặt nhỏ nhắn dưới khăn che nhú nhú, "Về kinh để ngài giết sao?"

Dứt lời, rồi cô nói tiếp: "Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, ta biết ngài vì sao lại tiếp cận ta. Ta sẽ giải độc cho ngài, chỉ là không muốn oan oan tương báo, còn cái khác, ai nếu dám gây bất lợi với ta, cùng lắm thì cá chết lưới rách!"

Trên người cô, không chỉ có riêng y thuật!

Tiến lên một bước, hắn cúi đầu ở trên cao nhìn xuống cô nói: "Vậy vì sao ngày hôm qua nguoi lại quay trở lại?"

Lấy tính cách của nàng ấy, bị mình xua đuổi như vậy, cả đời sẽ không dính dáng tới nhau nữa.

Có lẽ là do quá gần, không khỏi làm cho cô lại nghĩ tới đêm qua. Vừa nghĩ tới đối phương là con ngựa giống chỗ nào cũng có thể động dục, ngữ khí Phuong Cừu lập tức không tốt.

"Đều do tôi không có tự trọng được chưa!" Phuong Cừu bị hắn hỏi đến phiền, xoay người đi về tiền viện.

Hiên Viên Phạm kéo cánh tay cô, lại nắm chặt lấy vai cô, ánh mắt sáng quắc, "Nói một đằng làm một nẻo!"

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Nhi tử của hoàng đế (6)

Edit: Aya Shinta

Một câu bệnh thần kinh này không biết có nên nói ra hay không?!

Phuong Cừu thoát khỏi tay hắn, vẻ mặt vẫn vẹo, đầu ngón tay kẹp lấy một cái ngân châm, "Ta cảnh cáo nguoi, không được tiếp tục động tay động chân với ta, đừng tưởng rằng ta sẽ quên việc đêm qua đi!"

Ngân châm dưới ánh mặt trời lóe lên hàn quang, trong ánh mắt cô lại ghét bỏ rõ ràng như vậy, Hiên Viên Phạm lông mày nhú lại, "Đêm qua có chuyện gì?"

Phuong Cừu: "..."

"Không nói chuyện với nguoi nữa!" Phuong Cừu tức giận xoay người rồi đi, gặp phải lưu manh, chưa từng thấy tên nào lưu manh như vậy!

Dám làm không dám nhận, còn là nam nhân à!

Tiếp tục bốc thuốc ở trước quầy, Phuong Cừu chỉ nhìn thấy tên lưu manh kia nói với cha cô cái gì đó. Đường như chú ý tới ánh mắt của cô, hai người đồng loạt tiến vào buồng trong, Minh Nhất lại canh gác chặt chẽ ở phía trước.

Đường đường là một hoàng đế, lại lén lút làm chuyện mờ ám, Phương Cửu cũng không muốn để ý tới. Không lâu sau, cô liền nhìn thấy hai người kia đi ra y quán, cái bắt chuyện đều không thêm làm.

Thấy hiện tại không ai, cô liền đi vào nội đường, liền nhìn thấy cha cô đang cau mày đang trầm tư.

"Cha, các người thần thần bí bí đang nói gì vậy?" Cô hiếu kỳ hỏi.

Phương phụ bình tĩnh nhìn cô, thờ dài, "Mẹ con xác thực không đúng, sự thúc con cũng quá mức cực đoan, con lại còn trẻ, làm sao đấu lại hai người kia?"

Đây là lần đầu cha cô đề cập chuyện năm đó, Phương Cửu cũng biết ý của ông. Nữ chủ không phải là thánh mẫu Mary Sue, bà ta thấy ngựa mất người nào thì sẽ không nương tay, mình lại là con gái của kẻ thù, hậu quả sẽ như thế nào có thể tưởng tượng được.

"Con sẽ giải độc cho hắn, sau khi độc giải xong, người phụ nữ kia chắc sẽ không tìm chúng ta gây phiền phức nữa." Lúc này Phương Cửu chỉ có thể an ủi mình như vậy, nữ chủ tuy rằng lòng dạ độc ác, nhưng sẽ không lạm sát kẻ vô tội. Mình giải độc cho con trai bà ta, mối ân oán nên hóa giải đi?

Phương phụ không nói gì, lắc đầu một cái, liền đi ra nội đường.

Phương Cửu luôn cảm thấy Hiên Viên Phạm cùng cha mình nói cái gì. Làm hoàng đế thì vị nào lại chẳng có tâm cơ, không biết hắn đã nói cái gì, nếu không cha cô làm sao sẽ đa sầu đa cảm như vậy?

Đến buổi tối, kỳ quái chính là cha cô lại tự mình xuống bếp nấu cơm cho mình, Phương Cửu tự nhiên lại có chút thụ sủng nhược kinh.

Ánh nến xa xôi, nhìn cái miệng nhỏ cầu cô đang ăn miếng khoai tây, đôi mắt của Phương phụ nhắm lại, nghiêm túc nói: "Ở bên ngoài phải có tâm phòng bị, dù cho là người thân cận nhất bên người cũng vậy."

Về mặt Phương Cửu mơ hồ cảm thấy, không hiểu sao cha mình lại nói cho mình mấy cái đạo lý này?

Một khắc sau, cô liền cảm thấy trời tối tăm, còn chưa mở miệng, trước mắt nhất thời tối sầm lại.

...

Đến khi cô tỉnh lại, chỉ cảm thấy xung quanh loạn choạ loạn choạ. Mơ mơ màng màng mở mắt ra, đầu tiên đập vào mắt là màn xe dày nặng, làn hương bay nhàn nhạt trong buồng xe lớn. Cô đang nằm trên một chiếc giường mềm, trên bàn gỗ ở bên cạnh bày một chút điểm tâm tinh xảo cùng trà, làn gió mát lạnh không ngừng luồng qua màn xe mà thổi vào...

Phương Cửu xoa xoa ấn đường, tiện tay sờ sờ, đột nhiên phát hiện không thấy ngân châm trên người mình nữa!

Vén màn xe lên, cô liền nhìn thấy Minh Nhất đang đánh xe ở phía trước. Phía trước cách đây không xa, một bóng người quen thuộc đang cưỡi ngựa, dường như vì phối hợp với tốc độ của xe ngựa, con ngựa kia đi đặc biệt chậm rãi.

"Đây là thế nào?!" Phương Cửu một phát nắm lấy cổ áo Minh Nhất, ánh mắt phần nộ không ngừng đảo quanh cây cối chung quanh.

Trong giây lát, thị vệ xung quanh xe ngựa đều quay đầu lại nhìn cô.

"Cái này..." Minh Nhất mặt công sức đem cổ áo mình lôi về, có chút chột dạ liếc cô, "Chắc là cha người cảm thấy làm hoàng phi so với làm một nữ đại phu tốt hơn, vì thế liền..."

"Cmn!" Phương Cửu không nhịn được văng tục, "Mau dừng lại!"

Bây giờ suy nghĩ một chút, Phương Cửu biết cha cô đã hạ thuốc. Theo lý thuyết thì cô nên cảm giác được, nhưng bởi vì quá thân cận, lúc đó cô cũng không nghĩ đến mấy chuyện này, cũng không hay biết cha cô lại thật sự bỏ thuốc!

Bị cô hét đến nỗi tai đau đớn, Minh Nhất chỉ đành dừng xe ngựa. Sau một khắc, Phương Cửu liền nhảy xuống xe ngựa, không để ý vùng hoang dã này, trực tiếp chạy về.

Nhưng không chạy được bao lâu, vó ngựa đột nhiên đi tới trước gót chân cô, chỉ thấy Hiên Viên Phạm ngồi ở trên ngựa ở trên cao nhìn xuống cô: "Đây là ý của cha nàng."

"Người cho rằng ta sẽ tin tưởng người?" Phương Cửu cười lạnh một tiếng, bên trong đôi mắt hạnh tràn đầy trào phúng.

Được rồi, tuy cô đã rõ ràng ý của cha mình, hơn nữa cô chỉ có theo con trai nam chủ mới có thể hoàn thành nhiệm vụ, nhưng nếu như nhẹ nhàng đáp ứng như thế, chẳng phải là không còn mặt mũi hay sao!

"Nếu nàng không đi theo ta, đến lúc đó chỉ có thể chết trong tay mẫu hậu." Không biết nghĩ đến cái gì, Hiên Viên Phạm bỗng nhiên tung người xuống ngựa, không chờ Phương Cửu mở miệng, liền ôm lấy cô đặt ở trên ngựa!

Ngồi sau lưng cô, sắc mặt hắn lạnh nhạt, quát roi ngựa, bắt đầu chạy đi.

Trong kinh có việc, hấn đã trì hoãn quá lâu, lúc này đã không thể trì hoãn nữa.

"Ngươi... Ngươi thả ta về!" Lần đầu Phương Cửu cười ngửa, bị lắc đến hoa mắt chóng mặt.

Chăm chú bảo hộ cô trong lòng, Hiên Viên Phạm cúi đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Sau khi giải độc xong, ta sẽ đưa nàng về."

Thấy hấn nói nghiêm túc như vậy, Phương Cửu trong lòng có chút ảo não. Xem ra bây giờ con trai nam chủ chỉ xem cô là một đại phu, xem ra, cô phải nỗ lực hơn nữa.

"Ngươi... Nếu như nói không giữ lời thì làm sao bây giờ?" Lòng mày đẹp khẽ nhíu, tựa hồ có chút không tin.

Ánh mắt lóe lên, giọng hấn trầm thấp, "Quân vô hí ngôn."

Mới là lạ!

Thấy hấn xem ra rất nghiêm túc, Phương Cửu nháy mắt mấy cái, nhìn cảnh vật không ngừng bị bỏ xa, không nhìn được gấu gao đỡ lấy lưng ngựa, "Ngươi... Chậm một chút... Để ta về trên xe ngựa đi chứ?"

"Ta có chuyện khẩn cấp cần trở lại kinh thành, xe ngựa quá chậm." Nhìn bộ dạng căng thẳng đang đỡ lấy lưng ngựa kia, ánh mắt Hiên Viên Phạm bỗng nhiên lóe lên, kéo dây cương. Con ngựa đột nhiên tung chân trước lên, sau đó chạy trời chết.

Thị vệ cũng theo sát phía sau, trên đường lớn bụi bay mịt mù.

Đột nhiên Phương Cửu nện ở trên người hấn, cái ót có lẽ là đụng vào cằm của hấn. Ngựa lại chạy quá nhanh, sợ ngã, cô chỉ đành một tay xoa đầu, một tay tóm chặt lấy cánh tay hấn kinh ngạc nói: "Ngươi có thể chậm hơn một chút được hay không."

Đưa tay che hai mắt cô, âm thanh hấn trầm thấp, "Ngủ đi, tỉnh lại sẽ đến khách điểm."

Ngựa này chạy thực sự quá nhanh, Phương Cửu đành nhắm mắt lại, miễn cưỡng tựa ở trong lòng ngực của hấn, hình như thật sự ngủ thiếp đi.

Tựa như chưa từng gặp đáng vẻ yên tĩnh này của cô, Hiên Viên Phạm không nhìn được lại cúi đầu ở bên tai cô nói: "Ngày ấy vì sao nàng phải trở lại cứu ta?"

Lắm bảm nói nhỏ như thế khiến Phương Cửu có chút bất đắc dĩ, tại sao một vấn đề lại hỏi nhiều như vậy!

Không để ý tới hấn, cuối cùng Phương Cửu vẫn thật sự ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại, cô phát hiện mình đang nằm ở trên một cái giường lớn, xem cách bài trí gian phòng, nơi này hấn là khách điểm.

Ngồi dậy, cô liền nhìn thấy hai cô gái mặc áo đen ngồi cạnh bàn trà. Nhìn thấy cô tỉnh lại, họ lập tức đứng dậy hỏi: "Phương cô nương muốn dùng bữa chưa?"

Cảm thấy họ có thể là người của Hiên Viên Phạm, Phương Cửu đi tới trước cửa sổ nhìn xuống đường xá bên ngoài. Tuy rằng trời đã đen, nhưng kiến trúc bên ngoài còn có thể ngờ ngợ thấy rõ, chỉ nhìn một chút, Phương Cửu liền biết các cô đã vào trong thành.

Chỉ là không biết sự thúc đã đi đâu?

Không cần nghĩ, Phương Cửu cũng đoán được bây giờ ông nhất định đang ở trong bóng tối dò xét, nhưng nếu nữ chủ dễ dàng bị giết như vậy, Bà sẽ không được gọi là nữ chủ.

"Còn bao lâu nữa chúng ta mới có thể đến kinh thành?" Phương Cửu quay người lại, liếc nhìn hai cô gái.

"Đại khái tầm mười ngày nữa." Một người trong đó lập tức trả lời.

Phương Cửu gật gù, nhắm mắt đi đến cửa. Chỉ có điều còn chưa mở cửa cô liền bị hai người kia kéo lại.

"Phương cô nương, ngài muốn dùng bữa thì dặn dò chúng ta thì được rồi." Hai người cản ở trước cửa, tựa hồ không muốn để cho cô đi ra ngoài.

Nhìn cái cảnh này, thật giống như cô đang bị giam lỏng, Phương Cửu nhíu nhíu mày, "Ta đã đáp ứng với hoàng thượng các ngươi trở lại kinh thành với hấn, các ngươi như vậy là có ý gì."

Đùa à, coi như cho cô đi, cô cũng sẽ không đi nha. Nếu không thì làm sao hoàn thành nhiệm vụ!

"Không phải, chỉ có điều... Hôm nay có chút đặc biệt, chỉ một đêm mà thôi!" Hai cô gái dường như cũng có chút khó khăn.

Thấy vậy, Phương Cửu lại càng thêm nghi hoặc, chỉ một đêm?

Lẽ nào... Con ngựa giống kia đang tìm nữ nhân?

Nhưng nghĩ tới căn dặn của cô, vì thế sợ bị cô mắng, lúc này mới không cho cô ra ngoài?

Càng nghĩ càng quá đáng, Phương Cửu trợn trừng mắt với hai người kia nói: "Tránh ra!"

Hai người nhìn nhau, vẫn không có dự định cho cô rời đi.

"Ta nói cho các ngươi biết, hiện tại ta phải đến thi châm cho hoàng thượng các ngươi, nếu như xảy ra chuyện gì, các ngươi chính là tội nhân của toàn bộ triều đình!" Phương Cửu vẻ mặt nghiêm túc.

Dứt lời, hai người do dự mãi, vẫn là hơi bước chân đi, Phương Cửu lập tức đẩy cửa xông ra ngoài.

Hiên Viên Phạm luôn không thích phô trương lúc này lại bao toàn bộ khách điểm. Trong bóng tối tất cả đều là ánh vệ, ngay cả trên hành lang cũng bố trí một loạt thị vệ, xem ra đặc biệt nghiêm ngặt.

"Phương cô nương, coi như ta van cầu ngươi, ngươi mau trở về đi thôi!" Minh Nhất vừa đi ngang qua lập tức ngăn trước người cô, vẻ mặt hiện lên thần sắc sốt sắng.

Sắc mặt Phương Cửu hơi thay đổi, càng ngày càng xác định ngựa giống kia khẳng định là đang tìm nữ nhân!

"Ngươi tránh ra..."

"Thiếu chủ, nếu là như vậy, thuộc hạ liền về trước phục mệnh."

Cửa phòng Hiên Viên Phạm bỗng nhiên bị đẩy ra, một nam tử mặt lạnh thân mang áo bào đen cầm trường kiếm trong tay đi ra. Không biết nghe được cái gì, y bỗng nhiên nghiêng đầu đi, nhưng chỉ nhìn thấy Minh Nhất đứng ở đó lúng túng cười.

"Minh Nhất, phía sau ngươi là ai?" Giọng nói của nam tử đặc biệt lạnh lẽo.

Người kia sợ đến vội vã gắt gao chắn trước Phương Cửu, sắc mặt vô cùng không ổn, "Người thương của ta, được chưa!"

Phương Cửu: "... Người này điên rồi hay sao?"

"Ăn nói linh tinh, mau giao nàng ta ra!" Nam tử vùng trường kiếm lên, một luồng khí đánh trên lan can, trong giây lát đó, lan can bỗng vỡ vụn thành hai nửa.

Hiên Viên Phạm cũng theo sát, liếc nhìn Minh Nhất bên kia, ánh mắt hần ám trầm nhìn nam tử, "Tuy rằng ngươi là người của mẫu hậu, nhưng nếu như trảm giết ngươi, tin rằng mẫu hậu cũng không có ý kiến."

Nam tử lui về phía sau hai bước, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Hiên Viên Phạm, trường kiếm trong tay nắm hơi rung động.

Đến giờ khắc này, Phương Cửu cơ bản rõ ràng chuyện đã xảy ra, vội vã xoay người, rất sợ bị người kia nhìn thấy tướng mạo mình.

Trong nguyên tác có ghi chép, nữ chủ tự mình huấn luyện một tổ chức sát thủ, người thuộc tổ chức lấy một địch trăm, từ khi thành lập tới nay, chưa bao giờ thất bại.

Phương Cửu chỉ cảm thấy đầu mình có chút đau, xem ra cô phải mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, nếu không cái mạng nhỏ này sớm muộn sẽ được nữ chủ thương nhớ đi.

"Thiếu chủ, chủ nhân cũng là vì muốn tốt cho ngài. Lâm Âm tâm địa ác độc, độc trên người ngài cũng do ả ta làm. Năm đó lúc chưa sinh ra ngài thì chủ nhân cũng chịu không ít đau khổ, lúc phát tác còn suýt nữa giết phụ thân ngài, tất cả những thứ này đều là nữ nhân kia giờ trò quỷ. Người có tâm địa ác độc như vậy, con gái của ả ta nhất định cũng như thế, ngài không thể bị ả mê hoặc!" Nam tử cau mày nói một tràng.

Minh Nhất bảo đảm, đây tuyệt đối lời nói dài nhất mà người kia từng nói ra.

Hiên Viên Phạm cất bước đi tới trước Phương Cửu, sau đó kéo cô về phía sau, ánh mắt sắc bén nhìn về phía nam tử, "Lăn!"

So với lần trước không giống, Phương Cửu bây giờ chỉ cảm thấy cái chữ "Lăn" này là dễ nghe như vậy!

Nắm chặt trường kiếm, ánh mắt âm trầm của nam tử quét đến Phương Cửu, "Thiếu chủ, chờ chủ nhân tới đây, nữ tử này vẫn như cũ, khó thoát khỏi cái chết!"

Dứt lời, y liền phi thân nhảy đến lầu một, khéo mắt Hiên Viên Phạm thoáng nhìn, sau một khắc, Minh Nhất ngấm hiểu cũng nhảy xuống lầu một, rất nhiều thị vệ vây quanh nam tử.

Quay đầu lại, nam tử kinh ngạc nhìn Hiên Viên Phạm trên lầu, "Thiếu chủ, ngài có ý gì?"

"Ý gì?" Minh Nhất cười lạnh một tiếng. "Một nô tài cũng dám quơ tay múa chân trước mặt hoàng thượng, lão tử đã sớm không ưa ngươi!"

Dứt lời, nhất thời một chiêu kiếm đâm tới, nam tử nhanh chóng lùi lại phía sau, thị vệ khác trong nháy mắt bao quanh y.

Trong ngày thường Phương Cửu chỉ cảm thấy Minh Nhất cáo mượn oai hùm, nhưng nhìn chiêu nào chiêu nấy đều là sát chiêu, Phương Cửu nhất thời cảm thấy đây quả nhiên là chân nhân bất lộ tướng.

"Công phu của hần chỉ là bình thường thôi mà thôi." Nhìn thấy ánh mắt thương thức kia của cô, sắc mặt Hiên Viên Phạm có chút không tốt.

Dứt lời, Phương Cửu không nhìn được nhân nhật liếc hần, không nói gì.

Bị ánh mắt kia của cô làm có chút không cao hứng, Hiên Viên Phạm kéo cánh tay cô vào gian phòng của mình.

"Ai, tại sao ngài lại tẩy máy tay chân?" Phương Cửu muốn tránh tay hần ra, nhưng sau đó vai mình lại bị đè lại

Bốn mắt nhìn nhau, âm thanh hần trầm thấp, "Tại sao ngày đó lại quay trở lại?"

Phương Cửu: "... Con trai nam chủ đối với vấn đề này có chấp niệm sâu bao nhiêu thế?

"Nàng không muốn ta chết, có đúng hay không?" Hần từng bước một ép cô đến góc tường, hai tay nắm chặt vai cô, ánh mắt sáng quắc, "Ta biết, nàng chính là không muốn ta chết."

"..."

Nghiêng đầu đi, Phương Cửu không muốn nhìn hần, "Thị vệ của ngươi đều là vô tội, bọn họ không nên chết thảm dưới tay chủ tử mình như vậy. Hôn nữa, độc này do mẹ ta hạ, bây giờ, cũng nên do ta đến giải."

Nếu như cô trúng độc, sau đó giết người bên cạnh mình, Phương Cửu cảm giác mình có thể sẽ điên mất. Khó có thể tưởng tượng được, nhưng năm này Hiên Viên Phạm làm sao chịu đựng được, loại độc này không nên tồn tại trên đời.

"Ta biết nàng là một người nói một đằng làm một nẻo, nếu không thì ngày ấy cũng không quay trở lại!" Xong, hần bỗng nhiên đưa tay nâng cái cằm tinh xảo của cô, giọng nói trầm thấp, "Trẫm muốn đối với ngươi phụ trách."

Phương Cửu mơ hồ: "..."

"Vài năm này, mẫu hậu cùng phụ hoàng dạy ta một chuyện." Ánh mắt của hần sâu thẳm, "Một đời một kiếp một đôi người."

Dứt lời, Phương Cửu chỉ cảm giác cảm mình bỗng nhiên bị nâng lên, một vật ấm áp in lên...

Hiên Viên Phạm nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi mềm mại kia, khóe mắt hơi nheo lại, tựa hồ nhận ra cô không có phản kháng, tức khắc hôn lên...

"Ai... Muốn... A..." Phương Cửu hé miệng, liền cảm giác có vật gì đó tiến vào, nhất thời trợn mắt lên cắn!

"Tê..." Hần lau đi vết máu bên khóe miệng, ánh mắt càng thêm sâu thẳm.

"Cái miệng này của ngươi đã chạm qua bao nhiêu phi tử?" Hai tay Phương Cửu dùng sức đẩy bả vai hần, "Ngươi đi ra, thật sự cho rằng ta là con nít ba tuổi dễ dàng bị dao động như vậy... A!"

Tròng mắt cô trợn to, hai tay bị kéo cao đến đỉnh đầu, vẻ mặt đối phương vô tội nhìn cô, "Ta không chạm qua những nữ nhân khác."

Nếu không phải lần kia vô ý hôn cô, đến nay hần cũng không biết tư vị nữ nhân là gì...

"Ngươi cho rằng ta sẽ tin?" Phương Cửu nghiêng đầu đi, nhưng âm thanh yếu đi không ít.

Cô nào có biết, hóa ra một lần đi rồi quay lại, thế mà để vị đại ca này nỡ bỏ nhiều như thế!

"Vậy làm sao thì nàng mới tin tưởng?" Hần vừa nói vừa khẽ hôn lấy khóe môi cô, nụ hôn lại ôn nhu rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô.

Phương Cửu không ngừng đẩy đẩy bả vai hần, khuôn mặt nhỏ càng ngày càng hồng, "Ngươi đi ra..."

"Nàng không nỡ để ta chết, có đúng hay không?" Hần ôm lấy cái eo nhỏ nhắn mềm mại, những cái hôn rơi vào làn da trắng mịn, "Ta cũng không nỡ để nàng chết..."

"Nhưng mẫu hậu ngươi muốn giết ta..." Phương Cửu khó chịu rụt cổ lại, luôn cảm thấy người này giống như mấy trăm năm chưa từng thấy nữ nhân.

Ánh nền xa xôi, nhìn vào khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ, Hiên Viên Phạm yết hầu khô khốc, ngày thường hơi thở luôn bình thản giờ đây cũng trở nên nóng hầm hập.

"Sẽ không... Có ta ở đây..." Hắn ngậm lấy cánh môi anh đào mềm mại, bàn tay dần xiết chặt vòng eo thon nhỏ, còn có xu hướng lên trên.

"Hoàng thượng, cái tiểu tử thú kia đã bị thần... Chúng ta..." Minh Nhất ngờ ngác đứng trước cửa, y xin thề, trước đây y vào ngự thư phòng đều không cần thông báo, nhưng bây giờ...

"Nha!" Phương Cửu cúi đầu, cảm thấy bị tên tiểu tử Minh Nhất này bắt gặp được đặc biệt mất mặt.

Hiên Viên Phạm hít sâu một cái, hắn nắm chặt tay Phương Cửu, nhìn người có vẻ mặt tái nhợt đứng trước cửa, "Đẹp mắt không?"

Tiếng nói của hắn lạnh tới cực điểm, Minh Nhất nuốt yết hầu xuống, trong nháy mắt khép cửa lại!

Phương Cửu ngẩng đầu lên, ho nhẹ một tiếng, "Đừng tưởng rằng ta sẽ tin tưởng miệng lưỡi của ngươi, mau cỡi y phục, châm cứu xong ta phải về dùng bữa!"

Bụng cô hiện giờ cũng đói đến lép kẹp.

Hiên Viên Phạm rũ mắt, âm thanh cực kỳ tự nhiên, "Ta cũng không dùng bữa."

"Mắc mớ gì đến ta! Nhanh cỡi y phục!" Phương Cửu nói xong, không biết nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên trừng mắt, "Hòm thuốc của ta đâu?"

Tự nhiên bị trói đi, hòm thuốc chắc chắn không có mang theo!

Hiên Viên Phạm không nói gì, chỉ là lấy hòm thuốc từ một gian tủ trong gian phòng, sau đó "đang hoàng" cỡi y phục.

Là một người đại phu, Phương Cửu con lâu mới bị mê hoặc, chỉ là nhìn cơ thể hoàn mỹ, còn có đường nét rõ ràng của cơ bụng, cô vẫn cắn răng để cho mình không nhìn loạn.

Thật vất vả thì châm xong, cô mới thờ một hơi xoay người đi thu thập đồ đạc của mình.

"Bây bảy bốn mươi chín ngày không thể cùng phòng?"

Phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng thờ dài, Phương Cửu nhắc hòm thuốc, tức giận quay đầu lại trừng hắn, "Nếu như ngươi chán sống, thì đi tìm phi thử của ngươi rồi thử xem, chờ ngươi chết rồi, ta nhất định sẽ đốt cho ngươi chút vàng mã!"

Nói xong, cô lập tức mở cửa đi ra khỏi phòng. Vừa ra khỏi cửa liền đụng vào Minh Nhất, ánh mắt người kia lơ lửng không cố định, chính là không dám nhìn.

"Vừa nãy ngươi nói cái gì? Ta là người thương của ngươi?" Phương Cửu nhàu mày lại, dứt lời, lập tức đi về gian phòng của mình.

Tựa hồ nhận ra ánh mắt lạnh lẽo từ trong phòng bắn ra, Minh Nhất chỉ cảm thấy trên trán đầy mồ hôi lạnh, sau đó y cũng không dám nói lung tung nữa!

Tùy tiện ăn một chút, Phương Cửu lại cất mê được cùng ngân châm trên người, nếu không cô sẽ không có cảm giác an toàn.

Từ nơi này đến kinh thành còn mười ngày, nhưng bởi trong kinh có việc, vì thể lộ trình của Hiên Viên Phạm rất nhanh, Phương Cửu cũng vứt bỏ xe ngựa, một đường ở trên lưng ngựa xóc nảy sống qua ngày.

Lúc đến được kinh thành, vì để tránh làm người khác chú ý, cô cùng Hiên Viên Phạm mới ngồi vào xe ngựa. Nhìn dòng người ngang dọc trong thành, Phương Cửu không nhìn được hạ màn xe xuống quay đầu lại liếc nhìn người bên cạnh, "Thái y viện thái y y thuật thế nào?!"

Người sau đặt tấu chương trong tay xuống, con ngươi vừa nhắc, "Nàng cảm thấy thế nào?"

Ngược lại xưa nay hắn chưa từng truyền thái y bao giờ.

"Vậy thì thật đáng tiếc, ta còn muốn bàn luận y thuật với bọn họ." Phương Cửu thờ dài, tiếp tục lật cuốn sách y.

Kéo tay cô qua, Hiên Viên Phạm hôn một cái, "Sau này nàng chỉ có thể trị liệu cho ta."

Phương Cửu: "..."

"Ngươi lại không phải ma ốm, bệnh thần kinh!" Cô rút tay về, cho hắn ánh mắt không hiểu ra sao.

Ngay lúc người kia định mở miệng, xe ngựa đột nhiên ngừng lại, bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện của Minh Nhất cùng thị vệ.

Ai cũng biết Minh Nhất là tâm phúc của hoàng thượng, lúc này căn bản không có người dám can, còn xe ngựa cũng trực tiếp đi qua, những thị vệ kia còn phải cười làm lành.

Phương Cửu lén lút vén màn lên, chỉ nhìn thấy từng toà từng toà cung điện lộng lẫy tráng lệ, còn có cung nữ cùng thái giám nghiêm cẩn cúi đầu. Đường như bầu không khí toàn bộ hoàng cung vô cùng ngọt ngào, Phương Cửu đột nhiên cảm giác thấy câu "Cửa cung vừa vào sâu như biển"* cũng không phải

là không có đạo lý.

*"Cửa sung vừa vào sâu như biển" xuất phát từ [Tặng tỷ] - Thôi Giao ở thời Đường, phản ánh xã hội phong kiến bởi vì dòng dõi cách xa tạo thành bi kịch tình yêu. Người đời sau dùng để chỉ người hiền quý nhà cao cửa rộng, gác cổng nghiêm ngặt, người bình thường khó có thể ra vào, bạn tốt ngày xưa cũng vì vậy mà dần xa cách. (dịch tạm là vậy)

Tặng tỷ - Thôi Giao

Vương công tử mãi theo bụi trần,

Nàng Lục Châu lệ tràn khăn voan.

Cửa vào vương hầu sâu như biển,

Chàng Tiêu Lang giờ tựa khách nhân.

(chém đại)

Xe dừng lại, Phương Cửu mới phát hiện mình đến trước một tiểu viện không người, xung quanh vắng ngắt, cũng không có cung nhân đi ngang qua, chỉ là có một lão thái giám canh giữ ở kia.

"Phương cô nương, bây giờ người không có thân phận, trước hết theo Lý công công đi phủ nội vụ đăng ký một, hẳn sẽ sắp xếp người đến Càn Thanh cung." Minh Nhất bây giờ nói chuyện cũng không dám lớn tiếng.

Phương Cửu liếc nhìn lão thái giám một bên, sau đó lại liếc nhìn Hiên Viên Phạm trong phòng dường như đang thay y phục, khóe miệng lập tức nhếch lên, "Tôi muốn làm nữ y!"

Đừng tưởng rằng cô không biết, thái y viện này cũng có nữ y!

Không dám đắc tội vị tiểu tổ tông này, Minh Nhất chỉ đành lặng lẽ nói nhỏ nên tai Lý công công vài câu. Không biết y nói cái gì, ánh mắt Lý công công nhìn Phương nhảy mắt thay đổi.

Phát trần vung một cái, lão tức khắc cười híp mắt đi tới trước mặt Phương Cửu, "Cô nương không đăng ký cũng được, chỉ là cái tên tuổi mà thôi, dù sao sau này cũng phải sửa."

Phương Cửu bị lão nhìn đến tê dại, cũng lười tính toán nhiều như vậy, trực tiếp phát tay một cái không nói lời nào.

Thấy vậy, Lý công công lập tức mang theo cô đi sâu vào trong nội cung.

Dọc theo đường đi gặp phải rất nhiều cung nữ thái giám, mọi người đều vấn an Lý công công, có thể thấy được địa vị lão ở trong cung tuyệt đối không thấp. Mới vừa rẽ qua ngự hoa viên, hai nữ tử xinh đẹp đi đến, nhìn thấy y phục tinh xảo trên người họ, Phương Cửu cũng sẽ không ngạc nhiên đến mức cho rằng đây là cung nữ!

"Ồ, đi sau Lý công công là nữ nhân nào vậy? Lớn lên như vậy, không lẽ được tiến cung?" Nữ tử một thân cung trang màu lam đáng vẻ đầy đà quái gở nói.

Nữ tử khuôn mặt điểm lệ một bên cũng che miệng nở nụ cười, "Luu tỷ tỷ nói lời này, nữ nhân được tiến cung khi nào lại ăn mặc giản dị như vậy?"

Phương Cửu cúi đầu nhìn y phục của mình, cũng không cảm thấy có cái gì không thích hợp, bộ này bên ngoài còn phải tra năm lượng bạc một bộ đây!

"Việc này hai vị nương nương sau đó sẽ hiểu, nô tài dẫn người đi trước." Lý công công cũng khách khí đôi lời, sau đó liền dẫn Phương Cửu đi qua người các nàng, tựa hồ cũng không kiêng kỵ thân phận của hai người.

Mãi đến khi bóng dáng của hai người biến mất sau ngự hoa viên rực rỡ sắc màu, nữ tử đầy đà kia mới oán hận phun một câu, "Phi, lão già, một nô tài cũng dám ra vẻ trước mặt bốn cung!"

"Cũng không hẳn vậy, cô gái kia đẹp như vậy, chính là không biết hoàng thượng..." Lòng mảy của nữ tử điểm lệ kia khẽ nhú, tựa hồ có hơi lo lắng.

"A, nhiều năm như vậy cũng không thấy hoàng thượng tới hậu cung, một tiện tỷ mà thôi, không đáng nhắc đến." Nói xong, thân hình đầy đà nữ tử liền dẫn một đám cung nữ thái giám theo hầu lúc la lúc lắc đi về một hướng khác.

Người còn lại thể nhưng cười lạnh một tiếng, "Ngu xuẩn!"

Theo Lý công công đi tới một gian phòng của cung nữ thì sắc trời ngoài kia đã hơi tối tăm. Lý công công kia còn đang nói quy củ trong cung gì gì đó, Phương Cửu mệt mỏi vô cùng, không muốn nghe, đuổi lão ra ngoài, lúc này mới thay đổi y phục của cung nữ, sau đó ngã ở trên giường chợp mắt một chút.

Khi tỉnh lại, Phương Cửu liền nhìn thấy Lý công công âm hồn bất tán đứng bên giường, sợ đến mức tim muốn nhảy ra.

"Phuong cô nương, hoàng thượng gọi người qua một chuyện." Kỳ thực Lý công công đã đến mấy lần rồi, nhưng Minh Nhất nói tốt nhất đừng đánh thức vị cô nương nà. Là một sống trong cung bao nhiêu năm, đương nhiên lão sẽ không làm việc ngu ngốc như thế.

Thở phào, Phuong Cửu liếc nhìn sắc trời tối đen, cảm thấy đây là thời điểm nên đi tìm người tính sổ!

Ngự thư phòng tuyệt đối là nơi canh gác cực kì nghiêm ngặt trong cung, không gì sánh được!

Phuong Cửu nhìn tầng tầng thủ vệ bên ngoài, tự nhiên cảm thấy mình đến hoàng cung hình như là cái quyết định sai lầm.

"Hoàng thượng, người ngài muốn tìm đã đến rồi." Lý công công đứng trước cửa kính cẩn nói.

Sau một khắc, cửa phòng mở ra, gió đêm không ngừng thổi qua một thân hoàng bào của hắn, khuôn mặt vốn tuấn tú giờ khắc này càng thêm uy nghi.

Nhìn cô đã đổi một bộ y phục cung nữ xanh lam, Hiên Viên Phạm không để ý đến Lý công công, lập tức kéo tay cô, sau đó đóng cửa lại.

Lý công công còn muốn nói có muốn truyền lệnh hay không, nhưng nhìn dáng vẻ vô cùng lo lắng của hoàng thượng, đành thở dài không nói lời nào.

Ôm lấy eo cô đè sau cửa, Hiên Viên Phạm cúi đầu hôn môi cô, "Tại sao phải làm cung nữ?"

Sau khi hồi cung, nhìn đồng tấu chương chất chồng như núi, Hiên Viên Phạm phát giác những đồ vật này dần dần vô vị, chẳng trách trong lịch sử lại có nhiều hôn quân vì ham mê sắc đẹp mà mất nước như vậy, vào đúng lúc này, đột nhiên hắn có thể lĩnh hội được cảm thụ của họ.

"Cái này cần hỏi Minh Nhất, là hắn để ta làm cung nữ!" Nói, Phuong Cửu nghiêng đầu đi, tránh khỏi nụ hôn của hắn, "Cũng không biết là ai nói mình không có thể thiếp, hôm nay ta còn đựng phải hai vị phi tử xinh đẹp như hoa, lẽ nào là từ trong tảng đá đựng phải?!"

Càng nói càng tức, Phuong Cửu cố sức gạt đi bàn tay bên hông, "Người chính là một tên lừa gạt! Mau thả ta ra!"

Nhìn dáng vẻ tức giận này, Hiên Viên Phạm cũng không có gấp gáp, trái lại nằm ghé bên tai cô khẽ cười một tiếng, "Nàng ghen?"

"Không biết xấu hổ!" Phuong Cửu uốn gối hướng về phía trên mà đá!

Nhưng ngay tức khắc, cô liền bị ôm ngang lên, hai ba bước liền đặt ở trên giường mềm.

Hắn đè cô xuống, cúi đầu chôn ở giữa cổ cô cô lẩm bẩm nói: "Ta không có chạm qua các nàng, tự nhiên không tính thê thiếp."

Dứt lời, hắn rồi nói tiếp: "Phụ hoàng có thể hứa với mẫu hậu một đời một kiếp một đôi người, ta cũng có thể."

Ánh mắt Phuong Cửu nhưng lại, kỳ thực có lúc, cô có cảm giác Hiên Viên Phạm về mặt tình cảm chính là một hải tặc chưa va chạm nhiều. Nếu không sẽ không bởi vì cô một lần rồi đi mà quay trở lại liền để ý như vậy, có điều chắc chắn hắn đã đánh giá sự tàn nhẫn của nữ chủ. Loại người như vậy, làm sao có khả năng tiếp nhận con gái của kẻ thù làm con dâu?

Hơn nữa bây giờ sự thúc cô còn chưa thấy bóng dáng đâu, không có đại chiêu gì ở phía sau hay không. Nếu như ông thật sự phải giết nam nữ chủ, mình nên làm gì đây?

Trầm tư, Phuong Cửu chỉ cảm giác có thứ gì luôn trong y phục mình, sợ đến mức cô nhanh chóng đè lại bàn tay bên hông, "Người không thể đụng vào nữ nhân!"

Hôn lên cần cổ trắng mịn, hắn âm thanh đặc biệt u ám, "Thái y nói căn bản không có chuyện này, nàng gạt ta?"

T.T sắp thi rồi...Cổ lễ tốc độ của mình lại chậm hơn nữa rồi, nhưng vì tương lai về biên dịch viên về sau, mình phải học nhiều hơn nữa rồi, các bạn thông cảm cho mình nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Nhi tử của hoàng đế (7)

Edit: Aya Shinta

"...Y thuật của bọn họ có bằng ta hay không?" Về mặt cô nghiêm túc.

Hiên Viên Phạm hít mắt bán tín bán nghi nhìn cô, sắc mặt đặc biệt vi diệu.

"Nếu người không tin, thì đi tìm phi tử của người thử xem, ngược lại chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu." Phương Cửu nghiêng đầu đi không nhìn tới hắn.

Thấy vậy, Hiên Viên Phạm lúc này mới nhẹ nhàng hôn một cái ở trên mặt cô, "Coi như muốn chết, cũng chết ở dưới đóa mẫu đơn là nàng đây."

Phương Cửu: "..."

Mãi đến khi người kia rời khỏi, Phương Cửu mới đứng dậy quét trái quét phải một vòng. Toàn bộ ngự thư phòng rất lớn, bên trong có đốt hương, đồ trang trí xung quanh đều có giá trị liên thành, nếu lấy ra đi bán, nhất định có thể phú quý một đời.

Thấy hắn đã ngồi trước bàn đọc sách tiếp tục phê duyệt tấu chương, Phương Cửu cũng ngồi trên cái ghế tròn bên cạnh.

"Nếu như nàng mệt mỏi thì lên giường nghỉ ngơi một chút, sau đó theo ta cùng về Càn Thanh cung." Hiên Viên Phạm ngẩng đầu nhìn cô, không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên hỏi: "Có đói bụng hay không?"

Phương Cửu không có trả lời vấn đề của hắn, chỉ là một mặt nóng bỏng nhìn cái ghế hắn đang ngồi, "Ta còn chưa bao giờ ngồi qua long ý, có thể cho ta ngồi thử hay không?"

Ai mà không có cái mộng làm hoàng đế cơ chứ!

Dứt lời, Hiên Viên Phạm chỉ là cười khê kéo cánh tay cô, cho cô ngồi ở bên cạnh mình.

Cái ghế rất rộng, hai người ngồi vừa vặn, Phương Cửu nhìn tấu chương chất chồng như núi trên bàn, không nhịn được lật xem một hai bản, phát hiện đều là nói phương Bắc gặp nạn đói, bách tính không no bụng, khẩn cầu triều đình phát lương cứu nạn.

"Người còn chưa phát lương?" Phương Cửu thấy hắn sắc mặt cũng không thoải mái, nhìn qua dường như gặp phải vấn đề nan giải gì.

"Cũng không phải không phải người, chỉ có điều... Mẫu hậu tựa hồ muốn tự mình làm, vì thế chỉ có thể trước tiên đề đó." Hiên Viên Phạm cũng rất bất đắc dĩ, tính cách mẫu hậu hắn luôn mạnh mẽ, ai đối nghịch với bà, nhất định sẽ trở thành cái gai trong mắt bà. Nếu mình không chờ bà trở về xuất phát, sợ lại sẽ chọc cho bà không cao hứng, còn việc của Phương Cửu...

Không biết hắn nghĩ đến nhiều như vậy, Phương Cửu cũng rõ ràng tính tình của nữ chủ, chỉ đành vỗ vỗ vai hắn, "Kéo dài thêm một ngày thì lại có thêm một ngày dân chúng phải chịu khổ, người là con trai của bà ấy, bà coi như không cao hứng thì có thể thế nào?"

Khóe mắt thoáng nhìn qua, hắn bỗng nhiên nắm chặt tay cô, "Coi như nàng không nói, ngày mai ta cũng sẽ phái người đi giúp nạn dân. Ta cũng không phải lo lắng mẫu hậu tức giận, có điều là lo lắng bà đối với nàng vẫn có phiền diện."

Tình tình mẫu hậu, không ai so với hắn rõ ràng hơn.

"Được rồi được rồi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng, không nói với người, ta phải đến tìm Lý công công truyền lệnh." Phương Cửu cảm thấy long ý này cũng ngồi cũng không tốt như tưởng tượng, cũng đứng dậy đi ra ngoài.

Trong hoàng cung cơm nước tự nhiên là tốt nhất, sơn hào hải vị cũng chỉ đến như thế. Phương Cửu một người ăn uống no đủ, Hiên Viên Phạm còn ở bên kia phê duyệt tấu chương, thần sắc hắn nghiêm túc, tuần tú bất phạm nhưng mang lại theo tia tức giận, tựa hồ gặp phải chuyện gì.

Ngoài cửa sổ đêm lạnh như nước, vầng trăng huyền ảo treo trên nền trời rực rỡ ánh sao, Phương Cửu không có tinh lực như hắn, liền dứt khoát nằm ở trên nhuyễn thất ngủ.

Chờ đến khi tinh lại thì sắc trời ngoài kia đã sáng choang, ánh nắng chói chang chiếu qua khe cửa, trong phòng một mảnh ấm áp, cô nhìn qua một vòng, phát hiện mình đang nằm trên cái giường lớn màu vàng, màu sắc có thể sử dụng trong hoàng cung, nhất định chính là long sàng Càn Thanh cung!

Không biết mình làm sao mà lên được đây, cô xoa viền mắt, xuống giường đi đến tới cửa. Vừa mới mở cửa, bên ngoài có hai người mang theo trường kiếm lãnh lẽo ngăn cản mình.

"Phương cô nương, hoàng thượng có mệnh, người không thể đi ra ngoài!" Một người thị vệ trong đó lạnh lùng nói.

Trải qua việc lần trước, Phương Cửu sẽ không tùy ý suy đoán, Hiên Viên Phạm đột nhiên giam lỏng cô, 80% là nữ chủ đến rồi...

Liếc nhìn một vòng cấm quân vây quanh bên ngoài, cô nháy mắt mấy cái, vẫn không có cường cầu, trở về phòng.

Không bao lâu, liền có cung nữ đi vào hầu hạ cô rửa mặt, Phương Cửu muốn hỏi cái gì, nhưng những này người kín như bưng, một chữ cũng moi không ra.

Lúc dùng bữa, Phương Cửu đều gọi các cung nữ ra, chỉ giữ lại một cung nữ có vẻ nhỏ tuổi, sau đó nhét một nén bạc vào tay nàng.

"Vị cô nương này, bây giờ hoàng thượng ở chỗ nào?" Phương Cửu không chút biến sắc nhấp một hớp cháo, dường như việc đứt lót vừa rồi không hề tồn tại.

Cung nữ kia tay mát lạnh lẹ thu bạc vào ống tay áo, sau khi nhìn chung quanh một chút, lúc này mới ghé bên tai cô nói: "Hiện tại hoàng thượng đang ngự thư phòng, hơn nữa thái thượng hoàng cùng thái hậu cũng trở về cung!"

Phương Cừ: "..."

Quả thế!

"Phương cô nương, nô tỳ đến khuyên nhủ người một câu. Ở cõi đời này, đắc tội ai cũng không được đắc tội thái hậu nương nương, kết quả chắc chắn..." Cung nữ không biết nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên rùng mình một cái.

Tuy rằng nhìn ra Phương cô nương này rất được hoàng thượng sủng ái, nếu không sẽ không để cho nàng ấy ở Càn Thanh cung. Chỉ có điều nàng nghe người ta nói, thái hậu nương nương tựa hồ vô cùng không thích Phương cô nương. Có thái hậu nương nương, Phương cô nương có thể tiến vào hậu cung hay không còn là một ẩn số.

Coi như nàng ấy không nói, Phương Cừ cũng biết đạo lý này. Có thể cô cũng không còn cách nào, có nên đắc tội hay không, cũng đã sớm đắc tội mất rồi.

"Cái kia..."

"Àm!"

Cửa phòng bỗng nhiên bị đá văng ra, ánh nắng mặt trời chói chang chiếu vào, cùng lúc đó, một nữ tử khuôn mặt tú lệ cũng tiến vào.

Nữ tử ước chừng khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt tú lệ lạnh lạnh, mặt mày mang theo một tia ác liệt khiến người ta không thể nghi ngờ. Tuy trên người đang mặc một bộ xiêm y phổ thông màu xanh lam, nhưng khí thế trên người không cách nào che giấu được, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

"Nô... Nô tỳ thỉnh an thái hậu nương nương, thái hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!" Người cung nữ kia sợ hãi đến mức ngã quỵ trên mặt đất, cả người không ngừng run rẩy.

Phương Cừ nhìn người vừa tới, thân thể cũng chấn động, nữ chủ này hình như so với cô tưởng tượng còn dọa người hơn.

Khóe mắt thoáng nhìn qua, Phương Khuynh Thành đi tới trước Phương Cừ trước, tầm mắt ác liệt quét trên người cô một vòng, bỗng nhiên đưa tay bóp lấy cổ cô, dón cô lên trên tường, trong mắt tràn ngập sát ý, "Lâm Âm?"

Hồ hập Phương Cừ có chút khó khăn, nhưng cũng biết thân thủ mình ở trong tay nữ chủ cũng chỉ một chiêu là đi đời, vì thế chỉ có thể ngắt quãng nói, gương mặt ửng đỏ: "Mẹ... Là mẹ ta, ta là con..."

"Câm miệng!" Tay Phương Khuynh Thành nắm chặt lại, không để ý đến sắc mặt đỏ ửng của Phương Cừ, bên khóe miệng treo ý cười lạnh lẽo tận xương, "Câu dẫn con trai của ta? Lần sau có phải là muốn giết ta báo thù cho mẹ ngươi? Hà?"

Phương Cừ thật sự muốn thờ nhưng thờ không nổi, chỉ đành hỏn hển gạt cổ tay, "Người giết ta, độc trên người con trai người sẽ không ai có thể giải được!"

"Vậy thì như thế nào?" Phương Khuynh Thành bóp lấy cổ cô, lòng bàn tay càng bóp chặt, "Bình sinh ta, ghét nhất bị uy hiếp!"

Nhận ra được trên người bà ta chợt lóe lên sát ý, Phương Cừ đành phải mò ngân châm trong tay áo. Nhưng chưa mò được ngân châm, cô liền cảm giác mình bị kéo vào trong cái lồng ngực quen thuộc.

"Khụ khụ khụ..." Phương Cừ hung hăng ho khan, sắc mặt thoáng tái nhợt.

Nhìn thấy cô như vậy, mi tâm Hiên Viên Phạm nhíu lại, có chút không vui nhìn về phía người đối diện, "Mẫu hậu, ngài rảnh rồi thì đi quản phụ hoàng, việc của nhi thần không cần ngài bận tâm!"

Dù cho tính khí hấn có tốt đi chăng nữa thì giờ khắc này cũng biến mất hầu như không còn!

"Con lặp lại lần nữa!" Con người Phương Khuynh Thành híp lại, nhìn Phương Cừ với ánh mắt đã không thể dùng hai từ "giết chết" mà hình dung được nữa.

Đưa con trai chưa bao giờ ngộ nghịch của bà, bây giờ lại vì một người phụ nữ mà nói với bà như vậy?!

Vào đúng lúc này, Phương Khuynh Thành đột nhiên ý thức được, nữ nhân trước mặt này tựa hồ so với mẹ nàng ta còn khó hơn đối phó hơn!

"Nàng ấy là người nào ta còn rõ ràng hơn so với mẫu hậu, bất luận mẫu hậu có đồng ý hay không, nàng đều chính là hoàng hậu của trẫm!" Giọng nói Hiên Viên Phạm lạnh lẽo, trong giọng nói lộ ra sự chắc chắn đến không thể nghi ngờ.

Thấy vậy, Phương Khuynh Thành thế nhưng cười to lên, nhìn nữ tử tuyệt sắc khuynh thành đối diện đối diện, bà chỉ cảm thấy Lâm Âm kia coi như tính toán tường tận, chết rồi, cũng phải để con gái ả đến gieo vạ cho con trai của mình!!

"Trẫm?" Bà cười lạnh một tiếng, ánh mắt trào phúng nhìn về phía Hiền Viên Phạm, "Nếu ta không muốn, cái vị trí hoàng hậu này, vĩnh viễn cũng đừng mong ngồi được!"

Âm thanh hai người không lớn không nhỏ, nhưng thị vệ phía ngoài cơ bản đều có thể nghe thấy, về mặt từng người đều lộ vẻ quái dị, dường như không nghĩ tới hoàng thượng cùng thái hậu dĩ nhiên sẽ vì một cô gái mà nháo đến mức độ này.

Nghe bà nói xong, Hiền Viên Phạm chỉ ôm sát Phương Cửu, về mặt lạnh lạnh, "Cái kia mẫu hậu có thể thử xem, thiên hạ này đến cùng là ngài định đoạt, hay vẫn là trẫm?"

Phương Khuynh Thành hơi hít mắt lại, trên mặt đã mang theo vẻ thâm ý. Bà liền nghĩ vì sao những mật thám bà sắp xếp trong cung những năm này, còn có người trong triều tất cả đều bị điều đi, xem ra đứa con trai này của bà cũng không ngoan ngoãn giống mặt ngoài!

Phương Cửu: "... Lúc này có phải cô nên đứng ra nói cái gì?

"Phạm nhi!"

Lúc này một người đàn ông trung niên cường tráng bước vào, khí thế nội liễm, tuy qua tuổi bốn mươi, nhưng năm tháng phảng phất chỉ làm ông thêm phần thành thực và ôn trọng, khí thế uy nghiêm bất phàm.

Đi tới bên người Phương Khuynh Thành, nam tử không hài lòng nhìn hấn, "Lại vì một đứa con gái của kẻ thù mà nói chuyện cùng mẫu hậu con như vậy, hấn là con đã quên, thiên hạ này là ai đưa cho con!"

"Chỉ là phụ hoàng không muốn mà thôi!" Hiền Viên Phạm tựa như cũng nổi giận, sắc mặt hơi trầm xuống, "Là phụ hoàng bắt buộc, ngài thật sự cho rằng ta muốn ngồi trên vị trí này?!"

Mỗi ngày phê duyệt tấu chương, Hiền Viên Phạm cũng không biết trước đây mình làm sao chịu được. Nếu như có thể, hấn cũng muốn cùng Phương Cửu đi du sơn ngoạn thủy. Nếu không phải vì cái lý do này thì phụ hoàng cũng sẽ không thoái vị khi hấn mới mười sáu tuổi, bây giờ lại đến chỉ trích hấn?

"Con quả thực là không thể cứu chữa!" Hiền Viên Lâm tức giận nắm chặt nắm đấm, suýt chút nữa không nhịn được mà đánh một quyền!

Thấy vậy, rốt cuộc Phương Cửu không nhịn được mà đầu lệch đi, triệt để "ngất".

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, Hiền Viên Phạm lập tức ôm cô lên, sau đó nhanh chóng đặt cô trên long sàng, quay đầu liền hô: "Truyện thái y!"

Vì phòng ngừa mình bị thái y tra được, Phương Cửu còn cố ý lén lút dùng ngón châm châm dưới huyệt ngủ của mình, sau một khắc cô liền thật sự ngất đi.

Đêm, ánh sao lấp lánh tỏa khắp hoàng thành rộng lớn, nhiều đội cấm quân đi tuần tra thành quảng bước qua, nhưng không người nào phát hiện chỗ tối tăm kia chợt lóe lên một bóng người...

Khi Phương Cửu tỉnh lại chỉ cảm thấy thân thể có chút cứng ngắc, cho rằng chính mình ra tay quá nặng, không khỏi có chút hối hận. Mà khi cô làm sao cũng không nhắc cánh tay lên được thì hoàn toàn rơi vào mơ hồ.

Nhìn dưới một chút, cô liền nhìn thấy bóng người cao lớn quen thuộc đang đứng trong điện, trong tay bưng một chén trà, ánh nến xa xôi, vật trường bào khẽ đung đưa dưới chân.

Không nhanh không chậm đi tới bên giường, về mặt Lý Nguyên kì lạ, nhìn cô nói: "Yên tâm đi, bây giờ Hiền Viên Phạm đang tranh chấp cùng mẫu hậu hấn ở ngự thư phòng. Sư diệt nha sư diệt, không nghĩ tới con trai của ả đàn bà kia thực sự động lòng với người, chính đáng tiếc..."

Nói, ông còn lắc đầu một cái, về mặt đáng tiếc ngồi ở bên giường, giờ tay nắm cầm của nàng, "Sư thúc cũng không muốn làm như vậy, chỉ có điều con phải thông cảm cho người sư thúc này. Sau khi báo được thù, sư thúc sẽ xuống cùng mẹ con, cũng nên bồi tội với con."

"Sư... Sư thúc..." Phương Cửu tròn to mắt, trơ mắt nhìn ông rót chén trà vào miệng mình. Tuy không muốn uống, thế nhưng nước trà vẫn xuôi theo cổ họng mà chảy xuống, "Khụ khụ khụ..."

Đứng lên, Lý Nguyên liếc nhìn sắc trời bên ngoài với vẻ mặt phức tạp, "Hoàng cung tiến vào được nhưng ra không được, sư thúc còn phải dựa vào con mà ra ngoài."

"Khụ khụ khụ..." Phương Cửu hung hăng ho ra toàn bộ nước trà trong miệng, nhưng lại không được, chỉ có thể phần nộ trùng Lý Nguyên, "Sư thúc, uống cho con kính trọng người như vậy, người lại bỏ thuốc con!"

Là một đại phu, Phương Cửu đương nhiên biết trong trà có chứa cái gì!

Hoan nhạc tán, được tính mãnh liệt, là loại thuốc mà trong vòng một canh giờ không cùng người giao hợp, nhất định thất khiếu chảy máu mà chết!

Đây đã từng là một loại dược vô cùng bí ối được lưu truyền rộng rãi trên giang hồ, bởi vì khó giải, vì thế có rất nhiều hái hoa tặc yêu thích. Phương Cửu

không nghĩ tới sự thúc vì báo thù lại làm như vậy với mình!

"Sự diệt, sự thúc cũng vì báo thù cho mẹ con mà thôi, mấy ngày nay con vẫn thi châm cho Hiền Viên Phạm, trong lúc này nếu như đụng vào nữ nhân, độc tính của hân sẽ phản phệ. Nếu hân yêu thích con như vậy, nhất định sẽ không để con chết, chỉ cần hân giải độc cho con, chính hân thì sẽ gặp phải phản phệ, đến lúc đó có hân chôn cùng mẹ con, cũng coi như là dễ dàng cho đôi câu nam nữ kia!"

Nói xong, Lý Nguyên lại còn mang về mặt bất đắc dĩ thờ dài, ở trên cao nhìn xuống cô nói: "Mặc dù đối với con không công bằng, có điều... Sự thúc cũng không có biện pháp, nếu hân chết rồi, sự thúc sẽ giao con cho cha con, rồi xuống cùng mẹ con luôn!"

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Nhi tử của hoàng đế (8)

Edit: Aya Shinta

"Sự thúc, người quả thực điên rồi!" Phương Cửu tức giận, hận không thể chửi ầm lên, một luồng cảm giác khác thường lại xông thẳng đại não. Là một người đại phu, Phương Cửu lần đầu tiên cảm nhận được cái cảm giác có độc không thể giải vô lực cỡ nào.

Lý Nguyên thờ dài, tiến lên giải huyết đạo của cô.

Ngay lập tức, Phương Cửu mò ngón châm trong áo, nhưng Lý Nguyên trực tiếp không chế cổ cô, lòi xềnh xệch ra ngoài.

"Sự diệt, con so với ta càng rõ ràng thuốc này là không có giải, đừng giãy dụa nữa." Trong lúc nói chuyện, ông mở cửa, bên ngoài tức khắc xuất hiện một đám thị vệ.

Nhìn thấy có thích khách xông vào Càn Thanh cung, những thị vệ kia đồng loạt rút kiếm vây quanh cửa, đứng đầu là Minh Nhất đang nhủ chặt lồng mày quát: "Lý Nguyên ngươi hân là điên rồi, nàng là sự diệt người!"

Gió đêm phát qua, nhìn cấm quân dày đặc bên ngoài, Lý Nguyên vẫn không chế Phương Cửu đi ra ngoài. Muốn ra khỏi vòng vây, hoàng cung này không có người nào có thể ngăn cản ông.

"Ta dĩ nhiên biết nàng là sự diệt ta, chỉ muốn các người tránh ra, ta nhất định sẽ thả nàng!" Tay Lý Nguyên tiếp tục khống chế cổ Phương Cửu, từng bước từng đi về phía vòng vây ở bên ngoài.

Những cấm quân kia đều đưa ánh mắt nhìn về phía Minh Nhất, người sau dừng chốc lát, lúc này mới phát tay một cái.

Chỉ cần đối phương chịu thả người, Lý Nguyên có đi hay không cũng không có vấn đề gì quá lớn, dù sao lúc trước cũng đã thả một lần. Chỉ là Minh Nhất không rõ, vì sao Lý Nguyên lại xuất hiện ở đây?

Trong giây lát đó, vòng vây nhất thời tránh ra một con đường, Lý Nguyên lúc này mới cười kìm chặt Phương Cửu đi về phía kia.

"Giết hân!"

Trong bầu trời đêm, giọng nữ ác liệt vang vọng bên tai mọi người, chỉ thấy một bóng người vững vàng cách đó không xa đi tới đây.

Nhìn người tới, mọi người lập tức quỳ một chân trên đất, "Nô tài ra mắt thái hậu nương nương!"

Ánh lửa chói mắt trong bóng đêm, bóng người tản ra khí thế ác liệt tiến tới, đến khi nhìn thấy Lý Nguyên trong vòng vây, lại cười lạnh một tiếng, "Nếu người tới cửa chịu chết, làm sao ta có thể không thành toàn cho người!"

Nghiêng đầu đi, bà nhìn về phía Minh Nhất, "Chém chết hai người này, tại chỗ, ngay lập tức!"

Minh Nhất không nhúc nhích, cấm quân khác cũng là hai mặt nhìn nhau không biết như thế nào cho phải.

"Ha ha ha, Phụng Khuyết Thành, hiện tại người vẫn coi mình một tay che trời! Hiện tại là thiên hạ của con trai người, lời người nói đã không có tác dụng!" Lý Nguyên không nhịn được cười to lên, nhìn nữ tử đối diện với ánh mắt đầy thù hận.

Phương Cửu lắc lắc đầu, sự dị thường trong sơ thể càng ngày càng mãnh liệt, cô chỉ có thể dùng kim đâm mình để duy trì tỉnh táo.

Thấy vậy, Phụng Khuyết Thành trực tiếp rút ra một cái roi dài đỏ rực bên hông ra, chậm rãi đi vào trong vòng vây, "Chỉ cần con gái Lâm Âm chết, thẳng góc kia tự nhiên sẽ tỉnh táo, mà các người, liên tất cả đều xuống bồi Lâm Âm đi!"

Roi dài vung một cái, Lý Nguyên lập tức buông Phuong Cửu, rút ra trường kiếm chắn trước mặt!

Roi dài tạo ra từng tiếng vun vút vang lên trong bóng đêm, mọi người đều biết năm đó thân thù thái hậu nương nương bắt phạm, còn đã từng từ trong loạn quân cứu thái thượng hoàng ra. Bây giờ vừa nhìn, tất cả mọi người là không nhận được than thở một tiếng hảo tiên pháp.

Lý Nguyên công phu không yếu, nhưng đối với tiên pháp quý dị của Phụng Khuynh Thành vẫn còn có chút không chống đỡ được, liên tục lui lại, đột nhiên một mũi tên dài phá không tách hai người ra.

Bên hông bỗng nhiên bị nắm chặt, Phuong Cửu quay đầu lại, đột nhiên đối diện với một đôi mắt đen nhánh.

"Không có chuyện gì." Hiên Viên Phạm hôn một cái ở giữa trán cô, sau đó đem ánh mắt đặt trên người Minh Nhất bên cạnh, "Đề ông ta đi."

"Hiên Viên Phạm!" Phụng Khuynh Thành tức giận tròn mắt nhìn, trong đôi mắt phượng tràn đầy lửa giận.

"Ha ha ha!" Lý Nguyên không nhận được cắt tiếng cười to, sau đó ném cho Phụng Khuynh Thành đối diện một ánh mắt trào phúng, "Hừ, tiện nhân, ngươi hại chết sư phụ cùng sư muội, hôm nay, ta cũng phải để ngươi tro mắt nhìn con mình chết trước mắt ngươi!"

Dứt lời, ông bay lên không trung, hòa cùng bóng đêm lần đi mất.

Bởi vì có hoàng thượng, vì vậy không có người nào dám can, mọi người chỉ có thể cầm kiếm ngơ ngác đứng ở đó.

Trên đùi Phuong Cửu không biết bị chính mình đâm bao nhiêu lần, có thể hơi thở nam tính trên người hần như cây thuốc phiện hấp dẫn cô, cuối cùng cô vẫn cố nén nhịn đẩy hần ra, "Ngươi... Ngươi cách ta xa một chút."

Âm thanh cô khàn khàn mê hoặc, phối hợp với khuôn mặt ửng hồng, Hiên Viên Phạm liếc mắt là đã nhìn ra cô bị làm sao, nhưng lại là khó nhận được sự tức giận, "Ông ta bỏ thuốc nàg?"

Phụng Khuynh Thành lập tức biến sắc, kích động đi về phía hai người, lại bị Minh Nhất tay mát lạnh ngăn lại.

"Tránh ra!" Phụng Khuynh Thành vừa vung roi, trên người Minh Nhất lập tức xuất hiện một vết roi, có điều y vẫn ngăn ở trước người của bà, "Thái hậu nương nương, Phuong cô nương không giống với mẹ nàg, bây giờ nàg ấy giải độc cho hoàng thượng, nàg tuyệt đối không thể hại hoàng thượng!"

"Sẽ không?" Phụng Khuynh Thành tức giận, khuôn mặt vẫn luôn tinh xảo đều có chút vặn vẹo, bà trừng Hiên Viên Phạm cả giận nói: "Ta đã tìm ra phương pháp giải độc cho con, coi như không cần nữ nhân này cũng giống như vậy. Nàg ta bây giờ đã thi châm cho con, nếu như con dụng nàg ta, con đừng liều mạng như thế!"

Phụng Khuynh Thành chưa từng yếu thế như vậy, vừa nghĩ tới câu nói kia của Lý Nguyên, lúc này bà còn có cái gì là không hiểu!

Dứt lời, ngay cả Minh Nhất đều sửng sốt.

Dùng chốc lát, Hiên Viên Phạm vẫn ôm lấy Phuong Cửu, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Minh Nhất, "Hôm nay, ai cũng không được tiến vào!"

"Hoàng thượng..." Minh Nhất muốn nói cái gì, nhưng nhìn đến phiến cửa phòng đã bị khép lại, khẽ cắn răng, phát tay để rất nhiều cấm quân ngăn ở cửa.

Ánh lửa chói mắt trong bóng đêm, hoàng thành yên tĩnh nhưng cũng không thật sự yên tĩnh, nhìn phiến cửa đã đóng, trong mắt Phụng Khuynh Thành lần đầu xuất hiện một tia đỏ hồng. Bà nằm mơ cũng không nghĩ tới, nhĩ tử mà chính mình tỉ mỉ bồi dưỡng, bây giờ vì một người phụ nữ, ngay cả mạng cũng không muốn!

Hít thở sâu một hơi, ánh mắt sáng như đuốc nhìn về phía Minh Nhất trước cửa, "Tránh ra!"

Minh Nhất không nói gì, vẫn ngăn ở cửa.

Thấy vậy, ánh mắt Phụng Khuynh Thành lóe lên tia tàn ác, bà lui về phía sau hai bước, móc ra một kíp thuốc nổ trong tay áo, kéo kíp, giữa bầu trời đêm đen kịt lập tức phóng ra một vệt sáng.

Đồng tử Minh Nhất co rụt lại, y biết, đây là huyết vệ dưới tay thái hậu nương nương. Năm đó thế nhưng dựa vào đội binh ngũ nho nhỏ này mà cùng thái thượng cướp lại giang sơn này!

Không giống với không khí nghiêm trọng ngoài phòng, ánh nến sáng rực trong phòng lại tràn ngập sự mê ly...

Phuong Cửu cắn răng co trong góc giường, chôn đầu giữa hai đầu gối quắt: "Ngươi đừng đụng vào ta!"

Nếu như con trai nam chủ chết rồi, nhiệm vụ của cô làm sao bây giờ...

Ánh nến xa xôi, hần lên ga giường vàng rực là một mảnh ái muội, nhìn bóng người nhỏ nhắn co lại bên một góc giường, Hiên Viên Phạm kéo cánh tay cô đặt dưới thân, nhìn khuôn mặt nhỏ đã ửng đỏ, hần không nhận được hôn một cái lên giọt nước bên khóe mắt đẹp của cô, "Không có chuyện gì, nếu ta thật sự chết rồi, bên dưới giá sách ở Càn Thanh cung có một cái mật đạo, nàg từ đó đi ra ngoài, cố gắng trốn đi, đừng để bị mẫu hậu phát hiện."

"Không... Người sẽ chết..." Phương Cửu cắn chặt lấy môi dưới, dùng hết sức lực toàn thân xô đẩy hắn.

Nhìn đôi môi đỏ rực kiêu diễm, hắn không nhận được cúi đầu ngăn lại, ánh mắt cực nóng cạy hàm răng cô...

Phương Cửu vốn vẫn còn một tia lý trí, nhưng lúc này triệt để tan biến...

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Nhi tử của hoàng đế (9)

Edit: Aya Shinta

Trời đêm rực rỡ ánh sao, vầng trăng lưỡi liềm treo lủng lẳng trên cao, chiếu sáng khắp nơi, hoàng cung uy nghiêm lại một lần lâm vào bầu không khí căng thẳng, bóng người không ngừng chạy chôn theo ánh đuốc lửa mắt chiếu sáng khắp không gian.

Lúc này, sau lưng Phụng Khuyết Thành xuất hiện một đội hắc giáp nhân cầm kiếm, cùng với cấm quân đang vây ngoài cửa tạo thành thế đối lập, bầu không khí dần trở nên tức sát.

"Minh Nhất, người được ta cứu ra từ đám ăn mày, người tung thành với Phạm nhi, ta không trách người. Nhưng người đừng quên, lòng ngu trung của người sớm muộn gì cũng sẽ hại nó!" Bàn tay cầm roi của Phụng Khuyết Thành càng nắm chặt, mà nhãn nại của bà cũng càng ngày đạt đến cực hạn.

Minh Nhất cúi đầu, Âm thanh có chút cô tịch, "Đại ân của thái hậu nương nương Minh Nhất suốt đời không quên, chỉ có điều.. Hoàng thượng đã dặn dò, thuộc hạ không dám không nghe theo!"

Y nắm chặt chuôi kiếm, viên mắt ửng hồng, dường như đang nhìn thấy cảnh chủ tử nhà mình bị độc phản phệ.

Gió đêm lạnh lạnh, bỗng nhiên Phụng Khuyết Thành cười lạnh thành tiếng, trong đôi mắt phượng hẹp dài tràn đầy ý lạnh, "Nếu như vậy, chớ có trách ta không có tình người!"

Dứt lời, bà lập tức vung tay lên, "Vọt vào!"

Trong giây lát, huyết vệ sau lưng bà lập tức vung kiếm nhắm phía cấm quân, đêm đen tĩnh lặng lập tức rơi vào một mảnh chém giết...

Cùng lúc đó, ánh nến xa xôi bên trong điện lại nhuộm một mảnh ám muội, trên rèm che kia hiện lên hai bóng người đang quấn quýt lấy nhau, mê ly dụ hoặc...

"Ai nói sẽ chết..."

Hiên Viên Phạm hôn xuống cái cổ trắng nõn của cô, nhưng nọ hôn nóng bỏng rơi xuống xương quai xanh tinh xảo rồi dần dần xuống phía dưới...

"M... Mẹ ta kể... Ah... Đau..." Đầu óc Phương Cửu mơ mơ màng màng, cái lý trí thật vất vả mới tìm về được cũng bị nhưng làn sóng đang rung động này mà chia năm xẻ bảy.

"Tôi ở giải độc cho người, không sao cả..." Giọng hắn khàn khàn, bàn tay luồn vào bên trong mảnh lụa mỏng mềm mại, muốn làm gì thì làm.

Bên trong điện tức khắc vang lên âm thanh kiêu diễm mê người...

Chỉ cách một cánh cửa nhưng bên ngoài lại là cảnh chém giết không dứt. Tuy nói người của Phụng Khuyết Thành lợi hại, nhưng dù sao ở cái chốn hoàng cung này, cái gì không nhiều chỉ có thị vệ là nhiều nhất, đến lúc Hiên Viên Lâm đến thì liền thấy cảnh tượng như vậy.

"Dừng tay!"

Nhìn thấy hắn, tất cả mọi người đồng loạt ngừng tay, Phụng Khuyết Thành tròn mắt nhìn, "Phạm nhi sắp xảy ra chuyện rồi, chàng còn không mau đi vào!"

Mọi người vẫn rất tôn kính với người đã từng hoàng thượng này nên ngập ngừng không biết có nên can hay không, ngay cả Minh Nhất cũng mang vẻ mặt xoắn xuýt. Y không muốn Hiên Viên Phạm chết, nhưng bây giờ chỉ có thể thủ ở đây.

Quét qua một vòng, Hiên Viên Lâm vẫn tiến lên kéo Phụng Khuyết Thành, thấp giọng nói: "Tình tình Phạm nhi giống nàng, một chuyện khi đã quyết định thì nhất quyết không thay đổi, hay là... Cũng có thể không xảy ra chuyện gì đâu."

"Hiên Viên Lâm!" Phụng Khuyết Thành gạt tay ông, trong đôi mắt phượng tràn đầy lửa giận cùng không ngờ được, bà chỉ vào ánh nến xa xôi cửa

phòng nói: "Bên trong là con trai của chàng, vậy mà chàng có thể nói ra những lời này. Đúng, chàng có thể thờ ơ không động lòng, nhưng nó là cốt nhục nhiều năm bồi dưỡng của ta, ta không thể máu lạnh như chàng được!"

Dứt lời, bà xoay người, chuẩn bị vọt vào. Nhưng còn chưa cất bước, thân thể liền chấn động mạnh một cái, liền giận dữ hét lên: "Hiên Viên Lâm, cmm người mau thả ta ra!"

Người sau ôm bà lên, quay đầu nhìn về phía Minh Nhất, "Đề thái y chờ ở đây."

Nói xong, ông vác lấy Phụng Khuyết Thành đang không ngừng vùng vằng biến mất sau màn đêm, đám huyết vệ kia cũng lui ra theo.

Tối nay hoàng cung chắc chắn không hề yên bình, người có nhãn lực thấy căn bản sẽ không đi qua đi lại. Mà tin tức bạo động trong cung không biết sẽ gây nên bao nhiêu chú ý đây...

Ngày kế, mặt trời đã lên cao, ánh nắng vàng óng xuyên qua cửa sổ vào bên trong phòng, hiện lên những mảng y phục rải rác đầy đất...

Phụng Cửu xoa xoa đầu, muốn xoay người, nhưng phát hiện người mình như muốn nát ra!

Quơ quơ tay, nhưng chỉ thấy trên giường lạnh lẽo, trong lòng cô cứng lại. Đè ép nội tâm đang cực kỳ khủng hoảng ôm chần cổ sức ngồi dậy, lại phát hiện trên long sàng chỉ còn cô lẻ loi một mình.

Nhớ tới sự mê loạn vào đêm qua, sắc mặt cô xám trắng như tro tàn.

Lẽ nào... Hiên Viên Phạm thật sự chết rồi?

Cùng lúc đó, bên trong Kim Loan điện lại vô cùng nghiêm trọng, triều thần nghị luận sôi nổi, cau mày không biết đang nói cái gì.

Lúc này, một lão đầu râu bạc phơ rớt cục không nhin được tiến lên một bước, khom người tâu: "Hoàng thượng! Lại không nói đến thân phận nữ tử kia không rõ ràng, huống hồ, từ cổ chí kim, nào có bình dân nữ tử làm hoàng hậu, như vậy chẳng phải là mất hết thể diện hoàng gia chúng ta hay sao!"

"Đúng đấy hoàng thượng, nếu thật sự lập nữ tử kia, chẳng phải là trò cười lớn nhất trong thiên hạ hay sao!"

"Hoàng thượng xin cân nhắc lại!"

Một đám người tranh nhau chen lấn nói xong, đồng loạt cùng quỳ xuống kêu lên, "Kính xin hoàng thượng cân nhắc!"

Âm thanh đình tai nhức óc vang vọng toàn bộ trong điện, Hiên Viên Phạm ngồi trên long ý, bình tĩnh nhìn đám đại thần đang can gián!

Một lúc lâu, chờ trong điện khôi phục lại yên lặng, hần lạnh giọng nói: "Trẫm nhớ, năm đó mẫu hậu cũng là thứ nữ phủ thừa tướng, phủ thừa tướng mưu phản thành tội thần, mẫu hậu cũng là nữ nhi của tội thần, lẽ ra nên đi đầy nô tịch, sau đó lại không lường được mà trở thành hoàng hậu. Huống hồ, trẫm muốn lập ai là hoàng hậu đó là việc của trẫm, các ngươi muốn thay trẫm làm chủ?"

Âm thanh không có độ âm vang vọng toàn bộ đại điện, mọi người quỳ trên mặt đất hai mặt nhìn nhau, hoàng thượng đều đã lấy thái hậu ra, bọn họ còn có thể nói cái gì?

Hơn nửa đêm qua trong hoàng cung lại náo động lớn như vậy, hoàng thượng vì người phụ nữ kia thì cũng có thể đối nghịch với thái hậu nương nương, bọn họ có thể làm gì?

Có điều, vẫn có một người không sợ chết đứng ra, lão bày ra bộ dáng không thèm đếm xỉa tiến lên quỳ xuống dập đầu tâu, "Hoàng thượng! Tuyệt đối không thể! Thái hậu nương nương tốt xấu cũng có xuất thân danh môn, huống hồ sau đó vụ án của phủ thừa tướng xử lại thì chứng minh họ không phải là tội thần. Còn nữ tử nọ thân phận không rõ, không hề có danh tiếng, nếu hoàng thượng thật sự muốn lập hậu nữ tử kia, thần... vì giang sơn Nam Triều này... Thần chỉ có thể lấy chết mình giám!"

Tiếng dập đầu vang lên, Hiên Viên Phạm ngồi trên cười lạnh một tiếng, "Nếu Vương đại nhân trung can nghĩa đảm như thế, trẫm sao lại có thể không thành toàn cho ngươi?"

Dứt lời, hần lập tức biến sắc mặt, "Đến, kéo ra ngoài chém!"

Trong giây lát, tất cả mọi người như muốn ngừng thở, lập tức có hai thị vệ từ ngoài cửa đi vào, lời Vương đại nhân đang mơ mơ hồ hồ ra ngoài

Trong nháy mắt, đại điện liền yên tĩnh lại, không có người nào dám nói.

Thấy vậy, Hiên Viên Phạm lúc này mới lạnh lùng hơi lườm bọn họ, "Nửa tháng sau cử hành đại điển phong hậu, ai còn có ý kiến cứ việc nói, trẫm nghe!"

"..."

Thấy không có người nói chuyện, lúc này Hiên Viên Phạm mới chậm rãi đứng dậy, "Đã như vậy, nếu trẫm nghe được điều gì không tốt, lập tức lập tội nhiều loạn triều cương mà xử trí!"

Nói xong, hắn lập tức ra khỏi điện, mọi người quỳ trên mặt đất một chữ cũng không dám hó hé.

Trở lại Càn Thanh cung, ngoài cửa vẫn có rất nhiều cấm quân đang. Sau khi Hiên Viên Phạm đi vào thì chỉ nghe thấy từng tiếng khóc nức nở trong phòng.

Đến khi nhìn thấy bóng người trên giường, khóe miệng không nhịn được cong cong lên, hắn đi tới cạnh cô.

"Khóc cái gì? Còn đau hay sao?" Hắn nâng khuôn mặt nhỏ đầy nước mắt lên, đưa tay thay cô lau lau giọt nước cạnh khóe mi.

Đột nhiên đối diện với một khuôn mặt quen thuộc, Phương Cửu ngẩn người, sau đó mơ hồ đưa tay ra xoa xoa nắn nắn trên mặt hắn. Sau khi phát hiện có co có dãn, không nhịn được cau mày giờ tay lau khô nước mắt trên mặt, vẻ mặt ghét bỏ nhìn hắn, "Làm sao ngươi còn chưa có chết a!"

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Nhi tử của hoàng đế (hoàn)

Edít: Aya Shinta

Hiên Viên Phạm "..."

"Vậy vừa nãy nàng khóc cái gì?" Hắn nhủ mảy lại, ánh mắt không tự giác lại rơi lên hồng ngân chẳng chịt trên cổ cô

"Ta... Ta chỉ là đáng tiếc sự trong sạch của ta thôi." Phương Cửu hừ lạnh một tiếng, sau đó nằm xuống, kéo chăn lên tới tận đầu, trầm giọng nói: "Tuy ngươi không có chết, nhưng cũng không thể xí xóa cái hành vi lợi dụng lúc cháy nhà mà đi hỏi của của người!"

Phương Cửu cũng rất phiền muộn, cô rõ ràng nhớ trước khi lâm chung, mẹ mình cho cô biết cái phương pháp giải độc rồi mới đem cái cảm ký không thể chạm nữ nhân nói ra, lúc đó mẹ không thể lừa cô được. Nhưng xem cái bộ dạng xuân phong rạng rỡ kia, có điểm nào giống người sắp chết?

"Ta đã cứu nàng, lẽ nào nàng đã quên, tối hôm qua là nàng..."

"Câm miệng!" Phương Cửu đột nhiên ló đầu ra, khuôn mặt nhỏ đã đỏ bừng, "Ngươi nói hươu nói vượn!"

Nhìn cái dáng vẻ thẹn quá hóa giận của cô, Hiên Viên Phạm vẫn kìm khóe miệng đang cong lên, cúi người vùi đầu vào giữa cổ cô hít sâu một cái, "Được, ta nói hươu nói vượn, ta lợi dụng lúc cháy nhà mà đi hỏi của. Nhưng việc đã đến nước này, nàng chỉ có thể thành hôn với ta."

Trong lòng Phương Cửu giật nảy lên, kết hôn có phải là đại biểu nhiệm vụ này sắp hoàn thành?

"Nàng không nói lời nào chính là đáp ứng rồi." Hắn đưa tay xoa xoa bên hông cô, âm thanh trầm thấp, "Có đau hay không?"

Hắn không nói cũng được, nhưng khi nhắc đến, Phương Cửu chỉ cảm thấy cả người đều muốn tan nát, cũng còn tốt là ký ức đêm qua chỉ là mơ mơ hồ hồ, cô không muốn nhớ bản thân khi trúng được thì thành cái hình dạng gì!

"Ngươi để ta đánh một trận, xem ngươi có đau hay không?" Phương Cửu hừ một tiếng, sau đó đưa tay đẩy hắn ra, "Ngươi xuống nhanh, đừng đụng ta."

Nếu không phải biết mình đêm qua làm gì, Phương Cửu đã muốn coi mình té từ trên lầu xuống, nếu không thì làm sao động dẩy một chút, liền nghe thấy tiếng xương liền răng rắc vang lên như vậy.

"Tối hôm qua nàng đâu có nói như vậy." Môi mỏng nhếch lên, hắn khề thì thầm bên tai cô: "Nàng còn nói phải sinh cho ta thật nhiều hài tử."

Cái màu ửng đỏ lan đến cổ, Phương Cửu cũng lại không chịu được dùng sức đẩy bả vai hắn ra, "Ta chưa từng nói qua, ngươi đi ra!"

"Cộc cộc cộc!"

Tiếng gõ cửa bỗng nhiên vang lên, âm thanh Minh Nhất cung kính, "Hoàng thượng, có người ở kinh thành phát hiện tung tích của phụ thân Phương Cửu nương."

Dứt lời, sắc mặt Phương Cửu không khỏi hơi thay đổi, làm sao cha cô vô duyên vô cớ đến kinh thành? Lẽ nào đã xảy ra chuyện gì?

"Nàng mệt rồi thì nghỉ ngơi nhiều một chút, ta sẽ cho người đưa cha nàng vào." Hiên Viên Phạm sờ sờ đầu cô, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Nhìn hắn ra ngoài, lúc này Phương Cửu mới bực chán lại gọi cung nữ bên ngoài múc nước vào cho cô tắm rửa.

Sau khi tắm gội một phen đã là buổi trưa, đang lúc dùng bữa, liền nhìn thấy Minh Nhất mang theo một người đi vào. Nhìn thấy bóng người quen thuộc, Phương Cửu không nhận được đứng dậy gọi: "Cha!"

"Phương cô nương, các người ôn chuyện." Minh Nhất nói, ngay cả những cung nữ đang hầu hạ cũng lui ra theo.

Phương phụ nhìn chung quanh một chút, nhìn cung điện tráng lệ không khỏi có chút hoảng hốt, ông thở dài, lập tức đi tới ngồi đối diện với Phương Cửu, quét mắt đến son trên hải vị trên bàn, âm thanh tang thương, "Sur thúc con đều nói cho ta..."

Phương Cửu không biết giải thích thế nào, có một số việc căn bản là không nói được, cho nên nàng chỉ có thể nói một câu: "Xin lỗi."

"Đời trước là việc đời trước, huống hồ mẹ con cũng có lỗi, bất luận con có cùng với nhi tử Phụng Khuynh Thành hay không, đều do con quyết định, chỉ cần con vui vẻ là được rồi." Phương phụ nói xong, liền lấy ra một phong thư từ trong tay nải để trước mặt nàng, "Đây là sur thúc giao cho con."

Sur thúc?

Phương Cửu nghi hoặc tiếp nhận lá thư đó. Vừa mới mở ra, nội dung trong lá thư làm cô kinh ngạc không thôi

"Sur diệt, khi con nhận được bức thư này, sur thúc đã xuống cùng mẹ con.

Là ta để cha con tới đón con, bất luận Hiên Viên Phạm có chết hay không, sur thúc đều có lỗi với con. Cha con nói rất đúng, hết thảy đều là chấp niệm của ta quá sâu, nhưng làm sao ta buông bỏ được đây?

Sur muội là người mà ta yêu thương nhất, cho dù người nàng yêu không phải ta, cho dù người cùng nàng đi tới cuối đời cũng không phải ta. Rất nhiều lúc ta đều đang nghĩ rằng, vì sao ta cùng sur muội sẽ đi đến bước đường này, nhưng là cho tới bây giờ cũng nghĩ không rõ ràng được.

Hay tất cả đều do mệnh, Phụng Khuynh Thành cùng Hiên Viên Lâm nắm giữ tất cả, nhưng nhược điểm trí mạng vẫn là Hiên Viên Phạm. Mẹ con vì Hiên Viên Lâm mà trả giá nhiều như vậy, cuối cùng vẫn không nhận được một lời hồi đáp, nếu mẹ con biết được nhi tử Hiên Viên Lâm yêu con gái của mình, không biết muội ấy sẽ nghĩ thế nào?

Thôi, hết thảy đều nên kết thúc, sur thúc biết, bất luận ta nói cái gì đều không bù đắp được lỗi lầm của sur thúc đối với con, con hận thì hãy hận ta, ta cũng sẽ xuống bồi tội cùng mẹ người con!

Lý Nguyên!"

Xem xong phong thư này, tâm tình Phương Cửu cũng phức tạp, tuy rằng người sur thúc kia làm việc quá cực đoan, nhưng ông đã đi rồi, trong lòng cô vẫn còn có chút không thể tin được, vì có gì mà tất cả lại đi tới bước đường cùng này?

"Ai, bất luận con có ở lại hoàng cung hay không, y quán mãi mãi là nhà con. Sau này nếu muốn trở về thì cứ trở về, trong hoàng cung không giống như bên ngoài, con không có gia thế, nhất định sẽ bị xa lánh. Nếu Hiên Viên Phạm kia không tốt với con thì trở lại tìm cha, hoàng hậu nương nương gì đó chúng ta không làm cũng được." Phương phụ vỗ về bàn tay cô, về mặt từ ái.

Nhìn vàng trán từ lâu đã nhiễm gió sương của cha, vành mắt Phương Cửu không tránh khỏi đỏ lên, gật đầu không nói gì nữa.

Đại diện phong hậu vẫn đứng hạn cử hành, có điều Phụng Khuynh Thành cùng Hiên Viên Lâm đã đi rồi, trước khi đi còn tìm Phương Cửu thả một câu hung ác, chính là nói "Dù cho Phạm nhi thừa nhận người, chúng ta cũng sẽ không thừa nhận người con dâu như người, người tự lo lấy đi!"

Nghĩ đến nhưng cũng không thể làm gì khác, lại không muốn ở lại nhìn cô được phong hậu, vì vậy dứt khoát tiếp tục cùng Hiên Viên Lâm đi du sơn ngoạn thủy.

Trước cái lễ phong hậu một ngày Phương Cửu sớm đã bị cung nữ kéo lên, tắm rửa huân hương, dẫn vật rồng rã hai canh giờ, rốt cục tới khi trời gần sáng thì mới xong.

Nhìn nữ tử mặc phụng bào đỏ rực trong gương, Phương Cửu không khỏi có chút hoảng hốt. Nhiệm vụ thực sự là làm cô kinh tâm động phách, cử tử nhất sinh, cái hệ thống chết tiệt kia còn nói cái gì dễ dàng, dễ dàng đến mức suýt chút nữa thì mất mạng.

Tế tổ xong xuôi, Phương Cửu cùng Hiên Viên Phạm nhận lễ của triều thần. Sau khi một loạt nghi thức hoàn thành thì đã đến giờ hội, cô một người một mình ngồi bên trong hi phòng... Ăn đồ ăn.

"Ai u, hoàng hậu nương nương của ta, hoàng thượng sắp đi qua rồi, ngài... ngài cũng không thể bị bắt gặp như vậy a!" Lão ma ma kia đoạt lấy bánh ngọt trong tay cô, sau đó phát tay với những cung nữ khác nói: "Mau mau, nhanh chóng trang điểm lại cho nương nương!"

Phương Cửu mới cắn một miếng, lại bị bắt đến trước gương đồng trang điểm lại, lão ma ma kia còn thần thần bí bí nói: "Nương nương ngài phải nhớ kỹ, ngài là hoàng hậu nương nương, cùng phi tử không giống nhau. Bất cứ lúc nào cũng phải đoan trang, đợi đến khi viên phòng là được, nếu không sẽ bị Ngự Sử kết tội ngài họa loạn hậu cung!"

Phương Cửu: "... Hệ thống chưa từng nói qua không cho phép ly hôn đúng không?

"Ngài chính là bộ mặt cho lục cung, không thể bình thường tùy ý như những phi tử kia, mỗi tiếng nói cử động của ngài có thể đều bị toàn hậu cung nhìn

đấy!" Lão ma ma ra về tận tình khuyên nhủ nói.

Phuong Cửu không biết nên nói cái gì, nhin lại nhin tiếp, chỉ có thể mặc cho cung nữ tô tô vẽ vẽ ở trên mặt mình.

"Hoàng thượng giá lâm!"

Đến khi âm thanh lạnh lạnh của thái giám từ bên ngoài truyền vào, người trong phòng đều đồng loạt quỳ xuống, đến khi cửa bị đẩy ra, tức khắc hô: "Nô tỳ thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Phuong Cửu lại không có quỳ xuống, dù cho lão ma ma kéo ống tay áo cô, cô cũng bất động như núi ngồi ở đó.

Quý?

Cái tên này nếu không có mình giải độc, đã sớm chết, thế nào còn có cơ hội ở đây làm hoàng đế!

"Lui xuống cả đi." Hiền Viên Phạm vùng vung tay, long bào đỏ rực tôn lên phong thái đặc biệt, cung nữ khác cũng chỉ đành lập tức nhỏ giọng lui ra.

Chờ đến khi trong phòng yên tĩnh chỉ còn dư lại hai người, lúc này Hiền Viên Phạm mới cất bước đi tới phía sau cô, nhìn gương mặt khuynh thành mờ ảo in trên tấm gương đồng, hẳn không nhìn được cúi đầu nhẹ giọng bên tai cô nói: "Hoàng hậu của trăm quả nhiên đẹp nhất."

Phuong Cửu: "... Bệnh thần kinh!

Cô không chút khách khí lấy mũ phượng trên đầu xuống, lông mày đẹp nhú lại, "Ta nói cho ngươi, mấy ngày nữa ta cùng cha trở về trong trấn, ta sẽ không ở lại trong cái hậu cung này, cả ngày cùng nhưng phi tử kia của ngươi suốt ngày tranh tranh đấu đấu."

Tâm tình Hiền Viên Phạm vốn đang vô cùng tốt nhất thời đến quay ngược trở lại, sắc mặt khê biến, "Vậy còn ta?"

Làm gì có hoàng hậu không ở trong hoàng cung!

"Ngươi ở đâu thì mặc mớ gì đến ta." Phuong Cửu cho hẳn một cái liếc xéo, sau đó lại tiếp tục gỡ mấy cái thứ linh ta linh tinh trên đầu xuống, có trời mới biết trên đầu cô cấm bao nhiêu thứ.

Đội làn tóc đen như thác nước được thả xuống, Hiền Viên Phạm cũng không nhìn được nữa ôm ngang cô lên, nhanh chân bước tới giường lớn.

"Vì sao phải tranh đấu, mỗi ngày trăm sẽ sung hạnh năng." Hắn đặt cô lên giường, nhìn khuôn mặt tinh xảo, không nhìn được cúi đầu chặn lấy đôi môi anh đào, trần trọc thâm nhập...

"Ai... Muốn ngươi... Sung hạnh..." Phuong Cửu hung hăng muốn đẩy hắn ra, cô chưa từng, chưa từng gặp phải cái loại không biết xấu hổ như vậy!

Không để ý đến cô đang giãy dụa, hắn tiếp tục hai ba lần liền kéo phượng bào đỏ thẫm ra. Phượng bào vốn rất kiên cố trong tay hắn thì chưa tới một hiệp thì bị xé thành hai nửa. Phuong Cửu nguội lạnh, cô không hiểu, trên mặt mình thoa nhiều phấn như vậy, làm sao hắn nuốt vào bụng được?

Mãi đến khi bàn tay to nóng bỏng đặt trên hông mình, đột nhiên cô giống như một cái bánh rán bị người lật lại!

"Hôm nay chúng ta đổi cái tư thế..." Hắn rù rì bên tai cô.

Trong lòng Phuong Cửu muốn chửi một câu, nhưng chưa kịp mắng người, tiết khô trên người đột nhiên bị kéo xuống, hơi lạnh ngay tức khắc chui vào...

"Ngươi chờ xem, ngày mai ta cùng cha trở về, sau này ngươi đừng tới tìm ta... A!"

Trong giường lớn bỗng nhiên vang lên một tiếng thốt kinh ngạc, cùng lúc đó còn chen lẫn vào tiếng thở dốc ái muội của nam nhân, ánh nến chiếu vào trong điện trần đầy chữ hỉ, lại tạo nên một sắc thái kiều diễm...

Trở lại trong không gian thì Phuong Cửu đã lấy lại bình tĩnh, nhưng vẫn là không nhìn được hỏi: "008, có phải chúng ta từng có cừ oán?"

Hệ thống: "Kí chủ, vì sao lại hỏi như vậy?"

Phuong Cửu: "... Không muốn nói chuyện cùng ngươi!

"Nhiệm vụ này xác thực là nguy hiểm một chút, có điều cái này cũng là tùy cơ, chúng ta không có quyền hạn điều khiển nhiệm vụ." Bên trong cái giọng lạnh băng máy móc của hệ thống còn phảng phất sự bất đắc dĩ.

Phuong Cửu không muốn tin nó, chỉ là vô cùng lạnh lùng hỏi: "Vậy ta phải làm bao nhiêu cái nhiệm vụ mới có thể trở về?"

Hệ thống trầm mặc một hồi, lúc này mới nghiêm túc trả lời: "Chúng ta không có quyền hạn được biết việc này, có điều xem như đã từn là đồng nghiệp, sau khi tan việc ta giúp ngươi hỏi cục trưởng một chút."

"Được rồi, không nói nữa, trước tiên ngươi tiến vào nhiệm vụ đi. Nhớ kỹ, nếu như thất bại, sóng não của ngươi chỉ có thể vĩnh viễn tồn tại ở trong không

gian giả lập!"

Hệ thống âm trầm nói xong, Phương Cửu liền cảm thấy mắt tối sầm lại, tỉnh lại lần nữa thì chỉ phát hiện mình ở trên một chiếc xe.

Nhìn cảnh vật không ngừng lướt qua ngoài cửa sổ, nội tâm của cô tan vỡ!

Thất bại thì vĩnh viễn ở lại nơi này? Có bịp bợm hay không vậy!

"Tiểu Cửu, lát nữa phải nhớ khách khí với người ta một chút, cô mới ra mắt, có thể không đắc tội thì đừng có đắc tội người ta, tất cả người trong bộ phim đều có vai về cả, phải tạo mối quan hệ thật tốt với bọn họ." Một nữ nhân mặc âu phục trắng từ ghế trước quay đầu lại, lời nói mang hàm ý sâu xa.

Phương Cửu nghiêng đầu đi, giả vờ thật lòng gật gù.

Thấy vậy, người phụ nữ kia mới bán tín bán nghi quay đầu lại.

Đây là một quyền giải trí văn. Do gia đình khó khăn nên nữ chủ không đậu được đại học chính quy, lại có ma xui quỷ khiến trở thành trợ lý của nam chủ. Tuy rằng không phải xuất thân chính quy, nhưng bà vẫn rất có thiên phú diễn xuất, nam chủ lại vô tình hay cố ý giúp đỡ cho bà một vài vai diễn, cuối cùng chậm rãi có tiếng có tăm, sau đó được đạo diễn vừa ý, thêm vào có sự giúp đỡ nam chủ hỗ trợ, một đường vượt ngũ ai chém lức tướng, trở thành diễn viên hạng hai trẻ nhất trong nước.

Tuy rằng quá trình này nhìn qua có vẻ đơn giản, nhưng những tranh đấu trong giới giải trí cũng không ít. Nữ chủ cũng từ cái loại thiên chân vô tà mà lột xác thành khôn khéo giả dạn, mà nam chủ vẫn ở sau lưng yên lặng bảo vệ bà. Mãi đến khi nữ chủ bị người hâm mộ hận rằng bà đã tiềm quy tắc cùng đạo diễn để giành lấy vai diễn, nam chủ lúc này mới không nhịn được đứng ra tuyên bố ông có quan hệ cùng nữ chủ. Mặc dù là giả, nhưng đã phá bỏ tầng ngăn cách này, hai người họ trong một ngày mưa mà thật sự ở bên nhau.

Bây giờ nam nữ chủ đã kết hôn, nam chủ đã sớm mang hai cái danh hiệu ảnh đế, không nói đến trong nước mà trên quốc tế đều có địa vị nhất định. Có điều bây giờ không có ai thỉnh ông đóng phim, đây cũng là rất nhiều đạo diễn tiếc nuối.

Nữ chủ thì lại tiếp ở giới giải trí, cũng không tính quá nổi bật, chính là thỉnh thoảng tham dự hoạt động, khách mời đều là người quen trong giới. Bởi vì vị trí của bà trong nước đã rất vững chắc, cơ hồ đã là hàng đầu, vì thế nếu như không phải là kịch bản cực kì tốt thì bà sẽ hầu như không đóng phim.

Mà con trai của bọn họ không phải diễn viên, mà là làm đạo diễn!

Con trai của bọn họ thế nhưng rất trâu bò, tuổi còn trẻ mà đã nhận được giải đạo diễn mới xuất sắc nhất của thế giới, giải thưởng này có tầm hơn cái khác nhiều, mà ở trong nước cũng đã nhận được hai giải đạo diễn xuất sắc nhất. Nhưng đứa con trai này cũng là kỳ quái, anh chưa bao giờ làm phim điện ảnh, tuy phim điện ảnh rất dễ nhận giải, nhưng anh toàn làm phim thương mại, tiền phòng bán vé bộ sau lại cao hơn bộ trước. Bây giờ những vai diễn trong tay anh, tất cả đều là những cú khai lang nóng bỏng tay, muốn kịch bản có kịch bản, muốn diễn viên có kỹ thuật thì có kỹ thuật. Hơn nữa anh ta lại không chấp nhận nhét người, quán họ có phải tiềm hay không, không thu chính là không thu, nhưng không ai dám nói cái gì.

Bây giờ địa vị đạo diễn rất cao, trừ mấy người hàng đầu đã vươn ra tầm thế giới, trên căn bản sẽ không có ai ngu đến mức đắc tội đạo diễn. Có điều con trai nam chủ cũng không có để lộ quan hệ giữa mình và cha mẹ, chuyện này chỉ có phần nhỏ người biết mà thôi.

Mà nguyên chủ...

Tâm trạng Phương Cửu phức tạp, nguyên chủ là con gái bạn của nữ chủ, cái loại rất thân thiết kia, khi còn bé còn chơi đùa cùng con trai nam chủ một quãng thời gian. Nhưng sau đó lại theo bà nội ra nước ngoài, đến khi về nước thì anh ta đã ra nước ngoài học lớp đạo diễn chuyên nghiệp, hai người căn bản không có thời gian gặp mặt, vì lẽ đó nguyên chủ cũng đi học diễn xuất. Có điều thiên phú của cô tốt vô cùng, ngay cả nữ chủ cũng cảm thấy rất có linh khí, sau đó liền giới thiệu nguyên chủ tiến vào vòng tròn này.

Có nữ chủ hỗ trợ, nguyên chủ cũng coi như thuận buồm xuôi gió, công ty người mẫu cũng là do bà làm chủ, sau đó đóng một vai ngọc bạch ngọc trong phim thần tượng liền ra mắt. Hiện tại cũng coi như là tích lũy được một chút nhân khí, bây giờ cô đang đi tới phim trường!

Không sai, bộ phim này chính là do con trai nam chủ làm đạo diễn, mà cô, bị nữ chủ nhét vào!

"Đến rồi!" Lưu tỷ phía trước quay đầu lại, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô nói: "Tính khí Cố Tích không được tốt, cô lại được nhét vào, nếu như anh ta không cho mẹ mình chút mặt mũi thì cô cũng nhịn một chút, đừng có trẻ con nữa."

Nhìn công nhân viên đi lại bên ngoài, Phương Cửu gật đầu, sau đó cùng xuống xe với Lưu đi vào trong.

Vai nam nữ chính trong bộ này đều có vai về cả, nhan sắc có kỹ thuật có, ngay cả vai phụ cũng là người có thâm niên, mà cô lại là nữ phụ số 2, một vũ cơ xinh đẹp mê hoặc, sau đó thành công cầu dẫn hôn quân, trở thành quý phi trong lục cung.

Càng đi sâu vào trong, Phương Cửu nhìn thấy càng nhiều người nổi tiếng, có khi chỉ là khách mời, nhưng đều biết Cố Tích không thích người đến muộn, vì lẽ đó đều sẽ đến sớm.

Có một người đàn ông mặc áo đen đang ngồi nhân nhả trước màn hình theo dõi, anh ta đội mũ màu đen, lúc này đang chăm chăm nhìn vào màn hình đang chiếu lại, gương mặt kia so với mình tình không kém chút nào.

Phuong Cửu còn chìm đắm với cái suy nghĩ rằng nhiệm vụ này rất dễ hoàn thành lại nhìn thấy anh ta bỗng nhiên đứng dậy, vẻ mặt lạnh lùng quay về nói với nữ nhân đang quay: "Chu Tuyền, cô đang mắc chứng tắc nghẽn cơ tim hay thiếu não vậy?"

Phuong Cửu: "..."

Thế nhưng, bên trong trường quay không ai dám cười, tựa hồ đã quen về ác miệng của anh, người đang diễn chính là nữ số 3, cũng là một hoa đán có tiếng. Ai cũng biết phim của Cố Tích thì tiền phòng bán vé cao, đối với phát triển của cô nhất định sẽ có ích, nếu không cô ta cũng sẽ không nhẫn nhịn như vậy.

Phuong Cửu đột nhiên có chút kích động mà lùi lại, cô là dân nửa đường bị nhét vào, không biết sẽ ra sao đây?

"Lo lắng làm cái gì, đi a!" Lưu tỷ trực tiếp lôi cô đi về phía màn theo dõi.

Vì vai nữ số 2 là một vai quan trọng nhưng tần suất xuất hiện không cao, hơn nữa mấy ngày trước mẹ của cô bị bệnh, nên ở nhà đợi mấy ngày, mãi đến giờ mới đến trường quay. Có điều nguyên chủ đã học kịch bản trước, nên trong lòng Phuong Cửu cũng không phập phồng mấy.

"Cố đạo diễn, đã lâu không gặp." Hình như Lưu tỷ quen biết Cố Tích, vừa nói còn kéo Phuong Cửu lên.

Thu tầm mắt từ máy theo dõi trước mặt lại, Cố Tích ngồi ở trên ghế nhìn Phuong Cửu một chút. Mẹ anh đã sớm nói đến diễn xuất của vị thanh mai trúc mã này tốt ra sao, không cần cô nhất định sẽ hối hận cả đời, bây giờ vừa nhìn, Cố Tích lại không muốn lên tiếng.

Hôm nay Phuong Cửu không có trang điểm, chỉ mặc một bộ quần áo thể thao đơn giản, buộc tóc đuôi ngựa. Tuy rằng khuôn mặt rất tinh xảo, nhưng lại thoáng chút ngây ngô, giống như một sinh viên đại học chưa tốt nghiệp.

"Xem kịch bản chưa?" Anh không mặn không nhạt nói.

Nhân viên xung quanh tiếp tục công việc trong tay, đối với việc Cố Tích lạnh nhạt đã tập mãi thành quen. Người này, cho tới bây giờ không biết cái gì là thương hoa tiếc ngọc cả.

Phuong Cửu gật đầu, đành hoàng trả lời: "Đã xem rồi!"

Người sau nhàn nhạt liếc một cái, phát hiện bé gái luôn đuôi theo mình trong ký ức dường như yên tĩnh đi rất nhiều, cũng không biết làm sao lại luẩn quẩn tiến vào cái giới giải trí này.

Thấy nhân viên xung quanh đều đang bận rộn chuyện của mình, Phuong Cửu bỗng nhiên thò đầu qua nhẹ giọng nói: "Cố Tích ca ca, mẹ anh nhờ em mang cho anh đồ mà bà mua từ nước ngoài về."

Cố Tích: "..."

Lưu tỷ: "... " Đứa nhỏ này làm sao không biết điều như vậy!

Hít sâu một cái, Cố Tích nhìn chung quanh một chút, phát hiện hình như không có ai nghe được, lúc này mới cau mày thấp giọng nói: "Buổi tối tôi qua đó lấy!"

Aya: Oái quá đi~~~ Mai thi rồi T.T

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Con trai ảnh đế (1)

Edit: Aya Shinta

Lưu tỷ chỉ lo đứa nhỏ này lại phát nhon thêm cái gì gây sốc nữa, vội vã kéo cô về phía sau, sau đó nói với Cố Tích: "Tôi dẫn cô ấy đi thay quần áo."

Cố Tích không nói gì, đỡ cái trán nhìn về phía máy theo dõi, đến khi nhìn thấy cô gái bộ dạng cứng nhắc không sinh động, không nhìn được đập cuốn tập lên bàn, "Cát!"

Mọi người đều biết Cố đạo diễn lại nổi giận, từng người từng người chỉ có thể thảm thấp nén cho Chu Tuyền.

Sau khi thay đổi trang phục, Phuong Cửu an vị ở trong phòng hóa trang tùy ý cho chuyên gia trang điểm hóa trang cho cô, mà Lưu tỷ thì lại khoanh tay từ ngoài cửa đi vào, không biết nghĩ đến cái gì, ý cười treo bên khóe miệng không lấy xuống được.

"Luu tý, chị cười gì vậy?" Phương Cửu không thể động đậy, chỉ đành cố liếc qua chỗ cô ấy.

Người sau ngồi xuống một cái ghế, sau đó trưng ra cái vẻ mặt vì diệu mở một chai nước suối, nhưng không có nói gì.

Chuyên gia trang điểm kia thấy vậy không nhịn được lặng lẽ nói: "Cố đạo diễn của chúng ta, cô đừng có nhìn anh ta cao cao soái soái, anh ta lúc quay phim thì lục thân không nhận. Chu tuyến kia, bởi vì hôm nay cô ta đã NG* vài lần rồi, khẳng định trong bụng Cố đạo diễn đều là hỏa, lát nữa Phương tì phải cẩn thận cố gắng một chút."

*NG (No good): là những cảnh quay hỏng, phải quay lại.

Đối với người lớn tuổi còn hơn cả mình mà lại gọi mình một tiếng "tì", Phương Cửu cũng khá khó chịu. Nhưng cái giới giải trí vốn không phải để xem tuổi, chỉ là vừa nghĩ tới vừa bộ dạng Cố Tích mắng người, Phương Cửu chỉ cảm giác trong lòng mình tự nhiên có chút chột dạ.

"Tiểu Mã nói rất đúng, sau này cô không hiểu gì thì cứ hỏi, không nên cảm thấy bất tiện, Cố Tích không phải giống như những đạo diễn kia, đối với diễn xuất đã tốt con yêu cầu phải tốt hơn, chỉ cần cô diễn đúng chỗ anh ta sẽ không mắng cô đâu." Lưu tý đặt bình nước xuống, nghiêm túc nói.

Phương Cửu ừ một tiếng, sau đó cầm kịch bản lên xem, chu tuyến còn là một đại nhiệt Tiểu Hoa đều bị như vậy mắng, cô - một tiểu hoa đán mới xuất đạo, hậu quả có thể tưởng tượng được...

Hóa trang xong, khuôn mặt thoáng nét ngây ngô của Phương Cửu nhất thời trở nên phong tình vạn chủng, điểm hồng giữa vầng trán trắng trẻo lại tăng thêm một phần xinh đẹp, chuyên gia trang điểm nhìn xong cũng không nhịn được khen cô xinh đẹp.

Bởi vì sợ bị mắng, Phương Cửu chăm chú nghiên cứu kịch bản, tuy rằng nguyên chủ đã nghiên cứu kỹ, nhưng cô cảm thấy mình phải thuộc càng thêm thuộc hơn nữa.

Trước khi quay cô cũng nhìn thấy diễn viên sẽ cugf diễn với cô cảnh này, cũng chính là Triệu Thích đóng vai hôn quân. Triệu Thích có thể nói là bây giờ đầy nhiệt khí, có điều trước kia anh ta đi theo con đường trên màn ảnh nhỏ, nhưng bây giờ muốn nhận được danh hiệu ảnh đế-hậu toàn đi từ màn hình rộng, nghe nói anh ta vì muốn vào bộ này mà con chấp nhận giảm cát-xê. Nhưng anh ta chỉ là nam số 2, nam chính là một ảnh đế hơn anh ta một tuổi.

Lúc Phương Cửu đi ra ngoài thì thấy Cố Tích đang chỉ đạo cho Triệu Thích, cô lập tức khoác áo khoác chạy tới.

Nhìn thấy cô lại đây, Cố Tích miễn cưỡng liếc cô, thấy cô hóa trang xong xác thực có thần thái của nữ số 2, lúc này mới cầm kịch bản nói với cô: "Tôi sẽ nói cho cô về tiết tấu, lúc diễn liền đi chúc rượu, cô..."

Nói đến đây, Cố Tích có chút không nói ra được, sau đó nữ số 2 sẽ đi câu dẫn hoàng thượng, nhưng anh thực sự không biết làm sao để mở miệng với cô bé này.

"Tôi rõ rồi!" Phương Cửu thật lòng gật đầu.

Triệu thích đứng một bên liếc nhìn tiểu cô nương này, cảm thấy có chút buồn cười, xem ra cảnh này phải diễn cả buổi sáng rồi.

Cố Tích không có nói gì nữa, sắc mặt chỉ là khá vì diệu phát tay để bọn họ vào chỗ.

Phương Cửu cời áo khoác cho trợ lý, vũ y mỏng rực làm đáng người uyển chuyển của cô thoát ẩn thoát hiện, Triệu thích ăn mặc một thân hoàng bào ngồi dựa vào long ý, ánh mắt híp lại, say mê nhìn chăm chăm vũ cơ phía dưới, hiển nhiên đã nhập tâm vào vai diễn rồi.

Cố Tích đã quyết định, nếu như tiểu nha đầu kia diễn không được thì trả ngay cho mẹ mình, một cô bé tiến vào cái giới này làm gì!

"Tất cả chuẩn bị..." Cố Tích nhìn chăm chăm máy theo dõi, "Diễn!"

Máy tạo gió thổi lên, vũ y của Phương Cửu lập tức phát phơ, vũ cơ xung quanh đã bắt đầu nhảy. Cô đeo khăn che mặt, bước chân nhẹ nhàng, thắt lưng mềm mại hơi uốn một cái, một đôi câu người đến phong tình vạn chủng, vũ cơ xung quanh xoay tròn, thế rồi vũ y đổ rực liền hạ xuống.

Bên trong điện còn có các vai đại thần đang nói chuyện, lúc này mỗi một người đều phối hợp với nội dung vở kịch, ánh mắt kinh diễm nhìn Phương Cửu, ngay cả hoàng đế ngồi phía trên cũng nhìn chăm chăm không nháy mắt từ dưới kia.

Ở trong trường, Phương Cửu đã từng học vũ đạo, vũ đạo của bộ phim này cũng đã tập qua rất nhiều lần, lúc này cũng coi như là quen tay, chỉ cần coi cảnh diễn này giống như một cái nhiệm vụ thì sẽ không căng thẳng nữa.

Mãi đến khi nhạc tấu lên xong xuôi, lúc này bàn chân trần của Phương Cửu nhẹ bước lên điện, sau đó bung một chén rượu quý xuống đất, cúi đầu kính cẩn nói: "Nô tỳ kính hoàng thượng một chén ~"

Âm cuối còn ngân nga như vậy khiến người ta có chút ngứa ngáy, Triệu Thích thần sắc say mê nhận lấy chén rượu trong tay cô, dựa theo kịch bản lại háo sắc sờ soạng mu bàn tay trắng nõn của Phương Cửu.

"Hoàng thượng ~" Phương Cửu hơi nghiêng người muốn đi, tay Triệu Thích vỗ một cái, nhưng chỉ lấy được khăn che của cô xuống, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt sắc liền lộ rõ mồn một trong mắt mọi người làm họ hít một ngụm khí lạnh.

Không thể không nói, Phương Cửu sau khi hóa trang tuyệt đối phù hợp với hình tượng yêu cơ này. Những nhân viên khác đều khó mà tin nổi nhìn tình cảnh này, hình như cũng không nghĩ tới một tân nhân lại có diễn xuất sinh động như vậy, hơn nữa gặp phải tình cảnh như vậy mà không hề luống cuống.

Cố Tích nhìn chăm chăm máy theo dõi, tâm tình anh cũng phức tạp. Diễn xuất của Phương Cửu không tính là tốt nhất, nhưng đối với một tân nhân mà nói đã là rất tốt, không nghĩ tới bé gái sún răng năm nào đã lớn rồi...

"Mỹ nhân... Đừng đi a!" Triệu Thích đóng vai hôn quân lập tức lao đảo đuổi theo, Phương Cửu quay đầu cười mê hoặc với anh ta, sau đó lại đi chạy đi nơi khác.

Cô chạy không nhanh, Triệu Thích rất nhanh bắt được cô, còn gắt gao ôm cô vào lồng ngực, "Cuối cùng trăm cũng coi như bắt được nàng rồi!"

"Hoàng thượng ~" Phương Cửu đỏ mặt, xấu hổ lại e lệ cúi đầu.

"Cát!"

Trong giây lát, Phương Cửu đẩy Triệu Thích ra, trợ lý lập tức phủ thêm áo khoác cho cô, sau đó chạy về phía Cố Tích.

Triệu Thích: "... " Minh bị người ta ghét bỏ vậy sao?

"Cố... đạo diễn, tôi có chỗ nào xử lý không tốt hay không?" Phương Cửu đứng sau ghế ngồi, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm máy theo dõi đang chiếu lại cảnh quay vừa rồi.

Cố Tích không nói gì, tâm trạng của anh vẫn rất phức tạp, anh cảm thấy buổi tối này mình cần phải đàm luận nhân sinh với Phương Cửu.

Một cô gái nhỏ lại tiến vào cái giới giải trí này, còn học người ôm ấp áp, quả thực mẹ mình đang đẩy người ta vào hố lửa!

"Không có, cô diễn rất tốt." Giọng anh vẫn lạnh nhạt.

Về mặt những nhân viên khác vô cùng ngạc nhiên nhìn về phía Phương Cửu, phải biết rằng đây là lần đầu Cố đạo diễn khen người khác!

Phương Cửu nghe vậy cũng thở phào nhẹ nhõm, không biết nghĩ đến cái gì, cô không nhận được chuyển ghế ngồi ở bên cạnh anh, bộ dạng muốn nói lại thôi: "Tôi có một yêu cầu nho nhỏ."

Cố Tích nhìn cô, cô không giống với vẻ xinh đẹp mê hoặc vừa nãy. Bây giờ tuy cô được hóa trang vô cùng tinh xảo, nhưng ánh mắt lại trong suốt sáng ngời, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vẻ e lệ, hình như là không biết làm sao để mở miệng.

"Nói đi." Ngữ khí anh vẫn lạnh nhạt.

Phương Cửu do dự rất lâu, lúc này mới áp ứng nhìn anh nói: "Tôi... Cảnh quay dưới bể tắm, tôi có thể tìm thể thân hay không?"

Cảnh quay trong bể tắm có lộ lưng, Phương Cửu không muốn như vậy. Tuy rằng đối với diễn viên, chuyện này hết sức bình thường...Nhưng... Không chuyên nghiệp thì cứ coi như không chuyên nghiệp đi!

Dứt lời, phó đạo diễn đang nhìn chăm chăm một bên cũng không nhận được mà nhìn cô nhiều thêm nhiều một chút, hình như đã lường trước được cái cảnh Cố đạo diễn mở miệng mắng người.

Cố Tích trầm mặc vài giây, mới lạnh nhạt nói: "Có thể."

Hơn nữa cũng không cần lộ lưng, phân cảnh ám muội có Chu Tuyền kia lo một hồi là được rồi.

Không biết anh đang suy nghĩ gì thế nhưng Phương Cửu nghe được có thể tìm thể thân thì lập tức cảm kích xem phân cảnh khác.

Về mặt phó đạo diễn vô cùng mơ hồ mà nhìn tình cảnh này, có người nào lại không biết Cố đạo diễn ghét nhất loại diễn viên chuyên đi tìm diễn viên đóng thế đâu?

Hai phân cảnh sau cũng không có gì khó khăn, cơ bản Phương Cửu chỉ cần một lần là qua được. Có điều ngày mai cô còn có một cảnh múa trên yến hội, tối về còn phải luyện tập thêm một chút.

Công việc xong xuôi thì đã tới sáu giờ. Cố Tích tuy ác miệng, chế độ làm việc và nghỉ ngơi không hề bạc đãi nghệ sĩ, chỉ cần không phải bắt buộc quay vào ban đêm thì công việc sẽ không kéo lê tới bữa ăn khuya, vì thế người khác vẫn rất khâm phục anh ở điểm này.

Thay quần áo xong, trợ lý Tiểu Kỳ liền hỏi cô muốn đi đâu ăn cơm, Phương Cửu vẫn muốn trở về luyện múa, cảm có hộp cơm tiện lợi là được rồi.

Vừa ra khỏi phòng hóa trang, cô liền nhìn thấy Triệu Thích tựa ở cửa nói chuyện cùng trợ lý. Nhìn thấy cô đi ra, anh ta bỗng nhiên tiến lên nói rằng: "Sau này chúng ta con rất nhiều cảnh quay chung, cô có muốn ra ngoài ăn cơm làm quen một chút?"

Triệu Thích chính là loại người chân thành, thân hình cường tráng cao mét tám lăm phối hợp với gương mặt sắc cạnh đặc biệt có phong vị, ít nhất đã khiến cho cô nàng trợ lý Tiểu Kỳ thần hồn điên đảo.

"Lần sau đi? Ngày mai tôi có một phân cảnh quan trọng, lát nữa còn phải về luyện múa." Phương Cừu liếc nhìn sắc trời tối mịt, cảm thấy bên ngoài chắc chắn có rất nhiều paparazzi xuất quỷ nhập thần, đối với việc tạo scandal thì cô không hề có hứng thú gì.

Thấy cô phải đi, Triệu Thích kéo cánh tay cô lại, nghiêm túc nói: "Vậy ngày mai?"

Trợ lý của Triệu Thích vẫn im lặng tại chỗ không lên tiếng. Anh ta không nghĩ tới, cái người chưa bao giờ làm trò ám muội cùng với nữ diễn viên bây giờ lại hẹn người ta ăn cơm?

Không biết cái kỹ năng này lén lút từ nơi nào học ra.

Phương Cừu nhủ nhủ mảy, liếc nhìn cánh tay đang bị người khác tóm lấy, tức khắc người kia buông tay ra, có chút bất tiện cười cười.

"Ngày mai không biết có thời gian hay không, nếu không có thời gian thì để sau?" Phương Cừu không muốn đắc tội người khác, nhưng cũng không muốn quá thân cận với người khác. Tuy Triệu Thích rất tuần tú, nhưng thế giới giải trí lại không bao giờ thiếu những anh chàng đẹp trai.

Không nghĩ tới lần đầu hẹn người khác lại bị cự tuyệt, Triệu Thích có chút thất bại, không khỏi hoài nghi mình có phải đã già? Vì thế không được nhưng cô gái trẻ yêu thích?

"Hai người đang làm gì?" Cố Tích đang cầm ly trà vừa vặn đi ngang qua thấy cảnh này thì không khỏi dừng bước lại, lạnh lùng nói với hai người: "Hiện tại vẫn chưa tới lúc tuyên truyền!"

Thực sự là thói đời càng ngày càng đổi thay!

Phương Cừu: "..."

Không dám ở lại nữa, Phương Cừu lập tức đội mũ lên, mang khẩu trang, cúi đầu chuồn ra khỏi phim trường.

Bởi vì đội hình đoàn phim hùng hậu, những paparazi kia ngày ngày đều muốn đào được chuyện để viết, dù cho chỉ là tin vặt trong phim trường thôi cũng đủ cho họ viết được cái bản thảo dài dằng dặc. Nên trên đường từ trường quay về đến khách sạn, Phương Cừu không biết đã gặp bao nhiêu paparazi theo dõi cô, có điều cuối cùng đều bị ngăn ở ngoài cửa khách sạn. Những người kia chụp một lúc thì còn được nhưng cũng không thể thật sự ngồi xổm ở cửa canh giữ như vậy, trừ phi đặt máy quay mini ở hành lang. Nhưng chó* bình thường cũng không phát điên như vậy, chỉ có số cực ít người mới biết.

*"chó" ở đây là nguyên văn của tác giả luôn nhé.

Trở lại phòng, Phương Cừu để Tiểu Kỳ mua cơm hộp rồi đi tắm, tắm xong thì cơm cũng vừa vận đến, cơm nước xong cô liền để Tiểu Kỳ trở về, chính mình một người bắt đầu lăm bằm lẫu kịch bản.

Cùng lúc đó, trong phòng tổng thống tầng trên, Cố Tích cũng vừa đi ra từ trong phòng tắm, nhìn xuống lịch diễn vào ngày mai, điều chỉnh lại một chút. Đang chuẩn bị ngủ sớm anh chợt nhớ tới dưới lầu còn có thanh mai trúc mã đang đợi mình nhận đồ.

Anh biết chắc chắn mẹ mình lại mua mấy thứ linh ta linh tinh, nhưng vẫn khoác cái áo đen, đội mũ đi xuống lầu dưới.

Phương Cừu đang tập múa, bỗng nhiên chuông cửa vang lên, cô đành lau mồ hôi lập tức đi mở cửa. Vừa mở cửa ra, liền nhìn thấy Cố Tích mặc nguyên một cây đen đứng trước cửa.

"Đồ đâu?" Cố Tích nhìn cô, phát hiện bé gái luôn thích đuổi theo mình đã lớn rồi.

Phương Cừu đang mặc một cái váy ngủ rộng rãi, lộ ra đôi chân nhỏ trắng nõn, gương mặt mộc nhỏ nhắn lấm tấm mồ hôi. Cô nhìn thấy là anh, lập tức nghiêng người sang, "Anh vào đi, để người khác thấy thì không hay."

Do dự một chút, Cố Tích vẫn cất bước đi vào, xưa nay chỉ có người khác gõ cửa anh, đây là lần đầu tiên anh gõ cửa phòng người khác.

Phòng cô còn thoang thoang mùi sữa tắm, có chồng kịch bản được phân loại được đặt trên bàn kính, trên đó có chi chít đánh dấu cùng ghi chú. Xem ra, cô cũng không phải ngây ngô như bề ngoài, mà đang cố gắng nắm lấy cơ hội học hỏi.

Lúc này Phương Cừu cũng đưa một cái túi màu xanh ra, "Đây là đồ cô nhờ em đưa cho anh, còn nói anh phải chú ý thân thể, đừng quá cố sức."

Cố Tích nhận lấy cái túi, nhìn kịch bản kia giống như đang muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Phương Cừu lấy lon coca trong tủ lạnh ném cho anh, hiểu kỳ nói: "Không nghĩ tới anh lại đi học đạo diễn, trước đây anh không phải nói muốn làm phi hành gia sao?"

Cố Tích: "... Ai mà không cái mộng phi hành gia!

"Không biết em đã thuyết phục họ thế nào, có điều nếu như bị mẹ em nhìn thấy con gái mình cùng đàn ông ôm ấp ấp thì sẽ nghĩ như thế nào?" Xách túi, Cố Tích không có nhìn, liền đi tới cửa, khi chuẩn bị mở cửa thì lại quay đầu nhìn cô, "Thích diễn xuất thì làm diễn viên hay sao, cái giới giải trí này không thích hợp với em đâu."

Nói xong, anh liền mở cửa đi ra ngoài, để lại Phương Cửu bất đắc dĩ ngồi ở đó.

Không tiến vào thế giới giải trí, làm sao tiếp cận anh nha!

Sáng sớm hôm sau Phương Cửu đã tới phim trường chuẩn bị. Ngày hôm nay cô có phân cảnh quan trọng, múa trên đài cao, nam chính nữ chính nam số 2 gì gì đó đều sẽ xuất hiện ở phân cảnh này, tuy rằng cô không phải là nhân vật trung tâm, nhưng cũng sẽ có vài cảnh đơn độc trên màn ảnh, kỳ thực cái này mới là khó nắm nhất.

Cố Tích không thích người đến muộn, vì lẽ đó mọi người đến đều rất đúng giờ. Nhìn thấy Phương Cửu đang tập múa ở đó, Chu Tuyền đang bụng ily cà phê nóng không nhịn được dừng bước lại, một đôi mắt phượng trên dưới quét cô một vòng, "Nghe nói Hạ Khê là cô của cô?"

Động tác dừng lại, nhìn ánh mắt đánh giá của những nhân viên khác, Phương Cửu lập tức phản bác: "Tôi cũng không có người cô tốt như Hạ tiền bối."

Giải trí luôn luôn lợi hại về cái khoản nghe sai đồn bậy này. Ngày hôm nay nói nữ chủ là cô mình, ngày mai sẽ có người nói nữ chủ là mẹ của mình mất.

Chu Tuyền nhấp một ngụm cà phê nóng, miễn cưỡng ngồi dựa trên ghế quý phi nhìn xuống cô, "Có một người cô tốt thì lại không giống nhau, nói nhảy vào thì cứ nhảy vào, phần diễn cũng có thể tùy tiện hủy bỏ."

Hiện tại không người nào lại không biết cái phân cảnh trong bể tắm kia đã bị bỏ đi, ngay cả Cố Tích cái loại mềm cứng đều không được cũng phải cho Phương Cửu nẩy phần mặt mũi, có thể thấy được sau lưng cô nhất định là Hạ Khê!

Phương Cửu vờn vai một cái, nhận lấy áo khoác từ trợ lý, không nói gì, yên lặng rời đi.

Lúc nghe đạo diễn chỉ đạo tất cả mọi người đều phải tới. Bọn họ đều biết thời điểm Cố đạo diễn ác miệng xuất hiện đã tới.

"Tề lão sư, lát nữa chỉ cần theo tiết tấu của tôi là được." Cố Tích nói với nam chính hơi lớn tuổi xong, sau đó nhìn về phía Chu Tuyền vẫn còn đang hóa trang, lập tức vút kịch bản trên bàn, về mặt lạnh lùng, "Cô trét phấn nhiều như vậy là đang đóng vai xác chết hay sao?"

Mọi người: "..."

Không được rồi, Phương Cửu công lực yếu, nhịn không được thấp giọng bật cười.

Chu Tuyền lập tức đặt hộp phấn xuống mà trừng cô, Triệu Thích ở một bên vội vã đi ra thay cô giăng hòa, "Tiểu Chu cô vốn rất trắng, lại đánh thêm thì như đang phát sáng."

Ai cũng thích được khen, huống chi người khen lại là Triệu Thích vốn không bao giờ khen người khác. Chu Tuyền nghe vậy lập tức thỏa mãn cảm lấy kịch bản, bày ra dáng vẻ khiêm tốn thỉnh giáo, liếc mắt đưa tình với Cố Tích, "Cố đạo diễn, chỗ này này tôi còn có chút không hiểu, anh có thể giảng cho tôi hay không?"

Cố Tích không thèm liếc cô ta lấy một cái, âm thanh vẫn lạnh lùng, "Cô đem thời gian tô trát trát đặt trên kịch bản, đảm bảo có thể hiểu ra."

Nói xong, không biết nghĩ đến cái gì, tầm mắt sâu thẳm đặt trên Triệu Thích cùng Phương Cửu quét một vòng, cuối cùng ngừng lại trên bộ y phục trên người Phương Cửu, "Vũ y này quá khó coi, tổ trang phục đổi lại đi."

Aya: Mới đổi lại cái bìa truyện, thấy rất uống thời gian 2 tiếng đồng hồ chỉ để chọn cái font chữ cho cái tựa đề...T.T...

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Con trai ảnh đế (2)

Edit: Aya Shinta

Dứt lời, tất cả mọi người đều sững sờ, Triệu Thích nhìn về phía Phương Cửu. Chỉ thấy cô đã hóa trang tinh xảo, tóc đen dài mềm mại tuôn như thác, trân ngọc rực đỏ khẽ rung động, khuôn mặt vốn mang nét ngây ngô đơn thuần giờ đây lại cực kỳ yêu kiều. Chỉ là vũ y trên người đẹp thì có đẹp, nhưng mà lụa mỏng không thể che giấu những đường cong tinh xảo mơ hồ, khiến người ta nhìn đến suy nghĩ viển vông.

"Đúng, này vũ y quá khó coi, không biết tổ trang làm ăn thế nào nữa." Triệu Thích lập tức phụ họa một câu.

Những người khác cũng không nói gì, dù sao thẩm mỹ của mỗi người không giống nhau, thế nhưng bọn họ lại không thể hiểu nổi thẩm mỹ của Cố đạo diễn và Triệu Thích. Chu Tuyền kia lại hừ lạnh một tiếng không nói gì, Phương Cửu mặc vào càng xấu cô ta lại càng hài lòng.

Cố Tích nói đổi liền đổi, lập tức để phó đạo diễn gọi người của tổ phục trang tới, chỉ vào vũ y trên người Phuong Cửu cau mày nói: "Mấy người làm việc thế nào vậy? Cho mấy người nhiều tiền vậy chính là để tiết kiệm vải vóc hay sao?"

Về mặt của mấy người bên tổ phục trang mơ hồ nhìn vũ y trên người Phuong Cửu, có trời mới biết bộ trang phục này họ đã yêu cầu làm rất lâu mới xong, rất đẹp nha!

"Còn xem!" Cố Tích sầm mặt lại.

Người bên tổ phục trang lập tức thu hồi tầm mắt trên người Phuong Cửu lại, sau đó cúi đầu khom lưng, giọng tay đảm bảo: "Vây đề tôi nhờ Trương lão sư cải tiến lại."

"Tôi muốn chính là sự hoa mỹ về thị giác, không phải lộ ngực lộ lưng!" Cố Tích càng nói càng tức, lập tức nhìn Phuong Cửu nói: "Nhanh đi đổi bộ quần áo!"

Ngữ khí của anh vô cùng không ổn, thậm chí là có chút hung bạo, Cố đạo diễn trong truyền thuyết không hề biết thương hoa tiếc ngọc, Phuong Cửu xem như là đã lĩnh giáo được. Minh ăn mặc đẹp như vậy, anh ta lại mắng người!

Bầu môi, cô chỉ có thể cúi đầu cùng trợ lý đi về phòng hóa trang, Chu Tuyền một bên cũng không nhịn được cười ra tiếng, cô ta cực kỳ không ưa cái dáng vẻ có hậu trường thì có tất cả này.

Nhìn thấy cô ta cười, Cố Tích lạnh mặt nhìn cô ta nói: "Lời kịch đã nhớ kỹ chưa?"

Sắc mặt Chu Tuyền hơi thay đổi, "Nhớ... Nhớ rồi."

Cố Tích tuyệt đối là người đàn ông không hiểu phong tình nhất mà cô ta từng gặp, không có "một trong những" đâu nhé!

Sau khi nhân viên bận bịu cả tiếng đồng hồ, Phuong Cửu lại thay đổi vũ y, bộ này được thay đổi hoàn toàn, nghe nói là do một bậc lão sư trong mảng phục trang thay đổi lại. Lần này xem ra hoa mỹ lên rất nhiều, phần cúp ngực cũng đổi thành có cổ áo, nhưng vẫn rất đẹp.

Làm lỡ thời giờ lâu như vậy, tất cả mọi người biết chắc chắn Cố đạo không vui, vì thế lúc này Chu Tuyền cũng phải chuẩn bị đằng hoàng.

Tràng cảnh lần này vô cùng lớn, ở phim trường này lấy cảnh một ngày cũng tốn rất nhiều tiền, vì vậy thời gian là vàng bạc. Sau khi tất cả được sắp xếp xong, Phuong Cửu liền đứng trên đài cao, trong miệng ngâm một nhánh hoa, Xung quanh là một số diễn viên quần chúng có khả năng vũ đạo.

Nhìn chăm chăm máy theo dõi, Cố Tích ở Phuong Cửu trên người quét hai vòng, lập tức nói: "Tất cả chuẩn bị...Action!"

Clapper Board* cách một tiếng, máy tạo gió lập tức hoạt động, đại thần bốn phía đài cao xi xầm, Triệu Thích lười biếng ngồi dựa trên long ý. Tề Hoa đóng vai nam chủ - một tướng quân ngồi bên dưới, lúc này hấn một thân nhung giáp, tay cầm bảo kiếm về mặt vì điệu nhìn hoàng thượng trên kia, hình như đối với người mà mình luôn trung thành như vậy thật đáng thất vọng.

* Clapper Board: Một clapper là một tấm bảng được sử dụng để đồng bộ và xác định một cảnh trong phần hậu kỳ. Một clapper là phụ kiện mang tính biểu tượng nhất trên bất kỳ phim trường nào. Thông thường một clapper sẽ có chỗ để viết cảnh, phân đoạn, và cảnh quay với một số thông tin khác như tên nhà sản xuất, đạo diễn, và DP...

"Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương vẫn chưa phạm sai lầm, vì sao phải phế hậu?" Tề Hoa hơi nhướng mày, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Triệu Thích.

Người sau lập tức lười biếng ngồi dựa trên long ý, mỹ nhân một bên lại dựa vào trong lồng ngực của y, tươi cười quyến rũ chúc rượu y. Triệu Thích sắc lệnh trí hôn*, lập tức hôn trên mặt mỹ nhân một cái, nụ cười của mỹ nhân vang lên như tiếng chuông bạc.

*Sắc lệnh trí hôn: không thể giữ vững lí trí được trước dục vọng.

"Hoàng thượng!" Tề Hoa đột nhiên đứng dậy.

Triệu Thích miễn cưỡng liếc hần, không để ý nói: "Nhiều năm như vậy mà hoàng hậu vẫn chưa mang được long thai, như thế vẫn chưa đủ?"

Nói xong, hấn lại dầm tà sờ soạng trên mặt mỹ nhân một cái, Tề Hoa dưới kia siết chặt bảo kiếm, vẻ mặt thất vọng, "Dù cho như vậy, nhưng Hoàng hậu nương nương lo liệu cho lục cung nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, hoàng thượng bây giờ một câu phế hậu, khiến bao tâm nhiều người phải lạnh lẽo!"

Ánh mắt Triệu Thích tầm mắt, đẩy mỹ nhân ra, mắt sáng như đuốc nhìn về phía Tề Hoa, "Đây là việc nhà của trẫm, khi nào đến phiên Triệu tướng quân nhúng tay? Hay là, người coi mình đánh thắng được hai trận thì có thể trèo lên đầu trẫm hay sao?!"

"Vi thần không dám!" Tề Hoa lập tức quỳ một chân trên đất.

Đám đại thần bên dưới cũng không dám ho he lời nào. Cho đến lúc này, tiếng đàn thánh thót vang lên, mọi người không nhịn được nhìn về phía đài cao.

Ông kính chuyển động, Phương Cửu biết đã tới lượt mình, theo bước chân không ngừng biến hóa của bạn diễn, bỗng nhiên cô vung tay áo một cái. Cánh hoa tung đầy trời, cô ngậm một nhành hoa thu lại ống tay áo, diễn viên quần chúng đều lui ra, trên đài cao chỉ còn lại mình cô.

Dựa theo nội dung kịch bản, về mặt Triệu Thích lập tức si mê nhìn về phía đài cao, quần thần bên dưới cũng mê đắm, chỉ có Tề Hoa nhú chặt lông mày, hần nghiêng đầu đi, vừa vặn bắt gặp ánh mắt của nữ tử trên đài cao.

Chiều theo kịch bản, Phương Cửu nở một nụ cười xinh đẹp với hắn, sau đó uốn người một cái, ống tay áo như du long mà phất lên, bóng người uyển chuyển theo gió mà lay động. Bề tôi dưới kia đều say mê, mà Tề Hoa lại thất vọng vỗ một chưởng lên bàn, sau đó cầm lấy kiếm nhanh chân rời đi.

Trong giây lát đó, tất cả mọi người đều lấy lại tinh thần, ông kính lại chuyển về phía Triệu Thích, thế nhưng y không hề để tâm, mà quay về phía thái giám bên cạnh nói: "Đêm nay bãi giá Ngọc Hoa điện."

Nói xong, tiếp tục một mê nhìn về phía nữ tử trên đài cao.

"Cát!"

Trong nháy mắt, Phương Cửu lập tức ngồi phịch trên mặt đất, sau đó liều mạng dùng tay áo lau mồ hôi. Y phục cổ đại rất nặng nề, cô còn nhảy lâu như vậy, hiện tại cũng không hề muốn nhúc nhích.

Có điều sau đó, người khác đều đi thu dọn hiện trường, cũng không ai cho Phương Cửu đang ngồi một mình ở trên đài cao lấy một cái thang. Cô muốn tìm trợ lý, thế nhưng Tiểu Kỳ này lại chạy đến bên Triệu Thích. Nếu như Phương Cửu không có nhìn lầm, cô ấy lại đi theo người ta đòi chụp hình chung!

Cảnh này quay rất tốt, hành động của Triệu Thích cùng Tề Hoa hành động đều không có vấn đề, Cố Tích xem xong phần chiếu lại, tầm mắt quét qua, phát hiện Phương Cửu còn ngồi ở trên đài cao.

Bình thường thì cái giới giải trí nếu dựa vào những mối quan hệ. Phương Cửu mặc dù là dân nhảy dù vô, nhưng nhan sắc này không phải nghệ sĩ nên không có kiêng kỵ nhiều, bên trong đoàn làm phim đều là những người có thâm niên, vào lúc này không ai để ý đến cô cũng rất bình thường.

"Đi lấy cái thang." Cố Tích liếc nhìn bên kia.

Phó đạo diễn nhìn theo hướng đó, thầm than Cố đạo diễn của bọn họ vẫn rất có nhân tính, lập tức phất tay gọi nhân viên đi lấy thang qua bên kia.

Lại nhìn cảnh chiếu lại, dặn dò phó đạo diễn vài câu, Cố Tích lại không nhìn được nhìn về phía Phương Cửu bên kia. Lúc này cây thang vừa mới đem ra, Phương Cửu nhắc theo y phục nặng nề muốn xuống dưới lại không dám.

Không biết nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên anh lại đứng dậy đi về phía bên đó.

Trong lòng Phương Cửu lúc này đang cực kỳ gay gắt. Kỳ thực không ai biết, cô có chứng sợ độ cao, hơn nữa cây thang này có vẻ không chắc chắn, nếu như té xuống thì biết làm sao.

Cố Tích đi về phía đài cao, nhìn về phía đài cao độ khoảng ba bốn mét, bỗng nhiên dõng thang đi.

Phương Cửu: "..."

"Nhảy xuống." Anh ngẩng đầu cười cợt.

Về mặt những nhân viên khác đều kỳ dị nhìn về phía này, chỉ sợ đây là lần thứ nhất bọn họ nhìn thấy đạo diễn nở nụ cười đi?

Triệu Thích vừa mới đổi y phục bên kia cũng nhìn về phía này, phát hiện Phương Cửu vẫn chưa có đi xuống, đang muốn đi tới, lại bị trợ lý kéo lại, "Triệu ca, Phương Cửu kia là dân nhảy dù, chắc chắn đạo diễn không thích cô ta, bây giờ người ta muốn chinh cô ấy, anh cũng đừng đi tham gia trò vui."

Triệu Thích trợn mắt, "Cố đạo diễn không phải loại người như vậy!"

Trợ lý: "Anh chắc chắn chứ?"

Triệu Thích: "..."

Phương Cửu bên này vẫn ngồi ở trên đài cao, còn thỉnh thoảng ghé đầu nhìn xuống dưới, nhìn ánh mắt kì dị của những người khác quăng về phía cô, chỉ đành trừng mắt về phía Cố Tích, "Anh... Đem thang lại cho tôi!"

Nhân viên: "...". Vậy mà có người dám nói chuyện như vậy cùng Cố đạo diễn!

Đuôi lông mày Cố Tích hơi động, ngữ khí hững hờ, "Ngược lại không có cao bao nhiêu."

Phương Cửu khẽ cắn răng, cô nhớ ra rồi, khi họ treo tường hồi còn bé, cô cố ý giấu thang của Cố Tích đi, cuối cùng hại anh ta ngã xuống, một mặt đầy bùn, lúc đó chỉ cảm thấy thật khôi hài, hiện tại...

"Tiểu Kỳ!" Phương Cửu gán cô hô Tiểu Kỳ bên kia phòng hóa trang.

Thấy cô gọi người, Cố Tích nhất thời có lòng tốt trả thang về chỗ cũ cho cô, Phuong Cửu cho rằng anh ta có lương tâm, cũng không để ý đến thang không chắc chắn, vội vã nhắc theo làn váy đi tới.

Mãi đến khi Cố Tích đặt một cái tay trên thang, Phuong Cửu sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, "Anh... Đừng nhúc nhích nó!"

Cố Tích cười cợt, vẫn là giúp cô nhắc làn váy rườm rà lên, làm cô có thể thuận lợi đi xuống.

Những nhân viên khác chỉ cảm thấy tình cảnh này làm sao lại quý đi như vậy. Đây cũng không giống như đang chinh người, mà giống như...Liếc mắt đưa tình?

Chu tuyến đang trang điểm cách đó không xa, sắc mặt lại xanh mét. Không ai so với cô hiểu rõ Cố Tích này, mình lấy lòng nhiều lần như vậy, trừ phi giằng kịch bản thì anh ta cũng không nhiều lời, hơn nữa... Cố Tích còn không tệ nhạt đến mức tự mình đi chinh người, còn ở trước mặt mọi người!

Tề Hoa ngồi dưới tán cây lớn nhìn kịch bản, trong tay có một diều thuốc, ý tứ sâu xa nói với phụ tá nói: "Hóa ra Cố Tích yêu thích cái loại hình này."

Trợ lý cười rạng rỡ, "Hon nữa diễn xuất không sai, nội tình lại được, sau này theo Cố đạo diễn sau đó khẳng định không lo."

"Phuong tỷ, chị làm sao vậy!" Lúc này Tiểu Kỳ rốt cục mới thở hồng hộc chạy tới.

Phuong Cửu nhìn cô, không biết nên nói cái gì, có lúc fans thực sự là một sinh vật kỳ diệu. Có điều lần này cũng coi như thôi, nếu như sau này Tiểu Kỳ chỉ lo đuổi theo thần tượng mà mặc kệ cô, cô sẽ nhờ Lưu tỷ thay trợ lý a.

"Tràng cảnh này chỉ thuê một ngày, buổi tối sẽ diễn phân cảnh cô bị giết." Cố Tích nhàn nhạt liếc cô, sau đó lấy mũ xuống đi về phía máy theo dõi.

Phuong Cửu cắn răng hung tợn trừng anh, nhưng giận mà không dám nói gì, chỉ đành nhắc váy lên đi tới phòng hóa trang bên kia để thay quần áo.

Chắc chắn kết cục của nữ số 2 là cái chết. Đó là một đêm mưa, nghĩa quân công phá hoàng cung, sau khi nàng trúng độc, đi lang lang khắp hoàng cung không mục đích. Nghĩa quân vây quanh nàng, nàng gặp phải nam chính, nằm nhoài dưới ngựa của hắn, cười hỏi một câu, "Ta nhảy cho chàng một điệu, được chứ?"

Sau đó nàng chết.

Thân thế nữ số 2 vô cùng thâm trầm, cũng bị người khác lợi dụng mà tiến thân vào hoàng cung. Thế nhưng nàng sớm nhất kiến chung tình với nam chính, lên nắm quyền thì giúp nam chính rất nhiều.

Bởi vì họ chỉ thuê phim trường này một ngày, nên các cảnh khác cũng đã quay xong, cũng chỉ còn cảnh của cô. Ngày mai còn phải đi lấy cảnh khác, hơn nữa hôm nay lại không có mưa, vì vậy chỉ có thể tạo mưa nhân tạo.

Ngày hôm nay không thể không đóng cảnh đêm, Phuong Cửu còn để Tiểu Kỳ đưa rất nhiều đồ uống cho nhân viên, xem như là tạo mối quan hệ.

Lúc ăn cơm, cô mang một đôi đũa bưng một phần cơm hộp, lén lút đi tới trước máy theo dõi trước, nhìn thấy Cố Tích vừa ăn cơm còn phải vừa sàng lọc hình ảnh, bất thành lời nói một câu, "Phân cảnh ở trên núi ngày mai không có phần em, em có thể nghỉ một ngày hay không?"

Diễn viên có chút chuyên nghiệp cho dù không có phân cảnh của mình thì vẫn đi theo đoàn làm phim. Có điều ngày mai Phuong Cửu thật sự có việc, mai là đại thọ của bà nội cô, cái này thì cô nhất định phải quay về.

Cố Tích ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng thẳng tắp đặt trên người cô, "Hẹn hò?"

Một ngày cũng muốn đi ra ngoài, chắc chắn là đi hẹn hò với người khác!

"Không phải, là đại thọ bảy mươi của bà nội em, em phải quay về chúc thọ bà." Phuong Cửu vội vã giải thích.

Cố Tích nhàn nhạt liếc cô, sau đó thông thả nâng chung trà lên nhấp một ngụm, lúc này mới không mặn không nhạt nói: "Lý nãi nãi đã bảy mươi rồi."

Nói xong, lại hững hờ nói: "Bà nội em thích gì?"

Khi còn bé anh cũng làm phiền lão nhân gia rất nhiều lần, vì lễ nghĩa, anh nhất định phải đáp lại phần lễ nghĩa này.

Phuong Cửu ngồi trên băng ghế của phó đạo diễn, lại tiếp tục ăn cơm, "Bà nội em không thích thứ gì, có điều bà rất thích xem kịch nói, đặc biệt là kịch của Vu Kình lão sư, có điều vé khó kiếm quá, mẹ em hỏi nhiều người mà vẫn chưa kiếm được."

Kịch nói?

Đuôi lông mày Cố Tích khẽ nhúc nhích, chợt nhớ tới đã từng có người đưa cho anh vài vé, không biết mẹ anh có lấy đi hay chưa.

"Biết rồi, chỉ là một tấm vé mà thôi, lão nhân gia cao hứng là tốt rồi." Anh nói xong, không khỏi nhìn tới hộp cơm của cô, sắc mặt khẽ thay đổi, "Ăn ít thịt như vậy, chẳng trách gây giở xương như vậy."

Đoạn, anh liền đưa thịt kho tàu mà mình còn chưa đựng vào tới trước mặt cô, "Ăn nhiều một chút, có thể cao thêm."

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Con trai ảnh đế (3)

Edit: Aya Shinta

Phuong Cửu sững sờ, hơi nhú mồm, kỳ thực cô không thích ăn thịt, đặc biệt là cái loại thịt kho tàu nhìn ngầy ngầy này.

Ánh mắt xoay một vòng, bỗng nhiên cô tha thiết mong chờ nhìn vào thức ăn chay trong bát anh: "Tôi... Muốn ăn cái này."

Lông mày Cố Tích nhíu lên, đặt khay thức ăn trước mặt cô, Phuong Cửu lập tức gấp một miếng vào trong bát.

Chắc chắn phần ăn của đạo diễn không giống với diễn viên, Phuong Cửu đang ăn lại phát hiện Cố Tích còn nhìn mình chăm chăm, cô cho rằng tướng ăn của mình quá khó coi, lập tức gấp thêm hai miếng rồi lùi đi.

Công nhân viên trong phim trường xem như đã thấy rõ, hậu trường của Phuong Cửu chẳng phải là Cố đạo diễn hay sao!

Bọn họ còn tưởng rằng Cố đạo diễn trong sạch không yêu đương, không nghĩ tới anh ta cũng thích chơi quy tắc ngầm. Có điều dựa vào hậu trường là Cố đạo diễn, không biết Phuong Cửu đỡ được bao nhiêu năm phải lăn lộn đây.

Com nước trong những ánh mắt khác thường của nhân viên xong, Phuong Cửu liền đi hóa trang, bất quá lần này trang điểm khá nhẹ nhàng, ngay cả trang phục cũng tao nhã, đây cũng coi như một bộ mặt khác của nữ số 2.

Sắc trời bên ngoài sắc trời đã tối đen, đã dựng xong tràng cảnh, Phuong Cửu xem kịch bản rất lâu, Cố Tích giăng kịch bản cho cô cùng Tề Hoa thì cô cũng nghe rất chăm chú, dù sao phân cảnh này cũng rất quan trọng.

Sau khi tất cả được sắp xếp, cô liền đứng dưới mái hiên cung điện, máy tạo mưa ở bên ngoài hoạt động. Giống như trời đang trút nước, một giọt cũng như đang đánh vào lòng người.

Phuong Cửu hít sâu một hơi, mãi đến khi Cố Tích hô bắt đầu, viên mắt cô hồng lên, vẻ mặt thần thờ đi ra ngoài.

Nước mưa lạnh lẽo ào ào đổ trên người mình, hình như cô không cảm thấy lạnh. Cô bước từng bước, lang thang không mục đích. Những giọt nước trên gương mặt kia, không biết là nước mắt hay chỉ là những giọt mưa? Cô vẫn không hề có biểu cảm gì, tựa hồ tất cả đều không hề quan trọng.

Ở một ngã rẽ, tiếng vó ngựa ở phía trước bỗng nhiên vang rền, không lâu sau cô bị một đám binh sĩ vây lại. Cô dừng bước, nhìn nam nhân cách đó không xa, dừng hồi lâu, bỗng nhiên nở một nụ cười trong trẻo, "Chàng đến rồi."

"Yêu hậu! Người sát hại trung lương, mê hoặc hoàng thượng, tội không thể tha, bây giờ còn có cái gì để nói!" Một binh lính ngay tức khắc trừng lên, quát.

Phuong Cửu không nói gì, liền từng bước một bước tới dưới ngựa của hắn, ngược đầu, về mặt kính mộ nhìn hắn, "T...Ta nhảy cho chàng...một điệu...Có được hay không?"

Nước mưa lạnh lẽo dội trên mặt cô, hình như đã tẩy trôi đi toàn bộ lớp mặt nạ, chỉ còn dư lại sự tinh khiết vốn có.

Tề Hoa ngồi ở trên ngựa, không nói gì, ánh mắt vẫn lạnh lẽo như vậy.

Cô tiến lên một bước, cắn nát túi máu trong miệng, một ngụm máu tươi đột nhiên phun ra, sau đó cô chậm rãi ngã dưới chân ngựa, nhưng vẫn khó khăn đưa tay ra, về mặt ước ao, "T...Ta nhảy cho chàng...một điệu...Có được hay không?"

Không một người mở miệng, đêm mưa này dường như chỉ còn có thể nghe thấy tiếng nước vang vọng trên đất, một thân cung trang trắng thuần của Phuong Cửu đã sớm ướt nhẹp dưới làn mưa, dính dất trên người, tóc đen uốn lượn như đang múa trên nền đất, thế mỹ cùng xót xa.

Phuong Cửu chậm rãi nhắm mắt lại, giọt nước mắt đọng lại bên khóe mi...

Ông kính chậm rãi kéo xa, lúc này Cố Tích trước màn theo dõi mới hô một câu: "Cắt!"

Trong chốc lát, máy tạo mưa ngừng lại, Tiểu Kỳ lập tức khoác một cái khăn tắm lớn trên người cô.

Phân cảnh này Phuong Cừu diễn rất tốt, chỉ ít những công nhân viên kia cảm thấy rất thê lương. Cố Tích đang ngồi trước màn giám sát không biết đang suy nghĩ gì, mi tâm nhũu chặt.

Đứng lên, Phuong Cừu trùm khăn tắm đi về phía Cố Tích, thấy anh còn đang xem cảnh chiếu lại, không nhận được cùng xem với anh.

Một giọt nước bỗng nhiên rơi vào cằm cô, Cố Tích quay đầu lại, thấy cả người Phuong Cừu ướt đẫm, dùng chốc lát, lúc này mới đứng dậy nói với phó đạo diễn: "Mau hủy tràng cảnh đi, ngày hôm nay tôi đi trước."

Phó đạo diễn liếc nhìn Phuong Cừu, ngẫm hiểu gật đầu.

Hiếm khi nào đạo diễn của bọn họ muốn buông lỏng một chút, bọn họ còn ước gì anh nhanh nhanh một chút!

"Em thay quần áo, tôi đưa em đi." Cố Tích nói xong nhìn xuống đồng hồ.

Tiểu Kỳ đứng một bên hít một hơi thật sâu, sau đó thật thà đi ra.

Phuong Cừu gật đầu, rồi vào phòng nghỉ thay đồ, lúc đi ra thì Cố Tích đang đứng trước cửa lướt đi động. Phuong Cừu len lén liếc mắt, phát hiện anh đang lướt weibo, hơn nữa là trang [điện ảnh v].

"Cố Tích ca ca... Đi thôi ~" Cô ghé sát tai anh thổi một hơi.

Cố Tích quay đầu lại, cảm thấy bỗng nhiên đụng vào mũi cô, Phuong Cừu đầu đến mức lùi lại mấy bước.

"Trẻ con." Anh khẽ cười một tiếng, sau đó đi ở phía trước.

Phuong Cừu xoa mũi thầm mắng một câu "Đến cùng thì ai trẻ con?"

Mọi người trong đoàn làm phim đều nhìn thấy Phuong Cừu vào xe của Cố đạo diễn, tất cả đầu bắt đầu cười cợt bàn luận. Chỉ có Triệu Thích trong bóng tối về mặt phức tạp nhìn chiếc Land Rover kia từ từ rời khỏi.

Trợ lý thờ dài, vỗ vỗ vai anh, "Thế gian có thiếu gì người tốt đẹp, tại sao cứ nhất định phải yêu một người*."

* "Thiên nhai hà xử vô phương thảo, hà tất đan luyện nhất chi hoa": câu trước thì trích trong bài "Diệp luyện hoa" của Tô Đông Pha. Câu sau được một người vô danh thêm vào. Cuối cùng hai câu gộp lại trở thành "khẩu hiệu" giúp những người thất tình phần chần trở lại. Kiểu như "núi còn xanh thì không lo thiếu củi đốt".

Triệu Thích: "Không nhất định, chắc chắn bọn họ sẽ chia tay."

Dù sao thì thứ tình cảm dài lâu trong cái giới giải trí chẳng được mấy cái, anh sẽ an vị chờ cho đến khi Phuong Cừu chia tay với Cố Tích!

Trợ lý lắc đầu một cái không nói gì, chỉ cảm thấy Triệu ca của bọn họ thật đáng thương, thật vất vả mới coi trọng một người phụ nữ lại vẫn bị đạo diễn cướp đi, vận may này thực sự là...

Ngồi ở trong xe, Phuong Cừu lướt điện thoại, phát hiện ra không biết ai phát tán vài tấm hình của cô chưa qua chỉnh sửa, hơn nữa góc chụp siêu xấu, vòng hữu đều nói cô chỉnh đến tàn...

Có điều sự tình không làm lớn lên, [điện ảnh v] liền phát ra vài tấm hình của cô, chính là cảnh khiêu vũ. Bình luận của vòng hữu trong nháy mắt lại thay đổi, làm bộ phim trở thành mục hot search.

Theo lý thuyết thì chưa tới lúc tuyên truyền, chưa thể phát ảnh trong phim. Có điều xem thời gian của trạng thái này, Phuong Cừu không nhận được nhìn về phía nam nhân đang lái xe kia.

"Về tôi nhờ người ta đưa tôi, lát nữa đưa cho em." Về mặt Cố Tích lạnh nhạt, dường như tất cả đều chưa từng xảy ra.

Phuong Cừu há miệng, đang muốn nói cái gì, nhưng xe bỗng nhiên dừng ở ven đường.

Cố Tích quay đầu lại nhìn về phía chiếc xe bánh bao vẫn luôn theo xe mình, sau đó mở cửa đi về phía đó.

Phuong Cừu không dám thò đầu ra, chỉ nhìn thấy Cố Tích đang nói gì đó với người trong xe thông qua kính chiếu hậu, rồi lấy đồ gì đó, cuối cùng mới quay người trở về.

Sau khi lên xe, anh ném đồ trong tay cho cô, lạnh nhạt nói: "Lát nữa xé đi."

Không thể dừng ven đường qua lâu, rất nhanh anh lại đạp ga phóng xe đi. Phuong Cừu nhận xấp bức ảnh kia nhìn một hồi, phát hiện đều là ảnh cô ở trên xe Cố Tích, có điều lại là từ một góc chụp khác, có thể thấy được người chụp trộm là một người khác.

"Anh làm sao lấy được ảnh?" Cô có chút ngạc nhiên, theo lý thuyết thì những paparazzi đều dùng nhưng bức hình như thế này mà kiếm com.

Cố Tích nghiêng đầu đi, cười mà không phải cười nói: "Lão sư không có nói cho em biết một câu nói?"

"Cái gì?" Cô không hiểu hỏi.

"Tiền có thể sai khiến được ma quỷ."

Phương Cửu: "... " Lão sư vẫn đúng là đã không dạy cô cái này.

"Một tám 50 ngàn, em trả tôi thế nào?" Đường như anh vô cùng chân thành mà nói.

Phương Cửu bĩu môi, cảm thấy người này cũng quá hẹp hòi. Không biết nghĩ đến cái gì, cô bỗng nhiên ho nhẹ một tiếng, giả vờ hào phóng nghiêng đầu nhìn anh nói: "Bản về tiền thì quá mất cảm tình, như vậy đi, có thời gian em mời anh ăn bữa cơm?"

Cố Tích không nói gì, chỉ là cong khóe miệng tiếp tục lái xe.

Thấy anh không nói lời nào, Phương Cửu cho rằng anh đã đáp ứng, tiếp tục lướt đi động.

Sau khi đến khách sạn, cô lại phát hiện có paparazzi. Cũng may có bảo an, những người này không dám trắng trợn mà chụp trộm.

Trở về phòng thì Lưu tỷ lại gọi cho cô một cú điện thoại, ý tứ chính là cô không cần quan tâm ngôn luận trên internet, không được người để ý mới chính là đáng sợ nhất, hơn nữa hiện tại dòng trạng thái kia cũng như và vào mặt mấy người kia, còn lại có công ty xử lý, cô không cần quan tâm nữa.

Phương Cửu không bận tâm chút nào, cô có cây đại thụ để tựa lưng hóng gió, có nữ chủ làm chỗ dựa cho mình, cô còn có cái gì mà lo lắng nữa.

Sau khi cúp điện thoại, cô đi tắm rửa sạch sẽ, không biết có phải vừa mới đóng phim đến phát lạnh hay không, Phương Cửu chỉ cảm thấy đầu có chút choáng váng. Có điều trong khách sạn không có thuốc cảm, cô lại gọi điện thoại nhờ Tiểu Kỳ mua cho cô liều thuốc cảm.

Chuông cửa vang lên, cô cho rằng là Tiểu Kỳ mua đồ tới, nhưng vừa mở cửa phát hiện lại là Cố Tích. Anh vẫn diện một cây đen xì, đội mũ đen, thoát nhìn đơn giản.

"Em làm sao vậy?" Ánh mắt anh biến đổi, phát hiện thấy vẻ hồng hào không bình thường trên mặt cô.

Đầu Phương Cửu choáng váng vô cùng, cũng không để anh đi vào, chỉ là liếc nhìn tám vé trong tay anh, "Chỉ là cảm mạo mà thôi, ngủ một giấc là tốt rồi, anh đưa vé cho em đi."

Không đưa vé cho cô, mà Cố Tích trực tiếp đi vào, Phương Cửu bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là đóng cửa lại.

Hai bóng người quen thuộc lại đi ra ngay khúc quanh chỗ hành lang. Chu Tuyên nhìn cửa phòng Phương Cửu oán độc hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn về phía trợ lý, "Anh chờ ở đây, lát nữa Cố Tích ra ngoài, anh liền lên chụp vài tấm, sau đó nặc danh phát tán lên internet."

Trợ lý gật gù, hình như đã quen với hành vi của cô ta. Giới giải trí vốn là như vậy, hôm nay anh giẫm tôi, ngày mai tôi lại giẫm anh.

Sau khi Cố Tích vào, đột nhiên xoay người kéo cánh tay Phương Cửu, giờ tay sờ soạng trán cô một hồi, mi tâm hơi nhú lại, "Em bị sốt."

Quả nhiên người gầy, tổ chất thân thể kém.

Phương Cửu cách anh rất gần, nhìn nhìn bàn tay lớn, cô bỗng nhiên mơ mơ màng màng lấy tay che lại, "Sốt nhẹ mà thôi, uống thuốc là tốt rồi."

Lòng bàn tay mềm mại của cô đặt trên mu bàn tay của mình, ánh mắt Cố Tích khẽ biến, nhìn chăm chăm khuôn mặt đang ửng đỏ một chút, tầm mắt lơ đãng rơi vào xương quai xanh của cô, lập tức thu tay về.

"Em nhờ người khác mua thuốc à?" Anh nói rồi đặt vé lên bàn.

Phương Cửu bĩu môi, nặng nề dựa trên sofa ôm gối, "Vẫn chưa có đưa qua, em đau đầu quá."

Giọng cô hơi sục sục, hình như rất nghiêm trọng, Cố Tích vào nhà bếp rót cho cô ly nước nóng, lại phát hiện cô đang híp mắt nhìn mình chăm chăm, không nhìn được nhú mày lại, "Không phải nói chỉ là sốt nhẹ sao?"

"Sốt nhẹ là sốt nhẹ... Thế nhưng sau đó sốt cao." Cô tiếp tục lên lút híp mắt nhìn anh.

Cố Tích đi tới ngồi xuống cạnh cô, lấy cái gối ôm trong ngực cô rồi đưa ly nước nóng, "Uống nhiều nước vào, nếu như không chịu được thì đi bệnh viện."

Ở trong ký ức của anh, Phương Cửu thể nhưng sợ nhất đi bệnh viện.

"Không được!" Quả nhiên, cô phản ứng đặc biệt kịch liệt lắc đầu một cái, sau đó nằm nhoài trên ghế sofa giả chết, "Anh đi đi, em không cần anh."

Cố Tích: "... "

"Uống nhiều nước nóng, đừng có trẻ con như thế, đã đến tuổi kết hôn rồi."

Nói xong, anh ngẩn người, luôn cảm thấy mình đang nói đến một cái đề tài gây lúng túng. Vậy là Phuong Cửu bên kia nháy mắt mấy cái, sau đó ngoan ngoãn ly nước nóng trong tay anh, tiện thể nắm chặt tay anh luôn.

Cố Tích: "..."

"Nếu như em kết hôn, anh sẽ chúc phúc cho em chứ?" Nói xong, cô không chút biến sắc buông tay anh ra, dường như tất cả vừa rồi chỉ là trùng hợp.

Cố Tích nghiêng đầu đi ho nhẹ một tiếng, đang muốn nói cái gì, lại phát hiện lại không nói ra được. Giới giải trí không có nữ nghệ sĩ vào tuổi của cô mà kết hôn, có điều vừa nghĩ tới sau này cô có thể sẽ gả cho người khác, trong lòng anh có chút khó chịu.

"Em có kết hôn hay không đâu có liên quan đến tôi?" Anh trầm mặt xuống, đột nhiên đứng lên nói: "Bệnh một chút liền kêu thiên gọi địa, thân thể như vậy mà tiến vào giới giải trí."

Nói xong, anh liền đi ra. Sau khi cửa phòng đóng lại, Phuong Cửu vẫn trưng ra cái vẻ mặt mơ hồ ngồi đó.

Anh ta lật mặt... So với cô chớp mắt còn nhanh hơn.

Cô có nói sai cái gì không? Hay là cô quá nóng vội, hiện tại nên duy trì khoảng cách với anh ta sau đó lại làm điều làm bộ?

Vào lúc này chuông cửa lại vang lên, Phuong Cửu cho rằng là lương tâm Cố Tích trời dậy, tới an ủi mình, nhưng vừa mở cửa, thành linh lại là một mình Tiểu Kỳ.

"Phuong tỷ, thuốc của chị." Tiểu Kỳ đẩy mắt kính một cái, còn muốn đi vào.

Phuong Cửu nhận thốc nói: "Em về nghỉ ngơi đi, mai chị về B thị, cho em nghỉ một ngày."

Nghe nói có thể nghỉ, Tiểu Kỳ lập tức cười gật đầu, sau đó liền đi xuống lầu.

Đãi ngộ bên trong đoàn làm phim vô cùng thực tế, trợ lý như Tiểu Kỳ chỉ được ở trong phòng bình thường, nam nữ diễn viên chính thì ở căn hộ hạng sang, những cái này thì khi ký hợp đồng đã bàn xong xuôi. Có điều như Phuong Cửu cũng chỉ có thể ở phòng doanh nhân*, dù sao thì lai lịch của cô cũng là dân nhảy dù, nếu làm quá thì bên phía nhà sản xuất cũng sẽ có ý kiến. Không giống Cố Tích, anh lại ở phòng Tổng thống, phải nói, Đãi ngộ của đạo diễn trong đoàn làm phim là tốt nhất, trừ phi trong đoàn lại có nghệ sĩ hàng đầu.

*Phòng doanh nhân: Đây là loại phòng cao cấp với diện tích lên đến 80m². Phòng được trang bị cả bồn tắm đứng và bồn tắm nằm, bàn làm việc cỡ lớn, điện thoại quốc tế, hồ bơi ngoài trời, phòng khách và khu vực bếp riêng biệt...

Uống thuốc, Phuong Cửu liền nằm ở trên giường ngủ thiếp đi, có điều cô tuổi trẻ thân thể tốt, khi tỉnh lại vào ngày hôm sau thì đầu không còn đau nữa, chỉ là giọng còn hơi sứt sứt.

Bởi vì một giờ chiều phải bay, Phuong Cửu lại ở trên giường ngủ thêm hai tiếng. Vừa mở di động lên, liền có mấy chục cuộc gọi nhỡ, phần lớn đều là của Lưu tỷ, Phuong Cửu cho rằng trên internet lại xảy ra chuyện gì, vội vã gọi lại.

Rất nhanh điện thoại được kết nối, bên kia lập tức truyền đến một giọng nói ngập tràn bất đắc dĩ, "Bà cô của tôi, làm sao lại không biết khiêm tốn một chút?"

Trong giọng Lưu tỷ tràn ngập một mối cùng bất đắc dĩ, Phuong Cửu đứng dậy kéo màn cửa sổ ra, ánh mặt trời lập tức liền chiếu rọi vào.

"Làm sao? Chẳng lẽ lại có ai phát hình tôi?" Phuong Cửu nói, một bên mở laptop ra, Lưu tỷ bên kia cũng nhất thời vô lực trả lời: "Tự mình xem tin tức, ngược lại ngày hôm nay điện thoại tôi đều bị người bên truyền thông gọi muốn cháy máy, dư luận khẳng định không không chế được. Hoặc là tôi tìm đi Hạ giúp cô ép xuống, hoặc là cô tìm Cố Tích tự mình giải quyết."

Phuong Cửu vừa mở máy lên, lướt một cái thì liền thấy một cái tiêu đề tin tức!

Cố Tích nửa đêm ra vào phòng Phuong Cửu, hai người cùng ở một đêm trong phòng chưa ra!

Phuong Cửu: "... Ai lấy cái tiêu đề này vậy, Cố Tích chỉ ở mười mấy phút thôi mà!

Mười phút có thể làm gì!

Không đúng, rốt cuộc là ai truyền đi?

Nhìn hình ảnh, người đàn ông bên trong chỉ nhìn được nửa mặt mà còn nhìn ra được là ai. Xem góc chụp, hình như là bên hành lang trong khách sạn, gần như vậy, những paparazzi kia quả thật có phép thần thông!

"Tôi biết rồi, tôi gọi điện thoại hỏi anh ta một chút rồi nói tiếp." Phuong Cửu nói xong cũng cúp điện thoại, sau đó vội vã gọi cho Cố Tích, có điều bên

kia lại là ngoài vùng phủ sóng!

Đột nhiên nhớ tới, ngày hôm nay đoàn làm phim lấy cảnh trong núi, bên kia sẽ không phải là không có tín hiệu chứ?

Vào lúc này bình luận trên Weibo của cô phân thành hai luồng ý kiến. Có cái khen cô tìm được bạn trai vừa soái vừa tài, còn có cái nói cô chỉ biết bởi ngủ đề leo lên, còn nói Cố Tích chỉ là vui đùa cô một chút mà thôi, chắc chắn sẽ không kết hôn với cô.

Bình thường phát sinh chuyện như vậy, chịu thiệt đều là nữ nhân, cơ bản không ai mắng Cố Tích, tất cả đều là đang mắng cô dựa vào người khác mà leo lên, sau đó nhảy dù cướp vai diễn gì đó.

Trước khi sự thật được phơi bày thì có cả hàng vạn cái loại "suy đoán", không biết cái đầu đề này đã lên hot search bao lâu, Phương Cửu không muốn xem nữa. Không cần nghĩ cũng biết dưới kia đều là phóng viên, cô tuy rằng không phải rất hot, nhưng vẫn được người yêu mến, hơn nữa Cố Tích là đạo diễn mới suất sắc, độ nóng lại tức khắc tăng thêm.

Biết ngày hôm nay Phương Cửu còn phải đi B thị chúc thọ bà nội, Lưu tỷ liền dẫn bảo tiêu theo cô xuống dưới, vừa ra đến cửa chính, phóng viên liền cầm microphone ủa lên.

"Phương Cửu cô có quan hệ cùng Cố đạo diễn hay sao?"

"Hai người đã được bao lâu rồi?"

"Bởi vì yêu thích nhau hay sao?"

"Có người nói cô dựa vào Cố Tích mới có vai diễn này, có thật hay không?"

Một loạt vấn đề khiến Phương Cửu muốn hôn mê, Lưu tỷ thì lại gắt gao ngăn cản phóng viên, vẻ mặt nghiêm túc trả lời: "Hiện tại không tiện phỏng vấn, xin mọi người không tùy tiện phỏng đoán, tất cả những tin đồn thất thiệt chúng tôi sẽ dùng pháp luật xử lý."

Nói xong, cô liền che chở Phương Cửu lên xe, phóng viên ở phía sau vẫn gõ cửa xe, đến khi xe chạy thật xa thì những nhân tài này mới không đuổi kịp.

Thấy vậy, lúc này Phương Cửu mới lấy kính râm xuống thở phào nhẹ nhõm, đây cũng là lần đầu tiên trải qua chuyện như vậy, quả nhiên làm mình tỉnh vẫn phải có nội tâm thật mạnh mẽ.

"Cô với Cố Tích đến cùng là xảy ra chuyện gì." Lưu tỷ phía trước vẻ mặt nghiêm túc quay đầu lại.

Phương Cửu dựa vào ghế uống một hộp nước, không mặn không nhạt nói: "Chúng tôi là thanh mai trúc mã nha, có điều tôi vẫn không có quyền rũ đến anh ta, đến khi quyền rũ được sẽ nói cho cô biết."

Lưu tỷ: "..."

Chuông điện thoại bỗng nhiên reo lên, Phương Cửu lúc này mới ấn nhận, ngay lập tức bên kia nhất xuất hiện giọng nói quen thuộc của Cố Tích, "Em thế nào rồi?"

Nghe được tiếng nói của anh, Phương Cửu không khỏi câu câu môi, âm thanh oan ức, "Em nguy mất, anh không thấy bọn họ mắng em trên kia hay sao? Vừa xuống khách sạn thì phóng viên vẫn ở nơi đó mà hỏi, nói không chắc khi trở về thì họ sẽ viết ra cái dạng gì."

Cố Tích đang ở bên sườn núi, xem tín hiệu điện thoại di động trên này như ẩn như hiện đột nhiên có loại xúc động muốn đi mắng người.

"Tôi biết rồi, em không cần phải để ý, tôi sẽ xử lý." Tiếng nói của anh dứt quãng, rồi giống như không có tín hiệu.

Phương Cửu bĩu môi, quay đầu nhìn về phía cảnh vật không ngừng lướt qua ngoài cửa sổ lẩm bẩm nói: "Lần này em ăn thiệt thòi lớn như thế, có phải anh nên bồi thường em hay không?"

Dứt lời, bên kia không biết có phải là không tín hiệu, đột nhiên liền không còn âm thanh nữa. Mãi đến tận khi Phương Cửu chuẩn bị nói cái gì nữa, giọng nam đó lại trở nên khác thường, "Vậy em muốn cái gì?"

Aya: mới sót xong, có thể đầu pcs không bình thường cho lắm, nếu có lỗi gì trong chương này mọi người bỏ qua cho nhé.

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Con trai ảnh đế (4)

Edit: Aya Shinta

"Em... Đương nhiên...Đền khi em nghĩ ra thì sẽ nói cho anh." Giọng nói của cô nghiêm túc, dường như thật sự đang suy tư.

Bên kia không nói gì, qua vài giây liền cúp điện thoại, Phương Cửu bấu môi với cái điện thoại, tiếp theo lại lướt Weibo

Vào lúc này trên Weibo đã có hơn 30 vạn bình luận, ý kiến cho rằng hai người bọn cô là chân thành rất ít, chủ yếu là mắng cô dựa vào dựa vào đàn ông mà leo lên, nhưng vẫn có mấy người thay cô nói chuyện.

Võng hữu A: Với gương mặt của Cố đạo diễn, tôi không cần tiền cũng có thể □□(mỉm cười).

Võng hữu B: Chỉ cần Cố đạo diễn đồng ý, tôi lại cấp năm trăm khối ngũ với anh ta ($\geq \leq$)

Võng hữu C: @ Cố Tích bao nhiêu tiền một đêm?

Võng hữu D: Một cái Bạch Liên Hoa nào đó dựa vào nam nhân mà leo lên, lại mua thủy quân để tẩy trắng thật sự rất buồn nôn!

Võng hữu E: Ngồi đợi công bố tình yêu, rồi treo mấy cái mặt đen xì lên mà đánh! (mỉm cười)

Võng hữu F: Vừa vào nghề mà tất cả đều là tài nguyên tốt, còn đề lên Chu Tuyền nắm lấy vai nữ số 2, nói rằng bên trong không có vấn đề thì ai sẽ tin?

Võng hữu G: Có chút bạch liên hoa thực sự là buồn cười, mỗi ngày đều khoa khoang diễn xuất, diễn xuất của Chu Tuyền kém hơn cô ta hay sao? Người ta còn nhận được giải nữ chính xuất sắc, bạch liên hoa này chỉ diễn qua một vai ngốc bạch ngọt trong phim thần tượng cầu huyết, dựa vào cái gì mà cướp vai nữ 2 của Chu Tuyền? Tiếp theo có phải là vai nữ chính phim Hollywood?

Phương Cửu lướt qua một chút bình luận thì không xem nữa. Kỳ thực theo lời Lưu tỷ, giới giải trí không sợ bị người mắng, chỉ sợ mình làm ra cái việc gì khiến người ta mắng chửi mà cũng không có ai để ý đến mình, chỉ cần sau này chống đỡ được, không thể nghi ngờ cũng là một cơ hội tốt để tăng độ nổi. Thế nhưng đối với Phương Cửu mà nói, cô cũng không muốn đi trên con đường hắc hồng này, bây giờ liền coi chừng bên kia xử lý như thế nào.

Có điều tuy rằng Cố Tích đang ở nơi quay phim không có tín hiệu, nhưng tốc độ vẫn rất nhanh, chờ cô mới vừa xuống máy bay, anh liền phát ra một cái Weibo làm sáng tỏ.

Cố Tích v: @ Phương Cửu tham diễn [Loạn Thế] xác thực là tôi giới thiệu, tôi tin tưởng cô ấy sẽ thể hiện tốt nhân vật này. Mặt khác, khi năm tuổi chúng tôi đã quen biết, chính là đã cùng nhau chơi búp bê (mỉm cười).

Anh vừa mới phát ra Weibo, bình luận trên đó liền bắt đầu xoay ngược lại, một ít bình luận ác ý cũng bị ép xuống, những Weibo v kia cũng bắt đầu chuyển Weibo đi thay bọn họ làm sáng tỏ, fans Phương Cửu cũng lập tức nhảy ra ngoài.

Võng hữu A: Mặt đen xì, đau không?

Võng hữu B: Tôi... Cũng muốn có một trúc mã như Cố đạo diễn vậy ☺☺.

Võng hữu C: Trúc mã trúc mã... Chơi đùa từ nhỏ đến lớn sao?

Võng hữu d: Nhìn lâu trên, xin lỗi, thấy mình thật đen tối (___)

Mất thấy bình luận càng ngày càng bay xa, Phương Cửu không có biểu hiện gì. Tuy nhìn qua đơn giản, kỳ thực những dư luận kia không phải dễ dàng mà áp xuống được, trước tiên không nói đến dùng tiền giảm độ nóng, còn phải không chế truyền thông dư luận. Có thể không chế dư luận nhanh như vậy, bên trong không biết trải qua bao nhiêu thao tác.

Chỉ lát nữa là phải đến khách sạn ăn cơm, Phương Cửu sẽ không gọi cho Cố Tích. Sau khi đến khách sạn, những thân thích bên trong nhìn cô bằng vẻ mặt khác thường, hiển nhiên đều đã nhìn thấy tin tức ngày hôm nay.

Hơn nữa nữ chủ dĩ nhiên cũng ở đây!

Nữ minh tinh giới giải trí từ trước đến giờ đều sẽ bảo dưỡng, năm - sáu mươi tuổi bảo dưỡng còn giống như hơn ba mươi tuổi thôi, không phải xóa nếp nhăn thì cũng đi kéo da. Có điều Hạ Khê cũng không có làm những cái này, có lẽ bởi vì có vàng sáng nữ chủ, bà xem ra như ngoài ba mươi, ăn mặc một thân áo đầm vàng nhạt, tóc dài nâu ánh hơi rồi, khuôn mặt tinh xảo, đặc biệt có khí chất, chỉ cần ngồi ở đó, cũng làm người ta không thể lơ là, chỉ ít Phương Cửu vừa vào cửa liền ở trong đám người chú ý tới cô.

"Bà nội sinh nhật vui vẻ!" Cô cười tiến lên, sau đó còn lấy ra một tấm vé từ trong ví, "Kịch nói của Vưu lão sư!"

Lão nhân gia ăn mặc một thân quần áo màu đỏ sậm ngồi ở vị trí đầu, nhìn thấy tấm vé trong tay Phương Cửu, lập tức cao hứng đứng lên, "Vẫn là cháu gái của ta hữu dụng, không giống bà mẹ con, làm nhiều như vậy cũng không có lấy một tấm vé!"

Phương ba Phương mẹ một bên vẽ mặt mỉm cười ngồi ở đó, chỉ là sắc mặt khẽ biến một hồi.

Phương Cửu cười cười, tránh đi hai mươi mấy tầm mắt bên trong gian phòng lạng lẽ nói bên tai bà nội: "Đây là Cố Tích cho, chính là con trai dì Hạ, anh

ấy đã từng qua nhà chúng ta đập nát bình hoa đó."

Dứt lời, vẻ mặt lão nhân gia ngay tức vi diệu nhìn cô, cuối cùng vẫn vỗ vỗ tay cô, ý tứ sâu xa cười cợt, "Tin tức ta đã nhìn thấy, tâm lý người trẻ tuổi ta lý giải được, Cố tiểu tử lại là người biết gốc biết rễ. Có điều các con còn chưa có kết hôn, nhớ phải chú ý đừng có làm cho bụng lớn lên, đến khi mặc áo cưới lại không dễ nhìn."

Phuong Cửu: "..."

"Cô cô, tiểu cô nương người ta da mặt mỏng, người cũng đừng nói nữa." Một phụ nữ trung niên khoác áo choàng vàng nhạt bên kia không nhìn được cười một tiếng.

Những người khác cũng lập tức nở nụ cười, Phuong Cửu có chút quần bách tìm vị trí ngồi xuống, phát hiện một vòng trên dưới chỉ còn chỗ ngồi bên cạnh nữ chủ, không có cách nào, cô chỉ có thể qua đó ngồi xuống.

Hạ Khê vén lại tóc mai, tựa như cười mà không phải cười gợn tay vỗ sau lưng cô, "Tiểu tử Cố Tích này không xử lý sự tình, con yên tâm, sau này khi trở lại đi liền bắt nó công bố chuyện của các con."

Phuong Cửu: "..."

"Không... Không phải như vậy đâu dì Hạ, con cùng Cố Tích ca ca kỳ thực không có gì, chỉ là ngày hôm qua anh ấy đưa vé cho con, không biết bị ai chụp được." Phuong Cửu không biết nên giải thích thế nào, con trai nữ chủ nhân cô còn chưa nắm được, hiện tại nữ chủ nói như vậy nhất định sẽ có tác dụng ngược, làm Cố Tích chán ghét cô.

Thấy cô có chút cố gắng lên, lúc này Hạ Khê mới cười nhạt, ngầm hiểu vỗ vỗ lưng cô, "Được rồi được rồi, việc của mấy người trẻ tuổi đi không dính líu, có điều nếu như tiểu tử kia bắt nạt con, phải nói với dì, nhất định dì sẽ thay con cẩn thận giáo huấn nó!"

Nói xong, không biết nhớ tới cái gì, trong mắt lập tức lóe lên tia tinh quang, "Chuyện lần này dì sẽ thay con tra ra kẻ đứng sau, dám giờ trò với con cháu của ta, không trả giá một chút sao được!"

Phuong Cửu nháy mắt mấy cái, nhìn nữ chủ khí phách như vậy nhất thời có chút vui mừng, tuy rằng giới giải trí bình thường đều dựa vào hậu trường mà leo lên, có điều hậu trường của cô tựa hồ có hơi khủng bố.

Sau khi com nước xong trời đã tối, ngày mai còn có phân cảnh của mình, vì vậy Phuong Cửu lập tức chạy về đoàn làm phim.

Vào lúc này bình luận trên internet cơ bản nghiêng về một phía, nhìn bình luận có ý xấu giống như bốc hơi, có điều Lưu ty nói cô vẫn phải đáp lại thì tốt hơn.

Sắp lên máy bay, Phuong Cửu có ý tag Cố Tích vào một cái Weibo.

Phuong Cửu v: @ Cố Tích Anh đã quên lúc ta năm tuổi còn cùng ngủ trên bùn à [nhe răng]

Sau khi đăng xong cô liền lên máy bay, sau khi xuống đã tầm chín giờ, Lưu ty phái tài xế tới đón cô, sau khi lên xe cô lại bắt đầu xem bình luận, phát hiện đề tài của cô cùng Cố Tích lại nóng lên!

Võng hữu A: Cầu lương lung tung đập trên mặt ta, thật lạnh lẽo...

Võng hữu B: Vì lẽ đó, hiện tại hai người có muốn thăm lại chốn xưa một hồi hay không? Nói không chắc lại càng kích thích a (che mặt).

Võng hữu C: Ta lấy năm phân tiền cá rằng, tuyệt đối bọn họ không phải thanh mai trúc mã đơn giản như thế!

Võng hữu D: Trên lầu có cái người đang hoảng, mọi người nhanh cô lập hần!

Võng hữu E: Ta đang nghĩ, nếu như Cố đạo diễn nhìn thấy thanh mai của mình diễn cảnh hôn với người khác, anh ta có thể tuyên NG một lần hay không?

Võng hữu F: Ha ha ha ha ha ha. Cố đạo diễn có thể sẽ nói: "Thà cô ấy ra, để cho tôi tới!"

Phuong Cửu đã không muốn nhìn bình luận nữa, trở lại khách sạn đã gần mười giờ, cô tắm rửa sạch sẽ rồi rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Ngày thứ hai bắt đầu từ tám giờ sáng, bảy giờ cô liền đến hoá trang, lại phát hiện ánh mắt những người kia nhìn cô đều lộ ra cổ quý dị, ngay cả chuyên gia trang điểm cũng đặc biệt nhiệt tình với cô.

Phân cảnh này ghi hình ở trong nhà, vì thế không cần sợ sẽ có paparazzi trà trộn vào, Phuong Cửu hóa trang cùng một chỗ với vai nữ chính Đường Đình Đình. Đường Đình Đình so với cô thì không lớn hơn mấy tuổi. Thế nhưng khôi điểm người ta cao, vừa vào nghề liền diễn phim điện ảnh, sau đó nhận được rất nhiều thưởng. Sau này đi thăng trên con đường điện ảnh, vị trí của cô ấy bây giờ đã rất cao, đảm đương vai nữ chính này cũng là thực sự xứng đáng.

Đến lúc diễn, Đường Đình Đình nháy mắt với cô, nhân lúc xung quanh không có ai, tức khắc nói nhỏ với cô: "Người khác đều nói cô là thân thích của Hạ Khê, không nghĩ tới dĩ nhiên cô lại là thanh mai của Cố đạo diễn, chẳng trách anh ta đều không màng cô."

Đường Đình Đình là người phương bác, tính tình luôn luôn tùy tùy tiện tiện, chỉ là Phương Cửu không nghĩ tới cô ấy lại quá trực tiếp như vậy!

"Anh ta... Cũng không có mắng cô nha." Phương Cửu lúng túng nhìn cô ấy.

Dứt lời, Đường Đình Đình nhất thời kích động nói: "Nào có, chỉ là cô không nhìn thấy mà thôi, anh ta mắng người thế nhưng cực kỳ ác miệng, cô xem Chu Tuyên liền biết rồi."

Phương Cửu: "... " Cô biểu thị rằng mình đã thấy.

"Đường Đình Đình."

Không biết thấy cái gì, Đường Đình Đình đột nhiên ngồi dậy, cười gơ kịch bản lên nói: "Cố đạo diễn, anh xem chỗ này tôi còn có chút không hiểu, anh nói là nên biểu hiện lạnh lùng hay là thất vọng tốt hơn?"

Phương Cửu cứng ngắc quay đầu lại, chỉ nhìn thấy Cố Tích đứng phía sau mình, trong tay còn cầm theo một ấm trà, một tay cầm kịch bản sâu kín nhìn hai người.

"Cô đem thời gian cân nhắc việc tôi mắng người vào việc suy nghĩ nhân vật nhất định sẽ rõ ràng." Anh nói xong, còn nhàn nhạt liếc nhìn Phương Cửu, "Sáng sớm không đổi trang phục ở nơi này nói chuyện phiếm, cô muốn đến mọi người chờ một mình cô?"

Phương Cửu: "... " Ai nói Cố Tích không mắng cô!

"Vậy thì tôi đi." Cô cúi đầu, yếu nhược đi về phía phòng hóa trang bên kia.

Sau khi đổi đồ diễn xong, bên kia đã bắt đầu quay, kế tiếp mới đến phiên cô, do vậy Phương Cửu liền nhắc theo cung trang rườm rà đi về phía máy theo dõi.

Vừa mới đi tới, cô muốn nói cái gì đó, liền nhìn thấy Cố Tích lạnh lùng nói: "Chu Tuyên, cô bị đổ oan, không phải bị mưu sát!"

Chu Tuyên đang nằm trên đất lớn tiếng kêu la lập tức dừng lại âm thanh, sau đó lúng túng lau nước mắt trên mặt một cái, trong mắt nhất thời lóe lên một tia không cam lòng.

Sau khi mình bị đổ oan nhất định sẽ chết a, như vậy cùng bị mưu sát khác nhau ở chỗ nào?

Chỉ biết mắng mình, làm sao không thấy anh ta mắng Phương Cửu!

Rũ mắt xuống, cô ta lập tức từ trên mặt đất đứng lên, "Xin lỗi đạo diễn, làm phiền thêm một lần nữa."

Mở ấm trà nhấp một ngụm, dường như nhận ra được bên cạnh còn có người, Cố Tích nghiêng đầu đi thì nhìn thấy là Phương Cửu, sắc mặt lập tức hơi thay đổi, "Cô không đi chuẩn bị tới nơi này làm gì."

Phương Cửu: "... " Tại sao anh ta hung như vậy!

"Tôi... Tôi đang nhìn người khác diễn, sau đó học tập kinh nghiệm." Cô nói xong, lại yếu ớt bồi thêm một câu, "Bà nội nhờ em cảm ơn anh về tấm vé."

Phó đạo diễn bên cạnh yên lặng đi ra...

"Thuận tiện mà thôi." Anh nói xong, lại thêm một câu, "Em cảm mạo sao rồi?"

Phương Cửu kéo một cái ghế qua ngồi xuống, sau đó gục xuống bàn nghiêng đầu nhìn anh nói: "Đầu em vẫn rất đau, anh còn mắng em..."

Công nhân viên khác cũng yên lặng đi ra...

Cố Tích: "... "

"Tôi mắng em lúc nào, là một người diễn viên em phải có kỹ năng nghề nghiệp cơ bản nhất!" Anh tiếp tục trầm mặt, nhưng vẫn đưa tay lên trên trán cô xem nhiệt độ.

Phương Cửu nháy mắt mấy cái, có chút chần chờ nhìn anh, "Vậy ngày mai có phân cảnh hôn thì làm sao bây giờ? Có phải không thể đóng thế hay không a?"

"Không cần đóng thế."

Phương Cửu tròn tròn mắt, thật thân a!

Cố Tích: "Sửa lại kịch bản."

Chu Tuyền không biết kêu bao nhiêu lần có thể bắt đầu rồi, nhưng nhìn thấy Phương Cửu lặng lẽ nói chuyện cùng Cố Tích bên kia, cô liền không nhịn được nổi giận trong bụng, lập tức nhắc váy nhanh chân đi về bên kia.

"Cố đạo diễn! Chúng ta có thể bắt đầu rồi!" Cô ta tận lực mỉm cười.

Cố Tích ngẩng đầu nhìn, ngữ khí lạnh lùng, "Bắt đầu đi."

Thật giống như một quyền đánh vào cây bông, Chu Tuyền tức giận đến mức vẻ mặt mỉm cười không duy trì được nữa, chỉ đành mạnh mẽ trừng Phương Cửu một chút, lúc này mới trở lại chuẩn bị quay.

Đến phiên Phương Cửu cùng Chu Tuyền, đây là phân cảnh nữ số 3 bị nữ số 2 vu oan giá họa. Nữ số 2 không ưa nữ số 3 ngày ngày ở bên người nam chủ, sau đó liền thiết kế hãm hại cô đã hại chết một vị hoàng tử nào đó trong cung, đây là phân cảnh lúc mưu hại, Phương Cửu biểu hiện vô cùng tàn nhẫn.

Ngồi ở trên nhuyễn tháp, chờ Cố Tích hô bắt đầu, cô liền từ từ rót cho mình chén trà, không để ý Chu Tuyền kêu la bên dưới, vô cùng hưởng thụ nhấp một ngụm nước chè xanh.

"Việc uống trà cùng làm người giống nhau, để có chút trà uống, chỉ có thể khổ người khác... còn có chính mình." Cô nói, liền đưa tay ra, dựa vào cung nữ đỡ từ trên giường mềm đi xuống. Sau đó đi đến bên người Chu Tuyền, cúi người sai hộ giáp nâng cầm cô ta lên, tự tiểu phi tiểu nói: "Có vài người nguoi không nên bảm lấy. Bằng không... sẽ không toàn mạng."

"Yêu phi! Nguoi tàn hại trung lương, hãm hại hoàng hậu, một ngày nào đó nguoi nhất định sẽ không được chết từ tể!" Chu Tuyền tròn to mắt, bên trong viên mắt đỏ hồng lộ ra sự thù hận nồng đậm, mà cánh tay thì bị hai cái cung nữ chặt chẽ kéo lại, bất kể cựa quậy như thế nào cũng không tránh thoát.

Nghe được lời cô ta, Phương Cửu chợt cười to thành tiếng, sau một khắc nắm chặt cầm cô ta, một đôi con nguoi trong suốt xinh đẹp tràn đầy ác độc, "Thực sự là đáng tiếc, nguoi không nhìn được cái ngày ta không được chết từ tể, có điều ta có thể tận mắt nhìn được làm thế nào mà nguoi sẽ không được chết từ tể!"

Dứt lời, ông tay áo bỗng nhiên vung một cái, xoay người lạnh như băng nói rằng: "Mạng nàng ta xuống, ném vào hầm rắn!"

"A! Các nguoi thả ta ra!" Chu Tuyền liều mạng giãy giụa, thế nhưng vẫn bị kéo xuống.

Khi máy quay lia tới mình, khoe miệng Phương Cửu bỗng nhiên cong lên, trong mắt bắn ra một tia trào phúng, "Không biết tự lượng sức mình!"

"Cắt!"

Trong giây lát, Tiểu Kỳ lập tức đưa chai nước cho cô uống, chờ Phương Cửu trang điểm lại còn phải quay phân cảnh kế tiếp. Đương nhiên, nữ số 3 khẳng định không dễ chết như vậy, cuối cùng vẫn được nam chính cứu ra.

Buổi tối, sau khi trở lại khách sạn, Phương Cửu còn phải tiếp tục nghiên cứu kịch bản. Ngày mai cô còn có một phân cảnh trước khi nữ số 2 tiến cung, vào lúc này nữ số 2 còn là một thường dân chạy nạn cùng cha mẹ, bởi vì bị quan binh bắt nạt, sau đó được nam chủ thuận lợi cứu giúp, tuy nam chủ không thêm để ý, nhưng nàng vẫn ghi vào trong lòng.

Vào lúc này độ nóng trên internet đã giảm đi rất nhiều, dù sao mỗi ngày đều có tin tức của nghệ sĩ khác. Sau khi Phương Cửu tắm rửa sạch sẽ, lại lướt Weibo, phát hiện phía dưới càng ngày càng đen tối, không biết Cố Tích có thấy hay không?

Cảm giác mình nên chủ động xuất kích, Phương Cửu lập tức cầm kịch bản, lặng lẽ lên trên phòng Tổng Thống trên tầng cao nhất, sau đó nhìn chung quanh, nhấn chuông cửa.

Một lát sau cửa được mở ra, còn vang theo giọng nói thiếu kiên nhẫn của Cố Tích, "Nói bao nhiêu lần, tôi không đi uống rượu."

Phương Cửu: "..."

Bốn mắt nhìn nhau, nhìn nửa thân trên đang để trần của anh, hình như còn có từng giọt nước, dọc theo đường nét trên cơ thể anh chậm rãi chảy xuống...

"Em.. Sao em lại đến." Cố Tích có chút không dễ chịu liếc nhìn bên ngoài hành lang, phát hiện không có ai, lúc này mới nghiêng người sang để cho cô đi vào.

Phương Cửu lập tức chạy vào, sau đó ngồi ở trên ghế salông giờ giờ kịch bản trong tay lên, "Anh nói một chút về phân cảnh vào ngày mai cho em đi!"

Nếu như là người khác khuya khoắt đến gõ cửa mình, Cố Tích nhất định sẽ cảm thấy cô có mưu đồ khác, có điều người này là Phương Cửu...

"Người khác không có nói cho em biết, nửa đêm không thể gõ cửa phòng đạo diễn hay sao?" Anh trầm mặt, âm thanh vẫn lạnh lùng.

Phương Cửu nháy mắt mấy cái, có chút oan ức nhìn anh nói: "Nhưng là... Anh không phải người khác nha... Hơn nữa... Chẳng lẽ anh không biết không thể trước mặt nữ sinh mà không mặc quần áo sao?"

Cố Tích: "... Ai biết em sẽ nửa đêm chạy tới!

Cho cô một ánh mắt khác thường, Cố Tích lập tức bước chân vào trong phòng.

Phương Cửu thờ phào nhẹ nhõm, nhìn chung quanh một vòng, phát hiện phòng Tổng Thống cùng phòng của bọn cô quả nhiên khác nhau, đài ngô của đạo diễn vô cùng tốt.

Lần thứ hai Cố Tích đi ra thì đã mặc vào áo sơ mi trắng cùng quần lửng, nhìn thấy Phương Cửu ngồi ở trên ghế salông ôm gối nhìn chung quanh, váy ngủ mới miễn cưỡng che khuất bắp đùi của cô, da thịt trắng nõn nhất thời lộ ra, cô còn không tự biết mà còn ở đó nhích tới nhích lui!

Biến sắc mặt, hẳn không nhìn được đi qua kéo tóc đuôi ngựa của cô, "Sau này không cho phép đem hôm khuya khoắt gõ cửa phòng đàn ông, ban ngày cũng không được!"

Aya: Bệnh cả tuần...

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Con trai ảnh đế (5)

Edit: Aya Shinta

Phương Cửu bị anh kéo rất không thoải mái, tuy rằng anh ta không dùng nhiều lực, nhưng vẫn phải trở tay lôi tóc mình về, "Tại sao em lại muốn gõ cửa phòng người khác, anh không cho em lại đây thì cứ nói thẳng đi, em đi là được rồi!"

Nói, cô hừ lạnh một tiếng đứng lên, "Sau này không tìm đến anh nữa!"

Thấy cô phải đi, Cố Tích vẫn bất đắc dĩ kéo cánh tay cô, "Tôi giảng kịch bản cho em"

Phương Cửu nhú mày lại, sau đó đắc ý, rồi lại nằm nhoài trên ghế salông mềm mại.

Người kia bất đắc dĩ đi vào nhà bếp, lấy một chai sữa bò từ trong tủ lạnh ném cho cô.

Ngồi ở một bên, anh cầm qua kịch bản cô mang đến nhìn mấy lần, phát hiện trên tuy rằng rải rác có đánh dấu cùng ghi chú, thế nhưng có nhiều chỗ còn chưa đủ lão luyện và chuẩn xác.

"Chỗ này cũng không phải yêu thích, mà là kính ngưỡng, ban đầu nữ số 2 cũng chỉ có kính ngưỡng với nam chủ mà thôi. Nàng cho rằng không có nữ nhân có thể xứng với anh hùng mà nàng kính ngưỡng, nhưng đại đa số nhìn qua sẽ cho rằng đó là yêu thương. Chúng ta phải đưa ra loại ảo giác như thế, để khán giả đi bàn luận cùng lý giải, mà không phải cho bọn họ một cái đáp án." Cố Tích nói xong, liền nhìn thấy Phương Cửu sắp đầu lại lẳng lặng nhìn mình, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng thuần đang ngẩng lên mang theo một tia... Kính ngưỡng?

"Có phải là loại ánh mắt này?" Cô nháy mắt mấy cái, lập tức lại nở nụ cười.

Cố Tích liếc cô, sau đó ném kịch bản cho cô, "Trở về đi."

"Anh sốt ruột đuổi em đi như vậy để làm cái gì? Lẽ nào tí nữa còn có người khác gõ cửa?" Con người cô hơi chuyển động, ý tứ sâu xa liếc nhìn cửa.

Hiện tại nữ nghệ sĩ vì muốn leo lên thì chuyện gì cũng có thể làm ra, ai biết phía sau có người khác lại đây "gõ cửa" hay không?

"Tuổi còn nhỏ, mà trong đầu toàn là mấy thứ linh tinh ta linh tinh." Cố Tích kéo cánh tay cô, làm bộ muốn mang cô ra bên ngoài.

Phương Cửu không muốn đi, chỉ đành gắt gao nắm lấy sô pha, "Anh kích động như thế làm cái gì? Bị em nói trúng rồi đúng không?"

Ngao ~ hóa ra anh là người như thế, nhìn đáng vẻ là em quấy rối chuyện tốt của anh?" Phương Cửu bĩu môi, không cần anh kéo, hừ lạnh một tiếng liền đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng giận dữ của cô, Cố Tích thờ dài một tiếng, cuối cùng vẫn bước nhanh kéo cánh tay cô. Thế nhưng Phương Cửu lại hung hăng đi về phía trước, tựa hồ thực sự tức giận.

"Em làm cái gì đó?" Anh nắm chặt nắm đấm cửa, ngăn cản động tác mở cửa của cô.

Phương Cửu lui về phía sau hai bước, tròn to mắt, "Em về phòng của mình a!"

Nhìn đáng vẻ giận dữ này, Cố Tích chỉ đành vỗ vỗ cánh tay cô, "Đừng có như trẻ con thế nữa, lát nữa tôi còn phải xem biên tập bên hậu kỳ, trở về ngủ

sớm một chút, ngủ trễ sẽ già đi đó."

Phương Cừ: "... Thật sự coi mình là một đứa nhóc à?

Nháy mắt mấy cái, cô bỗng nhiên tiến lên một bước, ngược đầu, đưa tay vòng lấy hông anh, cảm nhận được thân thể người trước mặt cứng đờ, lập tức cô liền đắc ý lý về phía sau hai bước phát tay một cái, "Vây em trở về đây, ngủ ngon ~ "

Nói xong, cô liền lấy cái tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mở cửa đi ra ngoài, mày ở lầu trên cùng không có ai, cô đi thang máy cũng sẽ không có người biết cô từ lầu nào đi xuống.

Nhìn bóng lưng cô vội vã rời đi, Cố Tích thờ dài, bất đắc dĩ khép cửa lại, không biết nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên vào trong phòng, cầm điện thoại đi động lên bấm một cú điện thoại.

"Sửa phân cảnh của Chu Tuyền lại một chút, lúc sau không cần nam chủ cứu, trực tiếp chết trong hầm rắn."

Ngữ khí lạnh nhạt làm biên tập bên kia mơ hồ, ở trong ấn tượng của cô, xưa nay vị Cố đạo diễn này sẽ không lấy việc công trả thù tư xóa giảm phân cảnh của người khác, lẽ nào Chu Tuyền này đắc tội anh ta?

"Nhưng... Kịch bản vốn đã phát ra, hiện tại sửa lại... sẽ khó giải thích với Chu Tuyền được." Biên kịch liếc nhìn máy tính, cảm giác đêm nay mình lại phải tăng ca.

Cố Tích đi vào nhà bếp rót cho mình cốc nước, ngữ khí lạnh lùng, "Không cần giải thích."

Biên kịch: "... Được rồi."

Ngày thứ hai, lúc Phương Cừ đi đến đoàn làm phim liền nhìn thấy một ít công nhân viên nghị luận sôi nổi ở đó, thật giống như lại phát sinh đại sự gì đó. Cô sợ đến nỗi vội vã đưa sữa đậu nành trong tay cho Tiểu Kỳ, sau đó lấy ra đi động tự mình tìm kiếm, sau khi phát hiện không có tin của mình mới thở phào nhẹ nhõm.

Có điều cô nhìn thấy một cái tin tức, là liên quan với Chu Tuyền. Nói rằng trước kia cô ta đóng một bộ phim đã lấy việc công trả thù tư cho một tiểu hoa đán một cái tát. Hiện tại bị người đời ra ngoài ánh sáng, hai phe xâu xé lợi hại, những Weibo v kia cũng toàn đứng bên phía vị tiểu hoa đán kia, không biết Chu Tuyền bị mắng thảm đến bao nhiêu.

Cầm sữa đậu nành hút một cái, cô chợt thấy Chu Tuyền đi ra từ trong phòng nghỉ của cô ta, trợ lý còn xách theo một cái túi, giống như phim đã đóng máy vậy.

Dường như nhìn thấy Phương Cừ, cô ta lập tức biến sắc mặt, nhanh chân bước tới trước mặt cô, do dự một chút, cuối cùng vẫn cúi đầu, "Xin lỗi."

Phương Cừ: "... Xảy ra chuyện gì vậy?

"Tôi... Tôi thật sự không phải cố ý." Chu Tuyền kéo tay cô, gấp đến mức nước mắt đều muốn trào ra.

Là mình đánh giá thấp hậu trường của Phương Cừ, nếu như chỉ là một hai việc còn ngờ được, nhưng là hôm nay người đại diện nói rằng mình đã chọc phả người không nên chọc, hiện công ty muốn bỏ mình.

Càng đáng sợ hơn chính là, công ty trước muốn chiêu mộ mình bây giờ cũng không có tin tức gì nữa, thật như sợ chọc phả phiền phức.

"Cô... Cô đừng vội, không có chuyện gì, tất cả rồi sẽ qua thôi." Phương Cừ không biết phải an ủi cô ấy như thế nào, nghĩ thầm lẽ nào là uy lực của nữ chủ?

Càng nghĩ càng có thể, chỉ là không có nghĩ đến người chụp hình lại là Chu Tuyền, có điều phải cần khoan dung mà độ lượng, phải có điểm dừng. Nhìn cô ta như vậy, sau này Chu Tuyền khẳng định cũng không dám gây phiền phức với mình nữa.

"Phương Cừ."

Triệu Thích từ bên kia bỗng nhiên đi tới, nhìn hai người một chút, bỗng nhiên quay về Phương Cừ giờ giờ kịch bản trong tay lên, "Chúng ta bàn thử một chút?"

"Ách." Phương Cừ tránh thoát tay Chu Tuyền, sau đó liền uống ngụm sữa đậu nành cùng Triệu Thích qua bên kia.

Giải trí lại lớn như vậy, một ngọn gió thổi cỏ lay mọi người đều biết, Triệu Thích cũng nghe được chút phong thanh. Ahh ta vốn cho rằng Phương Cừ chỉ là một người mới bình thường mà thôi, không nghĩ tới mình lại nhìn lầm.

"Cô không cần phải để ý đến Chu Tuyền, là bản thân cô ấy tự làm tự chịu, không trách người khác được." Anh nói xong đưa cô một cái túi nhỏ, "Hương vị không tồi, thử xem?"

Xem ra rất thơm, Phương Cừ không nhịn được cười nhận lấy nói câu cảm ơn, sau đó an vị ở trên một cái ghế trong phim trường bắt đầu ăn.

Lúc Cố Tích đến liền nhìn thấy cô ngồi cùng một chỗ với Triệu Thích vừa nói vừa cười, con mắt đều muốn híp lại đến không còn.

Biến sắc mặt, anh nhắc theo ẩm trà nhanh chân đi tới, từ trên cao nhìn xuống nhìn hai người nói: "Hiện tại còn không đi hoá trang, không biết trang cảnh ngày hôm nay chỉ thuê một ngày à!"

Công nhân viên xung quanh về mặt bất thường yên lặng đi ngang qua, mặc dù biết Cố đạo diễn của bọn họ ác miệng, nhưng lúc nào đã quản việc không đâu đến cái trình độ này?

Phương Cửu ngẩng đầu lên, yên lặng nuốt xuống miếng bánh bao trong miệng, sau đó trực tiếp đi về phòng hóa trang.

Hoá trang thì cô mới nghe thấy chuyên gia trang điểm đề cập, hóa ra phân cảnh của Chu Tuyền đã hết rồi. Vốn là sau này phân cảnh của cô ta còn rất nhiều, nếu như tính theo như hiện tại, nữ số 3 cũng chẳng phải nữa.

Không biết tại sao phân cảnh của cô ta bị sửa lại, sau khi đối y phục, Phương Cửu lấy cớ giăng kịch bản đi về phía Cố Tích bên kia.

Vào lúc này chính là phân cảnh giữa nam chủ cùng nam số 2, hai người rất có năng lực, Phương Cửu nhìn rất lâu, mãi đến khi xong cảnh này, mới đến bên người Cố Tích. Có điều cô không có tìm được ghế, chỉ có thể đứng ở phía sau anh nói rằng: "Cái kia... Làm sao Chu Tuyền hết phân cảnh nhanh như vậy?"

Nhìn thấy cô lại đây, công nhân viên xung quanh Cố Tích lập tức yên lặng đi ra.

"Hết liền hết đi, nào có cái tại sao nhiều như vậy." Anh lạnh lùng nói xong, lại ngẩng đầu nhìn cô, "Nếu cô muốn, ngày hôm nay cũng có thể xong việc rồi."

Phương Cửu: "..."

Cô cầm kịch bản cũng yên lặng trở lại.

Sau khi mấy ngày không còn Chu Tuyền, trong đoàn làm phim cũng không xảy ra chuyện gì, có điều việc của Chu Tuyền ở trên internet càng lúc càng kịch liệt, nghe nói đã ở cùng công giải ước hẹn đồng, có điều sau khi giải trừ khả năng cô ta phải bồi thường một số tiền lớn.

Phân cảnh của Phương Cửu cũng đóng gần đủ rồi, phân cảnh cuối cùng tồn tại đã lâu, là một phân cảnh trên giường. Điện ảnh mà, bình thường bên trong sẽ xuất hiện mấy cái mảnh lới như vậy. Cố Tích rất bảo thủ, màn ảnh chỉ có hai, ba giây, có điều đóng có thể sẽ khoảng một phút.

Là một yêu phi, cảnh cô lộ lưng cùng cảnh hôn trên căn bản đã được xóa, cái này lại xóa đi thì chẳng còn gì để xem nữa. Hơn nữa phân cảnh này chỉ là làm dáng một chút mà thôi, cũng không phải rất thân mật, cho nên cô không nói với Cố Tích sửa lại.

Phân cảnh này quay trong một trang cảnh trong nhà, bên trong đã bố trí xong, lựa mỏng phát phơ, xa xỉ đến tột độ, đặc biệt kiều diễm.

Bởi vì xong phân cảnh cuối cùng là cô là có thể xong việc, vì vậy Lưu tỷ sớm tới đón cô. Sau khi thay xong quần áo, cô liền khoác áo khoác ngồi trong phim trường mà uống nước, nghĩ đến việc của Chu Tuyền, cô liền không nhịn được hỏi Lưu tỷ: "Chu Tuyền thế nào?"

Lưu tỷ đang nhắn tin cho ai đó, nghe được cô hỏi đến cũng chỉ nhẹ nhàng trả lời: "Chuyện không liên quan tới mình thì cũng đừng hỏi, nếu như cô cảnh giác, thì sẽ không bị người đâm dao găm ở sau lưng."

Phương Cửu: "..."

Nghiêng đầu đi, cô không tiếp tục nói nữa, tiếp tục chiến đấu với ly trà sữa trong tay.

Chờ Cố Tích đến, Triệu Thích liền qua đó nghe giăng kịch bản, Phương Cửu cũng theo đi tới.

Cùng dĩ vãng không giống nhau, hôm nay Cố Tích đặc biệt chậm rãi, sau khi rót ẩm trà, còn cẩn thận xem kịch bản, sau đó hỏi dò phó đạo diễn những chuyện khác, tiếp theo lại uống mấy ngụm trà. Phương Cửu cùng Triệu Thích hai người ở một bên không biết ngồi chờ bao lâu, hình như anh mới nhớ tới rồi quay đầu lại nhìn về phía hai người.

"Ủm... Phân cảnh này xong xuôi chỉ có vài giây, vì thế diễn qua một lần là được." Anh thật lòng nhìn chăm chăm kịch bản lâu lắm rồi mới nói được một câu như vậy.

Triệu Thích ở một bên nhú nhú mày, "Nhưng bên trong không phải còn có hai câu lời kịch sao?"

"A... Hoàng thượng... Ngài tới bắt nô tì a... Ha ha ha..." Phương Cửu đọc kịch bản xong liền nhìn về phía Cố Tích, "Cái này nên làm cái tư thế gì?"

Triệu Thích: "...". Tại sao tìm mình đập có chút nhanh?

Mặt Cố Tích biến sắc, đoạt lấy kịch bản trong tay cô, trầm giọng nói: "Cô muốn cái tư thế gì?"

Phó đạo diễn đang ăn bữa sáng yên lặng đi ra...

Phuong Cừu bấu môi không nói gì, cô có thể lấy cái tư thế gì?

Đột nhiên đứng dậy, Cố Tích cất bước đi tới tràng cảnh, "Đi theo tôi."

Thấy vậy, Phuong Cừu cùng Triệu Thích đều đi theo, sau khi đi vào trong cung điện, Cố Tích chỉ vào cái cái giường lớn nói với Phuong Cừu: "Cô nằm trên đó."

Không có còi áo khoác, Phuong Cừu trực tiếp nằm lên, liền nhìn thấy Cố Tích ngoắc ngoắc tay với người quay phim, sau đó chỉ một vị trí, "Lát nữa quay ở vị trí này, không cần di động."

Người quay phim đã hiểu đưa tay làm cái dấu ok, coi như cho anh ta quay ám muội một chút, đạo diễn cũng sẽ không tha nha!

"Triệu Thích, anh nhìn động tác của tôi." Cố Tích nói xong, liền cúi người nằm nhoài trên người Phuong Cừu, hai tay chống bên cạnh người cô, sau đó cúi đầu sượt qua cổ cô hai lần, tiếp theo liền ôm eo cô lần một cái.

"Gần như vậy, xem hiểu chưa?" Anh nói đằng hoàng trịnh trọng đứng lên, Phuong Cừu cũng lập tức ngồi dậy.

Kỳ thực Cố Tích thật sự rất lịch sự, vừa nãy không có sàm sờ cô.

"Ừm, tôi biết rồi." Triệu Thích gật gù, đáng vẻ hoàn toàn hiểu.

Thấy vậy, Cố Tích bỗng nhiên ngoắc tay với phó đạo diễn, "Có thể, gọi thể thân đi."

Triệu Thích: "..."

Về mặt anh ta mơ hồ nhìn phó đạo diễn dẫn ra một cô gái có thân hình gần giống với Phuong Cừu, ngay cả trang phục cũng đối xứng!

"Được rồi, bắt đầu quay đi, nếu chưa quen thuộc hai người có thể luyện tập thêm mấy lần." Cố Tích nói xong, lại nhìn Phuong Cừu nói: "Còn ngốc ở đây làm cái gì, cô còn không đi mau!"

Phuong Cừu sững sờ nhìn thể thân kia đã nằm trên giường, tựa hồ thật sự muốn cùng Triệu Thích luyện tập mấy lần. Lúc này Lưu tỷ cũng đi tới, nhìn bóng lưng lạnh nhạt của Cố Tích nói: "Được rồi, thay quần áo đi thôi, buổi tối cô còn có cái hoạt động."

Phuong Cừu: "...". Tại sao Lưu tỷ cũng yên lặng như vậy?

Vốn tưởng rằng còn phải đóng xong phân cảnh này, không nghĩ tới cuối cùng không cần đóng nữa. Sau khi Phuong Cừu thay quần áo xong, liền chạy tới nói với Cố Tích một tiếng, thuận tiện lấy tiền lì xì.

Bình thường sau khi vai diễn của một người kết thúc thì đoàn làm phim sẽ tượng trưng cho tiền lì xì, tuy rằng không nhiều, khả năng chỉ có một hai trăm khối, nhưng cũng tượng trưng may mắn. Như cô là nữ số 2 sau khi kết thúc vai diễn sẽ có cái tiệc, có điều tối hôm nay cô có hoạt động, do vậy liền không tổ chức.

"Ừm, đúng, chính là như vậy, cúi đầu, lộ vai, không cần lộ mặt." Cố Tích quay về máy theo dõi chỉ đạo động tác của thể thân kia, xem ra vô cùng chăm chú.

Phuong Cừu cầm theo túi xách ngồi xuống cạnh anh, liếc nhìn máy theo dõi, sau đó chậm chậm nói: "Anh tìm thể thân lúc nào vậy? Làm sao em không biết?"

Nhìn thấy cô lại đây, phó đạo diễn lại yên lặng đi ra. Cho hấn gan to bằng trời cũng không dám quấy nhiễu đạo diễn cùng bạn gái nói chuyện yêu đương nha.

"Cái gì cũng đều nói cho em, tôi còn làm đạo diễn làm cái gì?" Cố Tích nghiêng đầu liếc cô, sau đó lại tiếp tục nhìn chăm chăm máy theo dõi.

Phuong Cừu nhú nhú mày, tiếp theo sau đó nhìn anh nói: "Trước kia anh còn nợ em một điều kiện, còn nhớ sao?"

Cố Tích không quay đầu lại, chỉ là nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Nhìn bên mặt góc cạnh tuấn đạt của anh, Phuong Cừu không nhịn được đến gần ghé vào lỗ tai anh nhẹ giọng nói: "Em muốn ngày mai anh đi xem đi với em~"

Cố Tích sững sờ, sắc mặt tựa hồ có hơi cứng ngắc, con ngươi thật lâu không có chuyển động.

"Làm sao, không được à?" Cô nâng cằm, chăm chú theo dõi anh.

Người sau nửa ngày mới quay đầu lại nhìn cô, "Tôi không có thời gian."

Phuong Cừu: "...". Người như vậy, cô làm sao công lược?

"Đạo diễn, có thể bắt đầu rồi!" Đường như Triệu Thích không ưa hai người họ ở nơi đó kể tai nói nhỏ, lớn tiếng hô một câu.

Trong giây lát đó, tất cả mọi người đều nhìn tới máy theo dõi bên này, Phương Cửu có chút quần bách, xách theo túi liền chuẩn bị đi.

Cố Tích kéo cánh tay cô lại, "Đêm nay tôi có thời gian."

Phương Cửu: "... " Cô không có thời gian!

"Được, vậy hôm nay em không trở về, em ở khách sạn chờ anh." Phương Cửu nói xong liền xách túi đi về phía Lưu tỷ.

Nhìn thấy cô lại đây, Lưu tỷ không nhịn được nhú nhú mày, "Nói cái gì mà lâu như vậy."

Phương Cửu đi ở phía trước, cười nói: "Không có gì, có điều đêm nay tôi có việc, chị giúp tôi hoãn hoạt động kia đi."

Lưu tỷ biến sắc mặt, một cái kéo lại cánh tay cô, "Cô nói hoãn liền hoãn, muốn phải bồi thường tiền à?"

"Tôi..."

"Phương tỷ!"

Phương Cửu quay đầu lại, liền nhìn thấy phó đạo diễn cầm trong tay một bao tiền lì xì chạy tới, còn cười híp mắt đem tiền lì xì đưa cho cô, "Cố đạo diễn cho."

Bình thường tiền lì xì đều là nhà sản xuất cho, có điều Cố Tích cũng tham dự đầu tư bộ này, anh ta cho thì cũng giống vậy.

"Mỏng vậy?" Phương Cửu cầm phong tiền lì xì mỏng tang không nhịn được nhú nhú mày, "Quá hẹp hòi."

"Ha ha, quan trọng là tấm lòng mà." Phó đạo diễn nói xong cũng xoay người rời đi.

Phương Cửu vừa đi về phía trước, vừa rút ra một tấm... Màu trắng... Chi phiếu?

Mất liếc thấy con số trên phiếu, Phương Cửu lập tức nhét phiếu vào trong hồng bao, còn không nhịn được quay đầu lại liếc nhìn về phía phim trường.

"Bao nhiêu tiền?" Lưu tỷ không nhịn được hỏi một câu.

"Không nói cho chị!" Phương Cửu đem tiền lì xì bỏ vào trong bao, sau đó lại nói tiếp: "Tiền bồi thường chắc không quá nghiêm trọng, bắt quá lần sau tham gia hoạt động của họ thì không lấy tiền là được."

Cô từng ký một hợp đồng phát ngôn, ngày hôm nay phải đi dự hợp một hoạt động tuyên truyền, có điều hợp đồng đã đến kỳ mà chưa được gia hạn. Hoạt động lần này vốn nê tình lúc trước mà tham dự, coi như không đi tham gia khẳng định cũng sẽ không phải bồi thường tiền, chính là gia hạn thì khó nói.

"Tùy cô vậy!" Lưu tỷ tựa hồ cũng rất bất đắc dĩ, lắc đầu một cái liền không nói gì nữa.

Trở lại khách sạn, Phương Cửu liền ở trong phòng ngủ một giấc, khi tỉnh lại nhờ Tiểu Kỳ đặt cho cô một phần thức ăn ngoài, lại lên internet tìm vé xem phim vào tối này.

Cô thích xem phim ma, có điều trong nước cơ bản không có phim ma gì hay cả, gần nhất cũng chỉ có một bộ xem ra không tồi. Diễn viên chính là một nam diễn viên đã qua thời, đã từng hồng, tướng mạo cùng diễn xuất cũng không tệ, có điều giới giải trí đổi mới quá nhanh, không cẩn thận liền tụt lại. Nữ diễn viên chính lại là một người mới, xem ra diễn xuất còn được, bộ gần nhất cũng được như vậy.

Đêm nay không cần quay cảnh đêm, vì vậy Cố Tích rất nhanh sẽ có thể trở về, Phương Cửu lập tức mua hai vé điện ảnh lúc chín giờ, xem vào lúc đó mới có không khí.

Bảy giờ rưỡi, cô liền thay xong quần áo lên lầu gõ cửa. Rạp chiếu bóng tối, cô lại không phải đặc biệt nổi tiếng, sẽ không có người nhận ra cô.

Nhấn chuông cửa, không đến hai giây đồng hồ cửa phòng liền mở ra, có điều đi ra cũng không phải Cố Tích, mà là nam chủ!

Cố Hạo liếc nhìn cô bé trẻ tuổi mỹ lệ bên ngoài, sau đó quay đầu nói vọng vào bên trong: "Đừng bắt nạt tiểu cô nương người ta, đều là người quen."

Phương Cửu: "... "

"Cố... Cố thúc thúc." Cô có chút quần bách lui về phía sau hai bước, tựa hồ không nghĩ tới sẽ ở chỗ này đụng phải ông.

Hiện tại Cố Hạo cơ bản đã không xuống núi, đạo diễn nổi danh cũng không mời nổi ông. Có điều càng là như vậy, địa vị của ông liền càng ngày càng cao, đương nhiên, nếu như con trai của ông xin ông xuống núi liền không nhất định.

"Ừm, con vào đi thôi." Cố Hạo nhìn cô, sau đó liền bước hướng về phía thang máy.

Nhìn bóng lưng cao to thành thực kia, Phương Cửu không nhận được cảm thán một tiếng, nam chủ quả nhiên là nam chủ!

"Nhìn cái gì!" Cổ Tích không thích kéo cửa, liếc nhìn khẩu trang bên tai cô, không nhận được thấp giọng nói: "Lấy tiếng tăm của em, em cho rằng muốn như vậy sẽ có người nào nhận thức em?"

Phương Cửu: "... " Cô nhớ tới Cổ Tích khi còn bé không phải đáng vẻ như vậy, anh ta đến cùng là trải qua cái gì vậy?

"Em coi như lại không nổi danh, fans cũng nhiều hơn anh, không muốn một ít người cả ngày liền biết mặt người, kỳ thực cho chính anh ta diễn, anh ta còn không bằng người khác!" Phương Cửu hừ lạnh một tiếng nghiêng đầu đi.

Cổ Tích sâu sắc nhìn cô, không nói gì, liền xoay người vào trong nhà.

Thấy vậy, Phương Cửu vẫn đi vào theo, thuận tiện đóng cửa lại.

Cổ Tích đã thay quần áo, vẫn là một cây đen, thả ở trong góc sẽ không có người chú ý tới, không giống Phương Cửu còn mặc vào một cái váy.

Từ trong phòng đi ra, anh liền nhìn thấy người nào đó đang đổi giày, đi tới trên bàn cầm lấy bóp tiền lạnh nhạt nói: "Không cần thay đổi, đi thôi."

Cuối cùng, lại không nhận được liếc nhìn trên người nàng, "Em không lạnh?"

Không phải nói người gây đều sợ lạnh hay sao?

"Em..." Phương Cửu bĩu môi, cảm thấy người này thực sự là không rõ phong tình, cô chưa từng thấy một người như thế.

"Đi đổi bộ quần áo, tôi chờ em." Anh lười kéo cánh tay cô liền hướng ra bên ngoài.

Phương Cửu xoay người ngăn ở trước mặt anh, ngược đầu nói: "Tại sao phải cho em nhiều tiền như vậy?"

Nhiều số 0 như vậy, cát-xê của cô mới được có chừng đó nha!

Cổ Tích nghiêng đầu đi không tự nhiên liếc những nơi khác, "Xem như là bồi thường cho em."

Cô biết anh nói chính là lời đồn đãi sự tình lần này, có điều...

"Em không muốn cái gì bồi thường, lẽ nào anh không biết ngày hôm nay tại sao em hẹn anh đi xem phim sao?" Cô khấn trương nhìn chằm chằm đôi mắt anh, ngữ khí tràn ngập nghiêm túc.

Ánh mắt đụng nhau, Cổ Tích ho nhẹ một tiếng, sau đó vỗ vỗ vai cô, "Đi thay quần áo đi."

Phương Cửu: "... "

"Nếu anh từ chối em, vậy thôi, coi như em tưởng bở!" Cô hồng hồng viền mắt, cổ nén không cho con người hạ xuống, xoay người liền đi kéo cửa.

Cổ Tích thờ dài, kéo lại cánh tay ấn cô lên lưng cửa, cúi đầu nghiêm túc nói: "Em chỉ có cảm giác ỷ lại với tôi thôi, cũng không phải tình yêu nam nữ."

Bốn mắt nhìn nhau, Phương Cửu tròn to mắt, bỗng nhiên nhón chân lên mạnh mẽ hôn một cái trên môi anh, sau đó đỏ mặt cúi đầu, "Em.. Chúng ta lâu như vậy mà không nhìn ra sao, nào có cảm giác ỷ lại gì, trừ phi anh đang lấy cớ từ chối em."

Nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của cô, ánh mắt Cổ Tích tối sầm lại, bỗng nhiên cúi người nói khẽ bên tai cô: "Tôi chưa bao giờ mở cửa cho bất kì nữ nhân nào."

Dứt lời, không chờ Phương Cửu mở miệng, liền gắt gao đè cô lên cánh cửa, cúi đầu mạnh mẽ hôn môi cô...

Aya: Aiza, lúc mình đọc thì không thấy gì, sao lúc edit lại thấy nó sến sẩm như vậy cơ chứ???

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Con trai ảnh đế (6)

Edit: Aya Shinta

"A..." Cô tròn to mắt, sững sờ nhìn anh.

"Đừng nhìn..." Anh che mắt cô lại, nhẹ nhàng ngậm môi dưới của cô trần trọc thâm nhập...

Phuong Cừ nhắm mắt lại, hàng mi mềm mại xẹt qua lòng bàn tay của anh, Cổ Tích hít sâu một cái, bàn tay lớn nắm chặt vòng eo nhỏ nhắn nhẹ nhàng vuốt nhẹ.

Bầu không khí ám muội quanh quần giữa hai người, một lúc lâu, anh mới buông môi cô ra, ánh mắt cực nóng, "Xem phim gì?"

Phuong Cừ cúi đầu, khuôn mặt nhỏ đỏ chót một mảnh, cuối cùng nhỏ như muối kêu mà trả lời: "Ph... Phim ma."

"Đi thay bộ quần áo." Anh sờ sờ cánh tay lạnh lẽo nhắn nhủ của cô.

Phuong Cừ ngẩng đầu lên, trừng mắt bất mãn nói: "Anh có ý có đúng hay không?"

Còn muốn chờ cô chủ động xuất kích, người đàn ông này thật có tâm cơ!

Đuôi lông mày Cổ Tích khẽ động, "Tôi bị em làm cho cảm động."

"Cút đi!"

Phuong Cừ quay người lại liền kéo cửa phòng ra, "Tự anh xem phim của anh đi!"

Cổ Tích kéo cánh tay cô lại, chăm chú ôm cô vào lồng ngực, "Không có, em cả nghĩ quá rồi."

Mình nào có cái gì tâm cơ, tất cả không phải đều "thuận theo tự nhiên" hay sao?

Phuong Cừ giãy giụa gạt tay anh đi, một bên hung tợn nói: "Em không phải người ngu, anh thật là quá đáng, dĩ nhiên để con gái như em mở miệng, sau này em cũng không tiếp tục để ý đến anh nữa!"

Cổ Tích đang muốn nói cái gì, chân đột nhiên tê rần, liền nhìn thấy Phuong Cừ giẫm đôi giày cao gót cộp cộp cộp đi ra.

Anh đỡ trán cười nhẹ một tiếng, cuối cùng vẫn không có đuổi theo ra ngoài, anh biết con giận của cô gái nhỏ này trong thời gian ngắn chắc chắn sẽ không tiêu.

Đêm đó Phuong Cừ liền trả phòng đi, tuy rằng vẫn bỏ qua hoạt động kia, nhưng ngày tiếp theo cô còn phải đi tham gia chụp ảnh cho một tạp chí.

Cô có tài nguyên rất tốt, cơ bản không cần cướp thì Lưu tỷ cũng sẽ đưa việc tới cửa, nữ chủ còn nói muốn xuống núi tiếp một bộ lớn, sau đó cho cô làm nữ hai, ý tứ chính là muốn nâng cô lên. Có điều cuối cùng Phuong Cừ vẫn không có đáp ứng, cô không muốn làm phiền đến nữ chủ nữa, nhiều quá thì thật không tiện a.

Liên tiếp mấy ngày Phuong Cừ đều không có liên lạc qua lại với Cổ Tích, Cổ Tích cũng không có liên lạc với cô, Phuong Cừ quyết định nếu như anh ta không tìm đến mình, cô vẫn không chịu nhường đâu!

Khi đoàn phim đóng máy, cũng bắt đầu phân đoạn tuyên truyền, đóng vai nữ số 2 thì cô nhất định phải dự họp. Hơn nữa lần này toàn bộ hành trình trong buổi tuyên truyền đều được trực tiếp, một điểm sai lầm cũng không được phép làm ra.

Bởi đội hình đoàn phim quá hùng hậu, cùng ngày thì rất nhiều ký giả truyền thông đã đến, Phuong Cừ cũng mặc vào một cái đầm hở vai hồng nhạt, khi ở phía sau phòng hoá trang còn có phóng viên đi vào phỏng vấn, có điều đều bị Lưu tỷ cản ở bên ngoài.

Đóng lại cửa phòng nghỉ, Lưu tỷ liền nghiêm trang nói: "Lát nữa liên quan với việc tình yêu thì cô cũng không cần trả lời, càng không cần lộ ra cái vẻ mặt chán chờ gì hết, cô còn trẻ, yêu đương quá sớm chỉ có thể tiêu hao sự nổi tiếng của cô, vì vậy nhớ rằng một chữ cũng đừng có nói!"

Về mặt Lưu tỷ rất nghiêm túc, Phuong Cừ nhìn vào gương hai lượt, lúc này mới nhẹ nhàng trả lời: "Biết rồi."

Nói xong, cô hương đầu về phía Lưu tỷ, "Chị xem màu son này thế nào?"

Lưu tỷ: "..."

Quét mắt đến bả vai của cô đang lộ ra, Lưu tỷ ý tứ sâu xa cười cợt, "Rất đẹp, tuyệt đối áp đảo toàn bộ."

Cho rằng mình thật sự rất ưa nhìn, Phuong Cừ lại soi gương rất lâu, mãi đến tận khi công nhân viên nói đã tới lúc, cô đi ra ngoài.

Vào lúc này phía trước đã ngồi đầy phóng viên, từng người một xem ra đều có chuẩn bị mà đến, một loạt nhà sản xuất đều ngồi ở phía hàng đầu, đến khi người chủ trì hâm nóng bầu không khí, Phuong Cừ mới tìm đến vị trí có đề tên mình.

Vị trí này cũng rất được chú trọng, bình thường đều dựa theo phiên vị, là nữ số 2 thì tự nhiên Phuong Cừ sẽ ngồi cạnh Triệu Thích. Khi người chủ trì ở phía trên còn đang hâm nóng, máy quay liền từ trên người chủ trì đảo qua, Phuong Cừ mỉm cười, xem như chào hỏi với khán giả bên kia màn ảnh.

"Cô lộ hàng kia." Triệu Thích nhẹ giọng nói một câu bên tai cô. (khụ...chém)

Phương Cửu sợ đến lập tức nhìn xuống, lại phát hiện quần áo cũng không có rơi xuống!

Triệu Thích cười cười, không nói gì, chỉ là cởi áo khoác đưa cho cô.

Phương Cửu không rõ ra sao rồi lại quét một vòng trên người mình, phát hiện khi ngồi xuống thì váy mình có chút ngắn, tuy rằng mặc quần an toàn nhưng cô vẫn còn có chút không dễ chịu. Do dự một chút, cô vẫn là nhận áo vest của Triệu Thích khoác lên trên đùi, sau đó đến gần nhẹ giọng nói: "Cảm ơn."

Xung quanh đều là phóng viên, thỉnh thoảng ở phía trước còn có máy quay lia tới, Triệu Thích không dám lớn tiếng, cũng chỉ có thể thấp giọng nói bên tai cô: "Ngày hôm nay cô rất đẹp."

Phương Cửu sững sờ, có chút lúng túng nghiêng đầu đi không tiếp tục nói nữa.

Ngay ở hàng đầu tiên bên kia, Cố Tích ngồi bên Tề Hoa, nhưng ánh mắt âm trầm liên tục nhìn chằm chằm vào Phương Cửu bên này, đặc biệt nhìn áo khoác trên đùi cô, sắc mặt kia...

Tề Hoa bên cạnh vẫn luôn ho khan, đối với loại ánh mắt này của Cố Tích hẳn có vẻ hơi khó chịu, cái gì khác hẳn không biết, nhưng hiện tại hẳn biết một chuyện, Triệu Thích xem như là triệt để đắc tội vị Cố đạo diễn này!

"Được rồi, bây giờ chúng ta hãy mời những thành viên chủ chốt trong [Loạn Thế]!" Người chủ trì nói xong, liền lập tức đưa ánh mắt hướng về phía dưới.

Theo màn ảnh quét lại đây, Phương Cửu cũng đứng lên, thuận tiện đem áo trả lại Triệu Thích.

Vì đi giày cao gót lên cầu thang, Triệu Thích còn đỡ cô một cái, Phương Cửu nhất thời có chút không dễ chịu thu tay về.

Người chủ trì khá là lạ mặt, chờ tất cả diễn viên đều lên, không nhịn được cười: "Oa, đây là một rừng hoa nha!" (lại chém)

P phía dưới phát ra từng trận tiếng cười, người chủ trì liền đưa ánh mắt tìm đến Cố Tích ở chính giữa, "Tôi rất hiểu kì, giá trị nhan sắc cao như Cố đạo diễn như thế, tại sao không mình tự mình ra trận?"

Bên trái Cố Tích là Tề Hoa, bên phải là Đường Đình Đình, anh đứng ở chính giữa đối diện dưới đáy vô số ánh đèn flash, ngữ khí vẫn bình tĩnh, "Làm bác sĩ có thể trị cảm mạo cho mình, nhưng vĩnh viễn không thể tự mình làm giải phẫu cho chính mình được."

Anh không thích đi diễn nhân sinh của người khác.

"Hình như Lưu đạo diễn từng làm giải phẫu vậy." Người chủ trì cười, nhưng đề tài lại rất sắc bén, vừa nhìn thì biết chính là có chuẩn bị.

"Vì thế nên giải phẫu của bọn họ thất bại." Cố Tích khẽ cười một tiếng.

Nhưng dưới kia lập tức sôi trào, các ký giả nôn nóng chụp chụp, được rồi, ngày mai liền có cái tiêu đề!

Người chủ trì tựa hồ có hơi lúng túng, có điều Cố Tích nói cũng không sai, những cái kịch bản tự biên tự diễn cơ bản đều bị nhào đi nhào lại. Coi như không nhào lại, cũng tuyệt đối không khá hơn bao nhiêu, lại tuyệt đối không có để cho những nghệ sĩ kia thành công được.

Tự cười cười, người chủ trì hướng microphone đưa cho Tề Hoa, "Được, tiếp theo chúng ta hãy nghe những người khác giới thiệu về vai diễn của họ."

Người chủ trì này vừa nhìn chính là đã thành tinh rồi, cũng không biết được tìm ở đâu ra. Phương Cửu bĩu môi không muốn nói cái gì, Triệu Thích cũng cho cô ánh mắt đồng dạng.

Chờ đến phiên Phương Cửu, cô mới tiếp nhận microphone mỉm cười nhìn màn ảnh, "Chào mọi người, tôi là Phương Cửu, lần này ở [Loạn Thế] đóng vai Lan Hinh, một yêu dân họa quốc hại dân."

Nói xong, cô còn ngượng ngượng cười cợt.

Người chủ trì kia lập tức dựa theo vấn đề đã được chuẩn bị kỹ càng trước đó mà hỏi: "Nhưng Phương Cửu cô nhìn qua thật giống không phải một yêu phi yêu diễm, nhân vật này làm sao cô diễn được?"

Ánh đèn flash bên dưới còn ở chớp lóe, Phương Cửu chỉ có thể cười trả lời: "Tôi cảm thấy là một người diễn viên chung quy phải có những sự trải nghiệm khác nhau, còn làm sao diễn...Khi đó mọi người có thể đi rạp chiếu bóng xem."

"Ha ha ha, nhất định!" Người chủ trì nói xong, đưa microphone cho người kế tiếp.

Ngày hôm nay Chu Tuyền không đến, cũng không phải cô ta không muốn, hơn nữa đoàn phim không có mời cô ta trở về. Hiện tại cùng với công ty đưa nhau lên tòa, phiên toái thành một đồng lớn, tuy rằng cô ta có hồng, nhưng sức hấp dẫn của bộ phim khẳng định cũng sẽ chuyển đến trên người cô ta, vì lẽ đó không mời cô ta tới đây là lựa chọn tốt nhất.

Chờ mọi người đều giới thiệu nhân vật của mình xong, người chủ trì kia lại bắt đầu trò chuyện, còn ý vị không rõ nhìn về phía Phuong Cửu bên kia, "Vừa nãy tôi thấy Triệu Thích thì thầm nói chuyện với cô ở bên đó, xem ra quan hệ của hai người tựa hồ rất tốt?"

Bên truyền thông thích nhất những scandal này, từng người lại bắt đầu nhấn máy ảnh, đôi mắt Phuong Cửu bị lóa sắp muốn rơi ra.

"Phuong Cửu là diễn viên có có ý tưởng rất tốt, chúng tôi bàn luận trao đổi kinh nghiệm." Triệu Thích rất khách quan mà trả lời.

Dứt lời, người chủ trì kia rõ ràng có chút không tin nói: "Tôi thấy anh đem áo khoác cho Phuong Cửu, thế nhưng Đường Đình Đình hôm nay cũng mặc vậy, tại sao anh lại không cho cô ấy?"

Đèn flash chớp lóe càng thêm lợi hại, trên mặt Triệu Thích tuy rằng vẫn là vẻ mặt mỉm cười, nhưng Phuong Cửu cũng có thể cảm giác được nội tâm anh ta lúng túng, cũng không biết người chủ trì tìm ở đâu ra, rõ ràng cứ hỏi những vấn đề không được chuẩn bị!

"Vậy tại sao tôi cũng ở đây, anh chỉ hỏi Phuong Cửu, nhưng không hỏi tôi?" Đường Đình Đình đột nhiên cười rồi nói một câu.

Mọi người đều biết cô ấy đang đối người chủ trì kia, bầu không khí lại một lần trở nên rất lúng túng, người chủ trì kia cũng cười cười nói: "Lát nữa tôi sẽ lưu lại cô cùng Tề lão sư chậm rãi tán gẫu."

Không biết buổi tuyên truyền lúng túng này làm sao tiếp tục tiến hành. Chờ đến khi Phuong Cửu ngồi xuống, vị nam chủ trì đã xuống và thay bằng một vị nữ chủ trì. Vị nữ chủ trì này cũng khá có danh tiếng, rất nhanh liền làm nóng bầu không khí.

Đường Đình Đình cùng Tề Hoa đang ở phía trên tiếp thu phỏng vấn còn rất lâu mới xuống, bởi vì nam nữ vai chính còn có mấy cái trò chơi nhỏ chưa thực hiện, Phuong Cửu liền chuẩn bị đi đổi quần áo.

Trở lại phòng nghỉ, Lưu tỷ liền ném quần áo đã chuẩn bị kỹ càng trước đó cho cô, "Nhiều người như vậy, cô còn lặng lẽ nói chuyện với Triệu Thích, cô không biết chung quanh đều là máy quay sao?"

Phuong Cửu nháy mắt mấy cái, cầm quần áo ôm vào trong ngực lạnh nhạt nói: "Anh ấy cho ta một bộ y phục để che lại, tôi liền nói câu cảm tạ với anh ấy mà thôi, bằng không lát nữa liền xấu hổ à."

"Thế nhưng..." Lưu tỷ còn chuẩn bị nói cái gì, thế nhưng khi thấy người ngoài cửa đang tiến vào, lập tức im lặng đi ra ngoài.

Nếu mình nói không nghe, luôn có người có thể làm cho Phuong Cửu nghe lời!

Phuong Cửu còn đang kinh ngạc tại sao Lưu tỷ không nói chuyện, còi giầy quay đầu lại, cô liền nhìn thấy Cố Tích đen mặt đi vào.

Nhìn thấy vẻ mặt anh đen như đáy nồi, Phuong Cửu tự nhiên có chút chột dạ, có điều vừa nghĩ tới rõ ràng mình cũng không có làm gì, trái lại là người này tâm cơ đưa mình vào trông, vừa nghĩ như thế, cô liền tự tin lên.

"Anh tới làm cái gì?" Khóe mắt cô thoáng nhìn, vẻ mặt không cao hứng ôm quần áo muốn đi vào trong phòng thay quần áo.

Cố Tích kéo cánh tay cô lại, ánh mắt sáng quắc, "Em nghĩ tôi chết rồi?"

Phuong Cửu: "..."

"Tôi chưa đụng vào em, em lại để hấn ta chạm vào chân em?" Cố Tích mặt tối sầm lại, còn cúi đầu liếc nhìn đôi chân trắng nõn kia.

Phuong Cửu lui về phía sau hai bước, thế nhưng Cố Tích lại giữ cô rất chặt, không có cách nào, cô chỉ có thể giơ chân trần đá anh một cái, "Anh xem, đây không phải đụng vào à!"

Nhìn chân cô, sắc mặt Cố Tích lại đen, trực áp cô lên tường, ngữ khí tràn ngập bất mãn, "Em không cho tôi một lời giải thích, ngày hôm nay đừng hòng đi ra ngoài."

Chính mình cũng không kịp ra tay, dĩ nhiên lại để cho quần áo của người khác đụng tới chân em ấy?!

"Tại sao anh lại ấu trĩ như vậy, là anh không để ý tới em. Nếu như anh thật lòng yêu thích em, tại sao nhiều ngày như vậy mà đều không để ý đến em?" Phuong Cửu bĩu môi, vẻ mặt oan ức.

"Cái tốt không học, lại học nói hươu nói vượn, em đếm xem hai ngày nay tôi gọi cho em bao nhiêu cuộc điện thoại?" Cố Tích hơi nhướng mày, lần đầu bị người ta oan uổng như vậy.

Phuong Cửu tròn to mắt, đang định nói cái gì, trong đầu đột nhiên lóe lên.

Cô... Ngày đó cãi nhau với Cố Tích rồi... Kéo số anh vào sổ đen...

"Cái kia... Vậy anh không gọi cho Lưu tỷ sao? Vạn nhất em xảy ra vấn đề rồi làm sao bây giờ?" Phuong Cửu chuẩn bị trả đũa!

Cố Tích hít sâu một cái, thấp giọng nói bên tai cô: "Lưu tỷ nói em còn đang tức giận, nói tôi hai ngày nữa lại tới tìm em."

Phuong Cừ: "... Khi nào cô nói với Lưu tỷ câu này vậy?

"Nói đi, em chuẩn bị giải thích với tôi thế nào?" Anh cau mày, đối với chuyện này vẫn canh cánh trong lòng.

Phuong Cừ nháy mắt mấy cái, bộ dạng muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn thờ dài, "Đừng nghịch, em đi thay quần áo rồi ra ngoài."

Nếu như lát nữa người chủ trì gọi mà chưa lên, thật là lúng túng?

"Ra cái gì!" Cố Tích vô cùng bất mãn với thái độ này của cô, không nhịn được ghé bên tai cô không vui nói: "Ngày hôm nay em nhất định phải cho tôi một câu trả lời."

Phuong Cừ không biết nên nói như thế nào với cái người này, chỉ đành ôm lấy cổ anh, hôn một cái bên khóe môi anh, "Được chưa?"

Nhìn khuôn mặt nhỏ đang ửng đỏ, ánh mắt Cố Tích tối sầm lại, lập tức cúi đầu hôn cô, cạy răng cô ra, nhẹ nhàng mút vào, ngậm chặt...

"A..." Phuong Cừ có chút thờ không được, thế nhưng bàn tay lớn trên eo vẫn đang dòi xuống, dường như muốn tẩy đi những vị trí mà cái áo khoác kia đã chạm vào cô, từng cái từng cái một...

Chân cô mềm mại lại nhẵn mịn, Cố Tích chỉ cần nghĩ tới cô bị y phục của nam nhân khác chạm qua, trong lòng rất không thoải mái. Nhưng nhận ra được hình như cô muốn thờ không nổi, lúc này mới chậm rãi buông cô ra, "Nhớ kỹ, mỗi sợi tóc của em, từng cái, đều là của tôi!"

Phuong Cừ rất muốn tròn trắng mắt, có điều một hơi vẫn thờ chưa xong. Sau khi Cố Tích đi ra ngoài, cô mới uống ngụm nước, nhanh nhẹn thay quần ngắn cùng T-shirt. Khi đi ra ngoài còn chưa ngồi vững vàng, người chủ trì kia mời cô cùng Triệu Thích lên.

Phóng vấn đôi lời, người chủ trì liền đề cho hai người chơi game, có điều Phuong Cừ có chút sợ Cố Tích lại phát rồ, cùng đề tránh hiềm nghi, nữ chủ trì kia cũng không có như nam chủ trì chơi trò đột ngột, xong một trò chơi nhỏ sau liền đề bọn họ xuống.

Sau khi buổi tuyên truyền kết thúc tất cả mọi người cùng chụp một tấm ảnh liền tách ra. Không cần nghĩ cũng biết bên ngoài đều là phóng viên, Lưu tỷ đã bố trí cho cô mấy bảo tiêu, bằng không căn bản không ra được.

Nhưng là mãi đến tận khi ra cửa những phóng viên kia vẫn đang ủa lên, "Phuong Cừ cô cùng Triệu Thích quan hệ rất tốt sao?"

"Hai người có khả năng phát triển hay không?"

"Cô cùng Cố đạo diễn thật sự chỉ là quan hệ thanh mai trúc mã quan hệ hay sao?"

Một loạt vấn đề trên Phuong Cừ đều không hề trả lời, bởi vì những người này đều bị Lưu tỷ ngăn lại, thật vất vả mới lên xe được, những phóng viên kia mới dần dần tản đi.

Nhìn xe càng ngày càng xa, Phuong Cừ không nhịn hỏi Lưu tỷ phía trước: "Có phải Cố Tích đã gọi điện thoại cho chị?"

Trong buồng xe rất yên tĩnh, Lưu tỷ đang lướt điện thoại di động, nghe được cô cũng chỉ là nhàn nhạt "ừ" một tiếng.

"Tại sao chị không nói cho tôi?" Nếu không phải cô nhanh trí trả đũa lại, vậy vừa nãy không biết có bao nhiêu lúng túng.

"Vốn cô đang tức giận, tôi chỉ là nói Cố Tích hai ngày nữa gọi điện thoại cho cô mà thôi." Lưu tỷ có vẻ rất không để ý lắm.

Phuong Cừ bĩu môi không nói gì, cũng cúi đầu lướt di động, lại phát hiện dưới Weibo của mình có rất nhiều bình luận.

Võng hữu A: Vừa nãy lúc Phuong Cừ nói chuyện cùng Triệu Thích, Cố đạo diễn mặt đen [ảnh]

Võng hữu B: Ha ha ha, tại sao tôi lại muốn cười như vậy?

Võng hữu C: Có khả năng trong lòng Cố đạo diễn đang nghĩ, chờ sau khi trở về lại trừng trị em tiểu yêu tinh này!

Võng hữu D: Lẽ nào chỉ có một mình ta cảm thấy Triệu Thích cùng Phuong Cừ có cảm giác cp sao?

Võng hữu E: Không thể không nói, người nam chủ trì này thực sự là buồn nôn, chẳng trách không nổi (mỉm cười)

Võng hữu F: Đường Đình Đình tự nhiên bị kéo vào, thật đáng giận!

Võng hữu G: Ta mặc kệ, ta an vị chờ Cố đạo diễn cùng Phuong Cừ công bố tình yêu! Dù sao cũng "chơi đùa từ nhỏ đến lớn" (cười xấu xa)

Buổi tuyên truyền vừa rồi là trực tiếp, rất nhanh sẽ nóng lên, một là Cố Tích trào phúng Lưu đạo diễn, một là cái nam chủ trì kia. Nam chủ trì kia không biết bị bao nhiêu người nhỏ nước bọt, bất quá đối với ngôn luận của Cố Tích đều là khen chê nửa nọ nửa kia.

Có người nói anh quá mức tự phụ, không biết tôn trọng tiền bối, còn nói bộ phim này sớm muộn sẽ nhào lại. Cũng có người nói Cố Tích rất ngay thẳng,

nói không có sai, những bộ phim điện ảnh tự biên tự diễn không có một cái thành công. Cố Tích chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi.

Phuong Cửu không một chút nào lo lắng rằng Cố Tích sẽ đắc tội những đạo diễn lớn kia, bởi vì những đạo diễn kia rất quen thuộc với anh, không chỉ có rất quen, cùng nam nữ chủ càng quen hơn. Liên nói Lưu đạo diễn kia, năm đó khi Cố Tích sinh ra, Lưu đạo diễn còn ôm lấy anh, hai người thường thường thảo luận tâm đắc trong việc làm đạo diễn. Đừng nói Phuong Cửu làm sao biết được, những thứ này đều do nữ chủ lôi kéo cô nói chuyện phiếm, việc từ lớn đến nhỏ của Cố Tích đều nói cho cô.

Cho tới những ngôn luận trên internet, Phuong Cửu an vị chờ bọn họ bị Cố Tích đánh rớt thế nào.

Mấy ngày sau không có hoạt động gì, Phuong Cửu liền trở về nhà, mẹ cô nhìn thấy cô trở về lại dò hỏi việc của cô cùng Cố Tích, Phuong Cửu lập tức trốn lên lầu tắm rửa.

Tắm xong rồi ra ngoài, cô liền nhìn thấy Cố Tích gọi video tán gẫu, Phuong Cửu không có suy nghĩ nhiều liền gọi lại.

Rất nhanh video liền được kết nối, Phuong Cửu đưa điện thoại di động tựa trên bàn trang điểm, một bên lau tóc, "Làm sao? Lễ nào anh không chịu được bạo động trên mạng muốn tìm em cầu an ủi?"

Cố Tích không nói gì, chỉ là nhìn hình ảnh bên trong màn hình có chút không bình tĩnh nổi.

Không nghe thấy anh nói chuyện, Phuong Cửu cho rằng là tín hiệu không tốt, liền thả khăn mặt xuống cầm di động trên bàn nhắm ngay mặt mình, "Nghe được không?"

Cố Tích: "... Anh không chỉ có nghe được, hơn nữa còn thấy được.

Dường như phát hiện hình ảnh mình phản chiếu lại, Phuong Cửu sợ đến mức lập tức vứt điện thoại di động trên giường, sau đó lấy cái áo khoác mặc vào.

Lần thứ hai cầm điện thoại di động lên, cô không nhận được phản nộ quát lên: "Cố Tích, anh lúc nào trở nên hạ lưu như thế!"

Nhìn thấy cô mặc ít như thế lại không nhắc nhở cô!

Người bên kia ép độ cong bên khóe miệng xuống, còn đang hoàng trình trọng quay về màn hình nói: "Tôi không có nhìn thấy gì hết."

"Anh lừa gạt ai đó! Anh đều nhìn thấy..." Phuong Cửu dừng miệng lại, tức giận đến mức mặt đều đỏ lên.

Dù sao có cái miệng, tùy anh ta nói thế nào!

"Được rồi, tôi chỉ là nhìn thấy một chút mà thôi, ngược lại sớm muộn gì rồi cũng sẽ thấy hết." Nói xong, hình như anh nhớ tới cái gì, thoáng câu nệ nói: "Minh Thiên thúc thúc a đi có ở nhà không?"

Phuong Cửu cười lạnh một tiếng vốn là muốn mắng người, thế nhưng nghe được câu tiếp theo của anh, ngay tức khắc có chút ngờ vực nhìn anh, "Anh muốn làm gì!"

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Công Lược: Con Trai Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.